

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

rachael wade

AMARANT

Sisters Planet

AMAZON BESTSELLER

AMARANT

rachael wade

Hoodoo büyüsü etkisi altındaki Güney Louisiana, genç Camille için şiddet gördüğü geçmişinden ve huzursuz ailesinden kaçıp kurtulmak için mükemmel bir yer gibi görünür. Ancak Camille'in bu zürcüde hiç ummadığı şey, yakışıklı Gavin Devereaux'a âşık olup, iyileştirilmiş vampirlerin sürgün yeri olan Amarant diyarının içine düşürmektir.

Gavin'e hayatında bir şans tanırken, aynı zamanda ona aman vermeyen eski erkek arkadaşından kurtulmak için mücadele veren Camille, yalnızca kendi hayatını değil, çok sevdiği insan olmayan arkadaşlarının hayatlarını da tehdit edebilecek bazı kararlarla karşı karşıya gelir. Arkadaşlarının özgürlük arayışları içinde kaybolup giden Camille, onların diyana dalıp gider ve Amarant'ın hükümdarının - tüm vampirlerin annesinin - ve kendi içindeki kötülüklerin tehditleriyle yüz yüze gelir.

Şimdi Camille ya hayatını iyice rayından çıkarıp, iyileşmeye giden engibeli yolda karşısına çıkan yaratıklar için en ciddi fedakârlıkları yapacak, ya da her ikisi için de çok geç olmadan Gavin'le birlikte kaçıp gidecektir.

20

tumblr.com/KaldirimYayin
[facebook.com/kaldirimyayinlar](https://www.facebook.com/kaldirimyayinlar)
[instagram.com/kaldirimyayinlar](https://www.instagram.com/kaldirimyayinlar)
www.kaldirimyayinlar.com

Yayın Yönetmeni
Sadettin Bayrak

Editör
Özge Nur Küskün

Redaksiyon
Mine Orhon

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

İç Tasarım
Özlem Özkan

Baskı ve Cilt
Çalış Ofset

Davutpaşa Caddesi Yıllarlı Ayazma Sokak
No: 8 Örne İş Hanı Topkapı/İSTANBUL

Ekim 2014

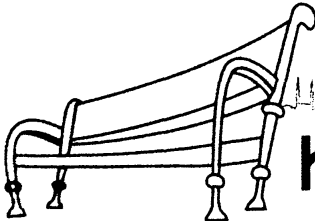
ISBN: 978-605-4467-41-9

T.C. Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 11805
Ankara Caddesi No: 15 Konak Han Kat: 1
Hobyar Mahallesi Çağaloğlu-Fatih/İstanbul
Tel: 0212 512 56 33 / 0212 511 68 28

Fantastik/Paranormal

AMARANT

RACHAEL WADE

KALDIRIM®

Tüm Hakları Saklıdır.

Yayınevinin izni olmadan her yerde, defalarca okunabilir ve herkese anlatılabilir..
KALDIRIM YAYINLARI bir Kardeş Yayıncılık Eğitim ve Dan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti. kuruluşudur.
Ücretsiz Pdf Kitap Akademi: <https://kntey.org>

rachael wade

AMARANT

Amaranth'a Övgüler

Aşk dostluk ve fedakârlık adına yazılmış ve içinde birçok eğlenceli gel git barındıran harika bir hikâye

-Seeing Night Yorumları

Tıpkı kapağındaki resim gibi harika ve büyüleyici

Shadow Kisses Yorumları

“...yeni, etkileyici ve sürükleyici bir aşk ve yenilgi öyküsü. Hikâyenin sadece aşk ve ruh eşi için mücadele etmekten ibaret olmaması, aynı zamanda tabiri caizse bütün bir grubun kurtuluşundan bahsetmesiye beni en çok etkileyen yönü oldu.

Alchemy of Annes Anomalies Yorumları

“Daha ilk bölümünden itibaren beni adeta içine çekti. Kendimi birden Amaranthın karanlık ve tehlikeli dünyasının içinde buldum.”

Fiction Fascination Book yorumları

“Baştan sonra fantastik bir yolculuk”

Gothic angel book yorumları

“ ‘herhangi bir vampir kitabı’ olmaktan çok uzak”

Live to Read book yorumları

Amaranth zihnimin asla ulaşamayacağı bir çıkmaz sokaktı. Harikulade yazılmış ve Rachael kitabında kesinlikle çarpıcı bir dünya kurmuş.

Taking it one book at a time yorumları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İTHAF

*Cevap arayan herkes için.
Bilgi hem bir lütuf hem de bir lanettir.
Kabullenmeye hazır olun.*

TEŞEKKÜR

Onlar olmadan bu kitap mümkün olmazdı:

Yağmura rağmen hiç tereddüt etmeyen, sabırlı (bazen) ve sadık ruh eşim Dave. Vermiş olduğun desteği ne kadar anlatsam az. Hayatımda tanıdığım en vefalı ve güvenilir kişi olduğun için sana teşekkür ediyorum. Senin yanında olmak bir ayrıcalık. Seninle tanıştığım andan itibaren hayatım değişti. Sonsuza dek Starbuck'ıma Apollo olacaksın. Eminim ki herkes benimle hemfikirler.

En iyi arkadaşım, akıl hocam ve ruh ikizim Pat. Desteğin ve şefkatin olmasıydı ne yapardım hiç bilmiyorum. Kuzeybatı Pasifik ufku kalplerimizi biliyor arkadaşım ve eminim ki içindeki garip fikirlerle dolu cennetinde kalplerimizin atmasını sağlıyor. O dağlarda kendimizden bir parça bıraktık; çam ağaçlarını koklayabilmek, vadileri görmek ve süzülen balinaları canımız her istediğinde izlemek için. Bana mükemmellik ve muhakeme konusunda öğrettiklerin ve olurlarına bırakmayı öğrendiğin için sana minnettarım.

Editörüm Arlene, kendisi çok şey borçluyum. Eğer onun gözleri olmasaydı kör olurum, hikâyeyi anlatımındaki doğal hisleri kitabın şekillenmesinde ve bu ilk bölümün her kelimesinde yardımcı oldu.

Okuyucular: Nerede olursanız olun sayınız ne kadar az olursa olsun hiç önemi yok, hayatınızdan bir parça zamanı bu kitaba ayırdığınız ve ona sizi eğlendirme fırsatını tanıdığınız için teşekkür ederim. Sizi her şeyden çok seviyorum.

Ve son olarak da defalarca gözlerimdeki bağı kaldıran Tanrıya şükürlerimi sunuyorum. Yazılı teşekkürler şart değildir ancak övgüler kati suretle gereklidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1

BULUŞMA

Kalbimi uzun süre önce çalan şehirde fevkalade karanlık ve kasvetli bir Şubat sabahına uyanmanın nasıl bir his olduğuna dair yıllardır hayaller kurdum. Paris. Her zaman hayranlık duyduğum ancak şimdiye kadar hiç görmediğim şehir. Sonunda evdeki karmaşadan kendimi azat etmek üzere yola koyuldum. Bu yolculuğu bir başarı olarak görebilmem için Amerika'ya ruhen tanınmaz bir halde dönmem gerekiyordu. Zira eğer aynı kişi olarak dönersem kıyametler kopardı ve zaten yeteri kadar bel del ödemiştim.

Üzerimi giyindikten sonra, alıp alacağım en pahalı kıyafetim olan özel paltomu giydim. Bana hissettirdiği şeyler parayla satın alınamayacak kadar değerli. Bana kendimi Parisli hissettiriyor. Onu giyince gizemli, güzel ve hatta egzotik bile olabiliyorum, beni bir zamanlar içinde bulduğum esir hayatından alıp götürüyor. *Ben ve paltomun* küçük sırrı. Aklıma gelince kahkahalar attım.

İnsanlar aceleyle girip çıkarken lobinin kapıları arasında giren soğuk hava adeta yanaklarımı ısıırıyordu. Dışarı çıktım ve

bugün için neler yapacağıma göz gezdirmek için çantamdan, içinde notlarımın ve haritalarımın bulunduğu kara kaplı defterimi çıkardım. Romanım üstünde çalışmak ve hayalimi süsleyen yerleri görmek listemin birinci sırasındaydı, ancak bir yanımda ilk günden plan yapma taraftarı değildi. Yaprakların uçuşmasına aldırış etmeden defteri çantama geri attım.

Taksi beklediğim sırada köpeğini gezdiren yirmili yaşlarının başında bir genç beni yüzünde bir sırıtmayla baştan aşağı süzerek yanımdan geçti. Yüzümü yana çevirdim. Fransızların somurtkan olduğunu kim söylemişse yanlış söylemiş ancak yine de bu tarz bir ilgi hoşuma gitmedi. Biraz çekingen olmamdan olsa gerek, zaten özellikle tuhaf tipleri kendime çekme konusunda da ustayım. Tıpkı evde bıraktığım şahıs gibi. Beni söylediği sözlerle öldürsiye dövmeye bayılırdı. Sonunda öfkesini yüzümde hissettirdi. İşte o zaman Paris'e gelmenin zamanı olduğunu anladım. Bir süre köpeğini gezdiren genci izledim, bana doğru yanan taksiyi görünce sevindim.

İki yılda öğrendiğim kadar Fransızcamla şoföre Louvre' a sürmesini söyledim. Yolda bir çikolata dükkânı gördüm ve burası gözüme, Guy de Maupassant romanıma gömülmek için mükemmel bir yer olarak gözüküyordu, hemen günlüğüme sarıldım

**"Monsieur? Ici, s'il vous plait"*. Taksinın yavaşladığını hissettiğimde şoförün dikiz aynasındaki yansımasına minnettarlığımı belirten bir bakış attım.

"Eğer isterseniz buradan Louvre'a yürüyebilirsiniz, Matmazel" diye karşılık verdi İngilizce olarak. *"Bonne journée"*.

İçeri girmeden önce dükkâna şöyle bir baktım ve o büyüleyici halini çok beğendim: yıpranmış pencereler ve kapılar, taş duvar-
daki kusursuzca kırılmış gibi görünen çatlaklar, oldukça eskimiş

ve yıpranmış tahta tabela ve bomboş, duygusuzluk içindeki teras... yazmak için mükemmel bir şekilde gözlerden uzak bir yer. Dakikalar sonra bir fincan Fransız çikolatam elimdeydi, kendimi kapıya dayayıp zorlukla iterek açtım ve dışarıdaki terk edilmiş masalara doğru yöneldim. Çantam omzumdan kayıp pat diye yere düştü ve kara kaplı defterimin içindeki yapraklar da etrafa saçıldı.

Bir yandan elimdeki çikolatayı dökmek için çabalarken bir yandan da ortalığa saçılan eşyalarımı toplamak için eğildim. Hafifçe esen rüzgâr, sayfaları karların eridiği çamurlu su birikintilerine doğru uçurdu ve yazıları cıvık bir karmaşa haline getirdi.

Tüm bu olanlar, anlayamadığım bir şeyin bana çarpıp dengemi kaybetmeme neden olmasıyla sona erdi. Tuhaf bir sesle küt diye yere düştüm ve betona yapıştığım anda bir an irkildim, gözlerimi açtığımda her yanımın çikolata olduğunu gördüm. Şaşkın ve mahcup bir hâlde doğrulup zavallı sihirli paltoma baktım.

Derken perişan bir ses yükseldi. "Ah madam, çok üzgünüm! Kalkmanıza yardım edeyim. Gerçekten çok özür dilerim, ben sadece... bağışladınız mı beni?"

Uzun, zayıf bir adam eğilip eşyalarımı toplamaya başladı ve ayağa kalkmam için bana elini uzattı. Yoğun koyu kahverengi gözler, darmadağın kahverengi saçlar, samimi bir yüz. Sebep olduğu kaza nedeniyle öfkeli görünmemeyi umarak gülümsedim ve başımı salladım.

"Önemli değil," dedim. "Hayatım büyük ölçüde böyle geçerken zaten." Yüzümdeki darmadağın olmuş uzun kahverengi saçlarımı arkaya doğru attım. "Bir dakika. Gerçekten madam denecek kadar yaşlı mı gösteriyorum?" Tanrı aşkına daha yirmi bir

yaşındayım. Elini tutup ayağı kalktım ve gözlerine bakmadan önce ellerimi paltoma sildim. Yüzümün kızardığını hissettim.

“Ah, hayır, sanırım öyle göstermiyorsunuz. Sadece alışkanlık, çok üzgünüm. Dikkatsizce davrandım, bu yüzden... tekrar, özür dilerim.” Gözleri kendini affettirme umuduyla parıltıdı.

“Endişelenmeyin. Kalkmama yardım ettiğiniz teşekkür ederim.” Sert bakışlarından korkup yere baktım, ancak bakışlarımı ondan uzun süre ayıramadım. Solgun teni ve elmacık kemikleri müthişti ve sol kaşının üstündeki yara her ne kadar bu mükemmel özelliklerine uymasa da yinede garip bir şekilde onu daha da cazibeli kılıyordu. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ancak ağzımdan tek kelime çıkmıyordu.

“Pekâlâ, o zaman en azından size yenisini getireyim. Siz şöyle oturun. “ Kışlık terastaki en yakın masayı göstererek cevabı ağzıma tıktı.

“Hayır, gerçekten zahmet etmenize hiç gerek yok”

“Bunu yapmak istiyorum, gerçekten.” Kapıya doğru yürüdü. “Sadece bir dakika sürecek. Görünüşe göre çikolataydı. Hemen geliyorum,” diyerek içeri fırladı.

Yenilmiş bir ifadeyle hemen yanımdaki sandalyeye çöküverdim. Buraya değişmek için gelmiştim ne de olsa. Tek ihtiyacım olan daha açık olmak ve biraz gevşemektir. Zaten adam da oldukça normal birine benziyordu. Seattle’da bıraktığım pislik herifle alakası yoktu. Ancak yine de görünüş aldatıcı olabilir. Sigaramı yakarken bir yandan da nereli olabileceği konusuna kafa yordum ve dönmesini bekledim. Emin değildim ama aksanı Amerikalı gibiydi.

“Evet, işte hazır”. Dökülen çikolatamın yenisini getirdi. İki fincanla geldiğini fark ettim. “Yeri gelmişken, bazılarının yılm bu

zamanı dışarıda böyle oturmak için biraz soğuk olduğunu düşünür. Sakıncası yoksa size eşlik edebilir miyim? İsterseniz içeri de geçebiliriz,” dedi gülümseyerek.

“Aslında ben soğuğu seviyorum. Elbette eşlik edebilirsiniz, ancak lütfen, sizi tutmak istemem. Çikolata için de teşekkür ederim,” diyerek, ben de ona hafif bir tebessüm yolladım.

“Sizi öyle düşürdükten sonra en azından bu kadarını yapayım. Acele ediyordum ama aradığımı buldum.” Bir süre yüzümü inceledi ve sonra oturduğumuz yerin tam çaprazındaki dükkânın üst katındaki pencereyi işaret etti. “Şu apartmanın üst katında bir akrabam oturuyor ancak bu onu yeni evinde ilk ziyaret edişim. Üstelik ona uzun zamandır da gitmemiştim. Buraya geldiğim için çok heyecanlıydım. Daha şimdiden iki kere kaybolmayı başardım.” Adam güldü, sonra kahvesinden bir yudum aldı.

”3

Bahsi geçen şık apartmana dikkatlice baktım. “Yaşamak için harika bir yer. Bahse varım ailen burayı çok seviyordur.

“Evet, duyduğum kadarıyla öyleymiş, kulağa harika geliyor.” Genç adam, paketimden sigara çıkışıma izledi.

“Umarım sigara dumanı sizi rahatsız etmiyordur,” dedim

“Hayır. Bir yıl kadar önce bıraktım. Bazen etrafta görünce canım bir tane yakmak istiyor, hepsi bu.”

“Ah.” Başımı sallayarak onayladım, rahatlamıştım. “O halde size bir tane uzatmak isterdim ama kötü bir izlenim bırakmak istemem. Bir yıl demek, uzun bir zaman... bravo.” Sigaramı söndürmeden önce son bir nefes daha çektim.

“Peki, siz sadece ziyaret amacıyla mı buraya geldiniz? Sizi Paris'e getiren şey nedir?” Adam karşıma oturup, kollarını göğsünde bağladı.

“Evet, ziyaret amacıyla.” Boğazımı temizledim.” Aslında doğum günüm için buradayım, tek başıma geldim. Çocukluğumdan beri buraya gelmek istemişimdir, kısmet bu yılaymış ve... işte buradayım.” Teknik olarak zamanlama mükemmeldi. Eğer fırsatım varken gelmeseydim doğum günümü yaralı bir halde bir kadın sığınma evinde geçirebilirdim.

“Doğum günün, demek? Hem de tek başına? Anlaşılan yalnızlığı seviyorsunuz biraz?” diye şaka yaptı. “Demek istediğim, şimdiye kadar ziyaretlerim süresince iş gezisine gelenler hariç tek başma buraya gelen fazla kişiye rastlamadım. Bilhassa doğum günü için gelene hiç rastlamadım. “ Genç adam gülümsüyor ve konuşurken, kollarını göğsüne düğümleyerek ara sıra aşağı bakıyordu. İçten görünüyordu. Mütevazıydı. Bu ferahlatıcı bir duyguydu.

14

“Sadece içe kapanığım sanırım. Yalnız kalmayı pek umursamam.”

“Sessizlikle aran iyidir o zaman.” Gözleri gözlerime kenetlendi, sanki aniden orada bir şeyler arar gibiydi. “Peki, sana günün geri kalanı için hangi planların olduğunu sorabilir miyim? Yani olur da yol arkadaşı istersen diye. Davetsiz misafir olmak istemem.”

Bu kadar açılmayı istiyor muydum peki? Günlüğüm öylece çantamda durmuş beni bekliyordu. O etrafımda olduğu takdirde yazamazdım.

“Sadece içine kapanık biriyim, asosyal değil,” dedim gülümseyerek, karşılık olarak o da güldü. Kalemimi daha sonra çalıştıracaktım. “Louvre’a gidiyorum, sonrası için de emin değilim.”

“Eğer istersen seninle beraber Louvre’ a kadar yürüyebilirim”. Gözlerini gözlerimden ayırarak, içteki ifadesini ses tonuna yansıttı.

Çoktan yazmış PDF içteki ifadesini ses tonuna yansıttı. <https://t.me/amarant>

“Seni aileden alıkoymadığım sürece, neden olmasın?” Üstümüzdeki pencereyi işaret ettim.

“Hayır, alıkoymuyorsun.” Ayağa kalktı, yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. “Fazla sürmez. Sana oraya kadar eşlik eder, sonra geri dönerim.”

Bana yolu göstermesine izin verdim ve bu sefer çantamı omzuma daha yüksekte asarak, sıcak çikolatama iki elle sarıldım.

“Peki.” Kaldırımda yürürken bana döndü ve sırtarak, “Hazır buradayken ne aradığını da biliyor musun?” dedi.

“Bir şey aradığımı da nereden çıkardın?”

“Öyle görünüyorsun. Gözündeki o maceracı parıltı. Yürüyüşündeki kararlılık. Her şeye tek başına meydan okuman, şehri kasıp kavurman, hep bir şeyler araman. Bakışların her şeyi anlatıyor.”

Saçlarımı kulağımın arkasına doğru sıkıştırırken, yapmacık bir gülümsemenin yüzüme yayılmasına izin verdim. “Ne yani, bana psikanaliz mi uyguluyorsun?”

“Sanırım yakalandım.”

“Seattle’da yaşıyorum ve kafamı boşaltmak için uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Arkamda bir yığın dram bıraktım, hepsi bu.”

“Nasıl olduğunu bilirim. Buraya taşınmayı düşündün mü hiç?”

“Ne, Paris’e mi? Peki *sen* düşündün mü? Sahi, sen nerelisin?”

“Amerikalıyım ama şu an Londra’da yaşıyorum. Paris’i de seviyorum gerçi. Belki bir gün cesaretimi toplayıp buraya yerleşebilirim.”

“Londra’dan buraya taşınmak, Seattle’dan buraya taşınmaktan çok daha farklı. O kadar cesur değilim.”

“Bence bunu düşünmelisin. Özellikle de evde işler yolunda gitmiyorsa.”

Ellerimi paltomun ceplerine iyice soktum ve ürpererek düşündüm. Konuştukça ağzından tatlı sırlar dökülüyordu ancak ben onun dünyasına diremiyor ve şifrelerini çözemiyordum. Kelimelerini seçerken dikkatliydi ancak dürüsttü. Kendimi sersem bir çocuk gibi hissettim, verdiğim tepki neredeyse naifti ki, kesinlikle naif değilimdir. “Böyle bir şeyi asla yapamam,” dedim

“Neden olmasın ki? Çocukluğundan beri buraya gelmek istediğini söylemedin mi? Görünüşe göre sen de isteklisin.”

16

“Evet, ama bu hiçbir şeyi düzeltmez. Sadece sorunlarımdan kaçmış olurum.”

“Peki... Şu an tam da bahsettiğin şeyi yapmıyor musun?”

“*Sen bana psikanaliz uyguluyorsun, biliyordum!*” Onu omzundan iterek, şakalaştık. “Aynı şey *değil*, çok sağ ol. Dediğim gibi, kafamı boşaltmak için buradayım. Yani eve gittiğimde işleri yoluna koyma adına bir şeyler yapabilirim.” Ona baktım, halinden memnundu.

“*Demek istediğim, görünüşe göre buraya taşınmak için söylediklerinden daha çok gerekçen var. Sadece sorumluluklarından kaçıyor olamazsın. Bavulunu toplayıp binlerce kilometre uzağa taşınmanın daha güçlü sebepleri vardır. Seni değiştirir. Bu konuda bana güven.*” Genç adam göz kırptı ve elindeki boş bardağı çöp kutusuna attıktan sonra beni kalabalık caddeden karşıya geçirdi. “*Hem eve dönmekte bu kadar kötü olan ne var? Sadece doğum günün için burada olmadığın belli.*”

Karşımdakinin için için yanan gözleri olsa da bunu tamamen yabancı birine anlatmam mümkün değildi. “Sadece kendimi kötü bir duruma soktum ve içinden çıkmam bana bağlı diyelim.” Genç adam bir an duraksadı. “Onu henüz terk edebilir miyim pek emin değilim.”

Kafasını salladı. “Hislerini anlıyorum. Yabancı birinin fikirlerine ihtiyacın olduğundan değil ama insanları okumak konusunda iyi olduğumu söylemeliyim.” Gözlerini aşağı indirdi ve sanki nerede olduğumuzu bildiğinden emin olmak istiyormuşçasına, yürürken birkaç dakikada bir başım kaldırıp etrafa kısa bakışlar attı. “Ben sana ondan uzak dur derim. O kişi her kimse. Üzerinde bu kadar güce sahip biri tehlikelidir.”

Bu doğal anlayışlı hali nedeniyle ona kulak verdim ve acaba daha fazla şey anlatsam mı diye düşündüm. “Sağ ol... Güvenoyu için. Sanırım bu durumu eve gidince çözeceğim.”

17

“Senin gibi sessizlikle barışık olmak güzel olmalı.” Buz gibi soğuk bankta pinekleyen kat kat giyinmiş yaşlı adamın yanından geçerken, başını kaldırıp ona baktı. “Kalabalığa ihtiyacım var. Yalnız olmak kulaklarımı acıtıyor.” Bu sözlerin ardından sessizce içini çekti.

“Hiçbir zaman kalabalık içinde bulunmadım. Böyle bir şeye ihtiyaç duyduğumu hiç sanmıyorum. Ben sadece”

“Kendine güven.” Gözleri yine gözlerimi aradı ve küçük bir çocuk gibi utandım, hemen yüzümü ellerinde market poşetleriyle karşıdan karşıya geçen yaşlı kadına çevirdim. Kadın kendisini izlediğimi anlayınca tekrar yüzümü ona döndüm.

“Peki ya sen?” dedim. “Hiç de kalabalıklara ihtiyaç duyacak biri gibi durmuyorsun. Sessiz bir tipe benziyorsun.” *Bir o kadar da büyüleyici ve asır derecede yakışıklı.* Düşüncelerimin içinde

kayboldum ve havalı bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. Sanki nasıldığını biliyordum gibi.

“Evet, ben de biraz insanlardan uzak yaşayan biriyim,” dedi. “Sadece insanları gözlemek için kalabalıkların içinde olmayı tercih ediyorum. Olaylarla başa çıkmamda yardımcı oluyor. Aşırı yalnızlık kafamı bulandırıyor.”

“Yalnızlığı seven iki insanın böyle birbirlerini bulmaları tuhaf.” Alt dudağımı ısırdım, derin bakışlarından kaçmak için arkamdaki sokağa baktım. Louvre gözümüzün önünde belirdi ve içimde bir parça hayal kırıklığı hissettim. Onunla konuştuğum gide daha çok çekimine kapılıyordum.

O da müzeyi gördü. Konuşmasını hızlandırarak, hakkımda ezbere sorular sordu; en sevdiğim film Edward Makaseller, en sevdiğim yazar Flannery O’Connor, en sevdiğim müziğisorunca durdum ve “Bütün bunları bana neden soruyorsun?” dedim.

“Bir sebebi olması gerekir mi? Sadece konuşmak için soruyor olamaz mıyım?” Bana meydan okuyarak sırtıttı.

Pes ederek gözlerimi devirdim. “Rock ve klasik.”

“Yılın en sevdiğin dönemi?”

“Sonbahar.”

“Evet.” Dikkatini müzenin girişine yöneltti. “Net bir şekilde görebiliyorum.”

O müzeye hayran bir şekilde bakarken, ben de onu inceledim. Onda beni rahatlatan, neredeyse bana tanıdık gelen bir şeyler vardı.

“Louvre’a hoş geldiniz.” Önümüzdeki harika tarihi eseri jestleriyle göstererek beni bulduğum düşüncelerden uyandırdı.

“Bunun için uzun süre bekledim.” Manzaraya öylece bakakaldım. “Eşlik ettiğin için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.”

“Burada olmamın bir sebebi daha var bu arada.” Döndüm, ona veda etmek için hazırdım.

“Nedir o?”

“Böyle bir deneyim yaşamak.”

“Öyleyse, iyi ki sana rastlamışım.”

Birbirimize baktık ve sonunda gözlerini ilk kırpan o oldu, yüzünde nefes kesici ve tamamen yasaklanması gereken yayvan bir gülümseme belirdi.

“Bak, birkaç haftalığına şehirde olacağım.” Cebinden kartvizitini çıkartıp bana uzattı. “Olur da istersen, beni ara, sana başka yerleri de gösteririm belki”

“Kesinlikle.”

“Büyük hamle için düşün. Bırak onu. “ Parmaklarını saçlarına götürdü ve başını caddeye çevirdi. “Karar verirken bana da haber ver.”

“İnan bana, ilk senin haberin olacak.”

“Admı hâlâ bilmiyorum.”

“Camille. Camille Hart.”

“Ben de Gavin. Gavin Devereaux. Seni düşürmek güzeldi.”

“Evet, çok sağ ol.” Gülererek başımı salladım.

Geri geri yürüyerek yavaşça gözden kaybolurken, “Sadece seni tanımak istemiştin!” diye bağırdı.

Arkasından el sallarken, gönlümü fetheden bu şehirdeki en gizemli anımı yaşadığım çikolata dükkânına dönüşünü izledim. Daha evvel yanından geçtiğimiz yaşlı adam için cebinden para çıkarıp, onunla tokalaştığını gördüm. Manzaraya bakakalmıştım, kendi kendime gülümsedim ve görevime koyuldum.

Düz siyah kartvizitine bakarken biricik paltomu belime daha sıkı sardım ve şalımlı tekrar düzelttim. Belki de Gavin haklıydı. Tam o an, farklı bir benliğimin Gavin'in bahsettiği yeni hayatı yaşadığını görür gibi oldum ve bu bana kendimi çok iyi hissettirdi.

Gavin'in bedeni şehrin deryasında kaybolup gitti, ben de elimde hışırdayan bir kartvizit ve belirsiz ancak cazip bir gelecek öylece kalakaldım. Anlaşılan o ki Paris karşı konulamaz bir güç ve aynı zamanda yetenekli ve kusursuz bir hırsızdı. Çünkü ruhumun aidiyeti artık onundu.

YAŞAYAN ÖLÜ

İşe koyulmak için çamurlanmış kömür siyahı cipime binmek için dışarı attığım adımda o sıcacık esinti beni baştan aşağı arındırdı. Sıcak havayı derin derin içime çekerek karşıladım. Kavurucu bir ateş gibi geldi önce ve sonrasında da vücuduma tıklıp kalmış, onca zamandır öylece hareketsiz duran hayatımı canlandırdı. Mevsimin yaz olmasıyla hissettiğim heyecan bambaşkaydı, onun o boğucu sıcakını ve rutubetli ihtişamını özlemiştim. Kolsuz bluzum çoktan terden sırlıslam olmuş, ben de deri koltuğa adeta yapışmışım, ıslak saçlarım rüzgârda dans ediyordu. Açık saçık. Gerçek. *Canlı*.

Lafayette'e gitmek için hızla otobana çıktım, bir buçuk yıldır her gün gidip gelmekten bıkmış olmama karşın güneşin altında araba sürmekten büyük haz duyuyordum. Breau Bridge'te yaşıyordum ancak Louisiana Eyalet Üniversitesi'nde Edebiyat okuyor ve de Lafayette'te çalışıyordum. Evimin etrafında geniş ve bomboş arazilerden, tek tük bir iki komşudan ve ailelerin işlettiği dükkân ve restoranlardan başka pek bir şey yoktu. Gerçi mahremiyete ve zengin Fransız kültür ve tarihine ihtiyacım vardı. Şehre kısa bir seyahat yeni hayatım için adımlarımdı. <https://www.kadriye.org>

yaz hiç dersim de yoktu, yani Lafayette'e sık sık gitmeme gerek kalmayacaktı.

Kitapçının otoparkına vardığımda arabamı park ettim, gözlüklerimi yukarı kaldırıp paketimdeki son sigarayı çıkardım, bir yandan da acaba arabası burada mı diye ortalığa bir göz attım. Bir haftandan fazladır onu görmemiştim ve artık bu sefer beni ciddiye almasını umuyordum

Lacivert Ford marka kamyoneti ortalıkta yoktu. Kötülüklerin üzerini örttüğü için daima minnettar olduğum büyük beden Oxford iş üniformamı omzuma attım ve ağzıma bir sakız atarak içeri girmeden önce etrafa son bir defa göz attım.

İşe giriş saatimi kaydettiğim sırada arkamdan sinir bozucu derecede şirin bir sesin, "Yeni çıkanlar köşesi pek boş görünüyor Camille, tatlım," dediğini duydum. Ses, en gereksiz işler dalında uzman olan danışmanım Carol'a aitti. Son bir buçuk yıldır istisnasız bir şekilde her gün kapıdan içeri girmemi ve söylediği işleri yapmamı izliyordu. Güvenilir olduğumu ve işimi çok sevdiğimi bilir ancak yine de bir gün olsun bana güzel bir söz söylememiştir.

Bir yığın kitabı kucaklayıp yeni çıkanlar bölümüne giderken aynı şirinlikte, "Hemen ilgileniyorum," diye cevap verdim.

"Fazla oyalanma. Bu sabah için sana başka işler de vereceğim," dedi ve sonra şatafatlı kütüphaneci gözlüğünü bir iki saniyeliğine aşağı indirip bana, gözü sürekli yavrularının üzerinde olan tavuk bakışım attı. Başımı çevirir çevirmez gözlerimi devirdim ve tatmin olması için işimin başına döndüm.

Gözden kaybolur kaybolmaz haftalık ritüelim en önemli kısmı için ortalıktan sıvıştım. Hoodoo büyülerinin olduğu kitaplara hızlıca göz gezdirip koruma büyüsü aradım, sonra da kopyalarını çıkarmak için telesi 24 Erkin'de Yağıttım. Hüsün bir boy öge

yaramamıştı ancak tüm bu büyü olaylarında daha yeni olduğum için iyimserdim.

Yeni büyülerimi cebime tıktırıp büyü dükkânına gitmek için en uygun anın ne zaman olduğunu düşünerek, yeni çıkanlar köşesine gittim.

“Pekâlâ, bu hafta sonu için plan nedir, akşam yemeği ve sinema mı?”

Bu soru hemen arkamdan geldi. Vücudum irkildi ve omuzlarım birden gerildi. Çenemi kenetleyip aniden geri döndüm, karşımda zehirli olmasına karşın inkâr edilemeyecek kadar meleksi görünümlü bir yüz vardı.

“Bunu yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun,” dedim. “Ve burası da hiç yeri değil.”

Böyle zamanlarda oldukça ciddi göründüğüm için memnundum. Sinirli görünmem gerektiği zamanlarda çok yardımcı dokunmuştur. Gelgelelim bakışlarımı daha fazla sürdürmedim. Yutkundum ve aşağı baktım, sonra tekrar başımı kaldırıp yukarı baktım.

“Eğer bunca zaman saklanmayıp telefonlarıma *cevap verseydin*, iş yerine kadar gelmeme gerek kalmayacaktı,” dedi. Kendinden emin bir şekilde sırtarak bir adım daha yaklaştı. “Neden savaşıyorsun bilmiyorum bebeğim, sadece laftan ibaret olduğunu biliyorsun.” Şeytani gülümsemesi daha da büyürken, “İkimiz de asla yeterince güçlü olamayacağımızı biliyoruz,” diye fışıldadı.

Elleriyle kolumu okşadığında tüylerim ürperdi, midemi bulandırıyordu. Tüm vücudum tiksinti duygusuyla ürpermişti.

Onun esiri gibiydim, üstümde inen felç duygusuyla savaştım ve gözlerimi kırptım, parmaklarımı dışa doğru esneterek, onlara işlevlerini hatırlattım. Her yerde bunu görebilecek insanlar vardı.

Güvendeydim. O kadar aptal değildi. En azından burada değil. Vücudumda büyük bir endişe yumağı oluştu.

Dişlerimi sıkarak, “Bu hafta hiçbir şey olmayacak, Andrew. Ve ikimiz de biliyoruz ki artık benden uzak duracaksın.” Dişlerimi sıktım ve bir olay çıkmadığından emin olmak için sağa sola baktım. “Ben yeterince güçlüyüm. Artık değiştim ve buna inanıp inanmaman umurumda bile değil”

Kolumu sıkıca kavradı, eğilerek doğrudan kulağıma fısıldadı. Puslu koyu yeşil gözlerini gözlerime dikti, bana değer veriyormuş gibi bir sesle konuştu. “Ah, tabii ki değiştiğine inanıyorum bebeğim. Her zamankinden daha çok korkmuş olmalısın ve bu korku seni güçlü olmaktan alıkoyuyor tatlım. *Buna* ister inan ister inanma.”

24

Birden kolumu bıraktı ve dönüp gitmeden önce beni alnımdan öptü. Dudakları vücuduma değdiği an irkildim.

“Seni Pazar günü saat altıda almaya geleceğim.” Hiç dönüp bakma zahmetinde bile bulunmadı. “Ah! *bu* hafta olmaz doğru ya. Önümüzdeki hafta. Bu hafta bazı işlerim nedeniyle şehir dışında olacağım.” Sadece başını çevirip göz kırptı. “Yokluğumda kendine iyi bak.”

Ön kapıdan dışarı çıkarken beni âdeta yaralanmış bir av gibi aç ve saldırıya hazır avcıların arasına bırakıp gitti. İş arkadaşlarımdan görmemiş olmasını umut ederek, titrer halde hızla içeri girdim. Dışarı çıkıp nefes almak zorundaydım. Zihnimdaki davetsiz, zorba avcılarla savaşa tutuşmadan, kendimi daha da kaybetmeden önce biraz yalnız kalmalıydım.

Envanter odasındaki arka kapıdan çıktım ve güneşin ısıttığı beton duvara sırtımı dayayıp gözlerimi kapattım, yavaşça kayarak dizlerimin üstüne çıktım ve hıçkır hıçkır ağladım. Kendim

için hazırladığım bu şahsi cehennemden kaçmama asla izin vermeyecekti. Onu hayatıma soktuğum için duyduğum ve beni gündü güne tüketen utanç ve suçluluk duygusundan kurtulmama asla izin vermeyecekti. Buraya taşındığımda benimle arkadaşlık eden ilk kişiydi, yanında kendimi çok rahat hissettiğim biriydi.

Beynim anlamsız ve tutarsız düşüncelerle çalkanırken, derin bir nefes aldım. Nasıl bu kadar kötü bir karar alabilmişim? Parampaça olmuş duygularıma karşın cevap açıktı. Bu soruyu kendime her gün sordum ve yaptığı garip hareketten sonra da, artık kendime karşı dürüst olmalıyım. Bir buçuk yıl önce bir boşluğu doldurmama yardımcı olmuştu ama artık bu zayıflığım beni her yerde, hatta kendime yeni bir başlangıç hazırlamak için geldiğim yerde bile bir şekilde bulup ele geçiriyordu.

Betona oturmuş kafamda giderek hiddetlenen savaşıla mücadele ederken, her an Carol'un gelip beni işten kovabileceğinin bilincindeydim ancak ne onu ne de işimi düşünecek durumda değildim. Aklımda sadece Paris gezim vardı, orada nasıl kendimi bulduğum. Nasıl özgür hissettiğim. Dünyanın uzak bir köşesindeki farklı bir ülkede, farklı bir kültürde beni, ardımda bıraktığım evdeki geçmişe bağlayan her şeyden nasıl tamamen uzaklaştığım. Hiç kimse tanıımıyordu beni ve geçmişi hatırlatacak tanıdık hiçbir şey de yoktu. Yeniden doğmanın yaşatacağı hissi hayal etmeyi, karşılaştığım yerlere ve kişilere yeni anılar yükleyebilmeyi anımsadım.

Louisiana'ya güzel bir gelecek kurmak için gelmişim. Onunla tanıştım. Hata yapmış olsam bile ondan kurtulmaya çalışmalıyım. *Eğer böyle giderse...*

Onu kendimden uzak tutup yardım almam gerektiğini biliyordum. Uzaklaştırma cezası. Bir şey. Herhangi bir şey. Cebimden büyülerin yazılı olduğu kağıtları çıkarıp baktım. Bir an önce

sihir dükkânına gidip gerekli malzemeleri Audrey gelmeden almalıyım.

Audrey. Tüm olup biteni ondan nasıl gizleyecektim?

Bunu bir şekilde yapacaktım. Birden ayağa fırladım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi, yüzüme düşen saçlarımı topladım ve ellerimle gözlerimdeki ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim hışımla. Gömleğimi düzelttim ve bir kez, ardından bir kez daha derin bir nefes aldım, çıldırmış gibi görüldüğümünden emindim. Umursamadım. Bu görünüşten kurtulmalıyım.

Louisiana benim Paris'imdi. Bu yüzden buraya taşınmıştım. Bir an boş bulunarak bir canavarın hayatıma girip cesaretimi ve itibarımı son damlasına kadar tüketmesine izin verdim diye neden yeni bir hayata başlama şansımı çöpe atayım ki? Nasıl ki bir önceki tacizciyi geride bırakabilecek kadar güçlü olup kendimi bulduğum yerden söküp başka bir şehre taşımışsam, Andrew denen bu iğrenç hastalıktan da kurtulabilecek kadar güçlü olabilirdim.

Sert bir rüzgâr esti ve kara bulutlara doğru baktım. Çakan şimşekle sersemlediğim anda arka kapı kendiliğinden açılıp beton duvara güm diye çarptı. Carol kafasını çıkarıp bana baktı. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? İş saatlerinde buralarda dolanıp dükkânı böyle bırakamazsın! Kusura bakma ama bu on beş dakikalık sigara molaların biraz fazla oluyor.”

Ona baktığım an laf kalabalığı kesildi. Yüzümdeki alt üst olmuş ifadeyi fark etmiş olmalıydı. Duyduğu utanç, yüzündeki sert ifadeyi sildi ve gözleri birden ayaklarına çevrildi.

“Sigara içmiyordum, Carol. Buna inanırsan tabii.”

“Bak Camille” dedi tereddüt ederek. “Yine şu çocuk değil mi? Biliyorum, beni alakadar etmez ama ikinizi az önce gördüm. Ve,

gergin bir şekilde parmaklarını o kızıl, Texas'lı saçlarına götürdü, "Hiç tekin gelmedi bana. Hem de hiç. Tüylerimi diken diken etti. Yani sana olan bakışları ve senin vücut dilin falan..."

Söylediklerini dikkate aldığımı görünce dudaklarını birbirine kenetledi ve sonra, "Bence o hiç de iyi biri değil. Hem seni de böyle çileden çıkarması..."

Çileden çıkmak. Çok bilmiş Carol. Bu işgüzar çıkarımlarıyla hedefi tam da on ikiden vuruyordu.

"Şey... sağ ol Carol. Gösterdiğin ilgi için minnettarım ama sorun yok. Sadece ayrılıyoruz ve biraz zor zamanlar geçiriyorum." En iyi yapabildiğim şey gerçeğin yarısını ifade etmekte.

"Anladım. Bu konuda son kez konuşuyorum. Ama olur da yardıma ihtiyacın olursa, haberim olsun... ters giden bir şey olur sa..."

"Haber veririm. Mutlaka."

Başıyla onaylayarak hemen kapıya doğru döndü. "İçeri dönmem iyi olur. Birkaç dakika mola verip toparlan, sonra içeri gel. Bu sabah yapacak çok işimiz var."

Kapıyı kapatışını izledim ve derin bir nefes alıp bir kez daha gökyüzüne baktım. İş başında sorunlarımı bölümlere ayırırken aklım, Carol'in aslında bugüne kadar tanıdığımdan çok daha anlayışlı biri olduğunu tescil etti. Artık daha dikkatli olmam gerekecekti. Bunları aklımdan çıkardım ve onun yerine nihayet Andrew'dan kurtulmak ve rahimde doğmayı bekleyen yeni hayatımı geri kazanmak için aldığım kararları düşündüm.

Gökyüzü siyahtı artık ve şimşekler daha da belirginleşiyordu. Yoğun, soğuk yağmur damlaları vücuduma çarptıkça irkiliyordum. Saçlarım yağmurdan dolayı sırlıslıkla kaplanmıştı ve damlalar yüzümdeki gözyaşları ile karışmıştı. Karşınımı alan bir şey yoktu.

Yağmur alımmı arındırırken beni bozguna uğratmaya gelen şeytani düşmanların mağlubiyet içinde kaçtıklarını hissedebiliyordum. İçimde nedensiz bir azim yükselmeye başladı ve yüzümde umut dolu bir tebessüm oluştu. Kapıya ulaştım, ikinci rüzgârıma sıkıca tutunup hızla içeri girdim.

GERÇEK SENİ ÖZGÜR KILACAK

Gece nasıl uyuyabildiğimi bilmiyordum ama yine de çok dinç bir şekilde uyandım. Belki de sabah Audrey'yi göreceğim içindi. Seattle'dan taşındığımdan beri beni ilk kez ziyarete geliyordu. Yazın dersi olmadığı için tatildeydi, işinden bir süre izin alıp beni görmeye gelebilecekti ve benim de fena halde 'Audrey krizim' tutmuştu.

Havalimanına giderken sihir dükkânına da uğradım çünkü bir an önce yeni koruma büyülerini denemek istiyordum. Eski pizzacının arkasında, kitapçının sağ köşesinde kalan mavi pencereli bina. Tezgâhın arkasında, köklerle uğraşan tanıdık elemanı fark ettim, arkasındaki antika pikapta eski ve yorgun bir plak çalıyordu.

"Yine yardımına ihtiyacın var, Vivienne. Şunları denemek istiyorum." Ona elimdeki malzeme listesini uzattım.

Bana dikkatle baktı ve başımı onaylamayan bir tavırla salladı. "Bak ufaklık, sana bunu nasıl izah edeyim bilmiyorum ama... bu işler böyle yürümez ufaklık, yok."

Sesimi alçalttım ve etrafa baktım. “Arkadaşımla güvende olacağımızdan emin olmalıyım. Hâlâ bazı sorunlarım var.”

Etraflarında incecik kırışıklıkların demetlendiği anlayışlı gözlerini bana dikti. “Yok, anladım ama çok farklı sonuçlar elde edebilirsin. Bu büyülere karşılık gelmeyen şeyler gibi, anladın mı? Böyle şeylere bulaşmayı pek sevmiyorum.”

“Lütfen, Vivienne. Her türlü yardıma ihtiyacım var.”

Kâğıtlara bakmadan önce koca bir dakika geçti, sonrasında dudaklarını birbirine kenetleyerek başıyla onayladı ve beni raf-lara doğru götürdü.

“Unutma sakın, bu ekstra bir koruma. Öyle eski moda ha-pishane hücrelerine benzemez bu, anladın mı?” Yabani otları ve kökleri bir kesede elime tutuşturdu.

Başımla teşekkür ederek cebindeki son parayı ona verdim.

“Yolunda gitmeyen bazı şeyler var,” diye mırıldandı ama ben hızla kapıya yönelmişim bile.

Havalimanına vardığımda ilk olarak ben onu fark ettiğim için, onca insan içinde beni fark ettiğinde nasıl bir tepki vereceğini de görebilecektim. Yüzü, tıpkı ortaokul günlerimizde pijama partisi vereceğimi duyduğu zamanlardaki gibi uçarı bir ifadeyle parıldıyordu. O etrafımdayken olayları bir çocuğun bakış açısından görebilmenin, nefes almak kadar kolay olacağını biliyordum.

Sarılmak için aceleyle ona doğru ilerledim, neredeyse çarpıp yere düşürecektim. Güldü ve kendini kollarımdan çekerek bana baktı. “Daha şimdi geldim ve neredeyse beni öldürüyordun be kadın!”

“Ben mi suçlu oldum şimdi?” diye karşılık verdim ona. “Asıl sen beni öldürecektin, bir çocuk yıldır seni görmeyi bekliyorum! Panik ataklar geçiriyordum burada, haberin var mı?” Audrey’nin,

o saf masumiyetinin ardında, aramızdaki bağı daha da güçlendirdiğine inandığım takdire şayan bir alaycılığı vardı.

“Pekâlâ sen de Seattle’a *beni* görmeye gelebilirdin,” dedi. “Seattle’ı hemen silmişsin hayatından!” Yüz ifademi görünce bir an durdu. “Cam, canını sıktığımın farkındayım. Seattle’ın gelmek istediğin son yer olduğunu biliyorum. Seni anlıyorum.”

Koluma girip bavulunu bıraktığı yerden aldı. “Artık buradan gidebilir miyiz? Burası başımı ağrıttıyor!”

“Kesinlikle,” dedim.

“Güzel. Açlıktan ölüyorum, sana anlatacak çok şeyim var! Ama önce bir şeyler yemeliyim hemen. Biraz acele edebilir miyiz, lütfeeeeeee?”

Bunun üzerine gülmeden edemedim. “Tabii. Yol üstünde bir yerde duracağız. Yani eğer iştahını yirmi dakika tutabilirsen.”

Kocaman, mavi gözlerini bıkkınlıkla devirdi. “Sakın bana bulaşma. Bütün sabah uçakta olan aç ve huysuz bir kadınla uğraşmak hiç akıllıca bir fikir değil. Tavır yapmaya başlamadan önce bir şeyler yememe izin ver ki en azından savaşmak için enerjim olsun!” Yola çıkmaya hazırlanırken beni dirseğiyle dürttü.

Ben de onu dürttüm. “Seni gördüğüme ben de çok sevindim.”

Farkına bile varmadan, hava kararmaya başladı. Kahvaltıdan sonra alış verişi yaptık ve akşam evde takılmaya karar verdik. Akşam yemeğini bitirir bitirmez, tıpkı eskiden Seattle’da yaptığımız gibi mahallede dolanıp eski günlerden bahsederek lafladık. Dünyada ondan başka güvendiğim kimse olmamasına rağmen yine de ona gerçeği anlatmak istemedim.

“Biliyorsun, bunu sormak zorundayım,” dedi, bakımsız yoldan aşağı yürüyüp şeker kamışı tarlasını geçerken. “Gerçi sen de bir an önce anlatıp beni bu merak nöbetinden kurtarabilirsin.”

Denedim. “Anlatacak bir şey yok Audrey.” Daha sonra, çoktan yenilmiş olduğumu fark ederek iç geçirdim. “Biraz da senden bahsetsek olmaz mı? Bana Brian’la neler yaptığını ya da derslerin nasıl gittiğini hiç anlatmadın.”

Koyu sarı saçlarını elleriyle toplayıp atkuyruğu yaptı. Bir yandan da, “Brian’dan sonunda kurtuldum. Dersler de iyiydi. Hep aynı şeyler işte. Şimdi. Kimmiş bu adam bakalım? Ve neden onun hakkında konuşmuyorsun? Bunca zaman telefonda konuştuk, şimdiyse sürekli konuyu değiştirip duruyorsun,” dedi.

Audrey cevabımı bekleyerek kaşlarını kaldırdı. Paytak paytak dolaşan bir ördek ailesini izledim, önümüzdeki caddede karşıdan karşıya geçiyorlardı. “Biliyor musun, gerçekten yaşadıkları hayata çok imreniyorum,” dedim. “Ye, uyu, tekrar et.” Başımı kaldırıp, gökyüzündeki yumuşacık renklerden oluşan palete baktım.

“Evet, ördekler. Basit. Anladık. Dökül bakalım şimdi.”

İç çektim. “Sana onun hakkında pek bir şey anlatmadım çünkü anlatacak bir şey yok. Ayrıca telefonda nasıl konuştuğumu hemen hemen biliyorsun. Kişisel bir şey yok. Uzun uzadıya anlatmak istemedim,” diyerek omuz silktim.

“Peki, artık buradayım. Telefon yok. Hadi anlat bakalım.”

Elbette. *Sadede gel, Camille*. Öyle sabırsız, öyle açık sözlü ve öyle... *Audrey*’ydi ki. Aceleyle konuyu, hem onu telaşlandırmadan hem de doğru bir şekilde nasıl anlatırım diye düşündüm. Koşup kız başma karşısına çıkmasına izin veremezdim, önce korumaya büyüsünü denemeliydim. Öğrendikten sonra ne kadar öfkeli olacağını bildiğim için, hikâyenin devamını dinleyeceğinden kuşkuluydum.

Önemli bir mesele değil. Hoş birine benziyordu. İyi geçinebileceğim biriydi. Son bir yıl boyunca çıktık ve... sonunda pisliğin biri çıktı. Şimdi de ayrılıyoruz ve bu gerçekten zor.”

Kafasını salladı. “Bir şeyler olduğunu biliyordum. Bir yıl boyunca çıktın ve bana hiçbir şey anlatmadın öyle mi?” Kızgınlığı sesine yansımıştı. “Neyse. Peki, onu hâlâ seviyor musun?”

İlk önce hangisine cevap vermeliydim? Hangisi daha güvenliydi? “Bana... kötü davranmaya başladı. Ona gerçek anlamda aşık değildim. Bizimkisi daha ziyade zararlı bir birliktelikti. Sadece bir bağımlılık gibiydi diyebilirim.”

Gerçek buydu, ancak daha sonra ne yapacaktım? Elbisemin kollarını yukarı sıyırıp ona gösterecek miydim? En son Seattle'daki çocukla yaşadıklarımı biliyordu, fakat bu sefer tam bir yıl sürmesine izin vermiştim.

“Seni anlayabiliyorum, Cam. Demek istediğim, çok şey yaşadın. Anne ve babanla ve onunla yaşadığın onca şeyden sonra tek başına buraya taşınman... bir arkadaşına ihtiyacın vardı, beraber takılabileceğin birine. Bir boşluğu doldurmaya çalışıyordun.”

Teşekkürler, Dr. Audrey. “Evet, ama her şeyi berbat ettim. Kendimi yeterli hissedebilmek için kimseye ihtiyaç duymamalıyım. Bu şekilde değil. Onunla tanışana kadar değil. Sanırım düzgün bir şekilde düşünemiyordum. O yüzden karşıma çıktığında eğer onunla olmasaydım büyük bir boşluk hissedecektim. Ama büyük bir hata yaptım. Bu sefer kendimi affetmem biraz zaman alacak.”

Yanıma yaklaştı ve omuzlarımı sıktı. “Bazen bir ilişkiye başlarsın ve karşındaki insanın iyi biri olmadığını fark edersin. Böyle şeyler olur. Sanki bir suç işlemişsin gibi bahsediyorsun. Seattle'da bıraktığından daha kötü bir şey hayal edemem.”

Tüm zihnimi bir yılgınlık duygusu sardı. “Yoksa sen üniversitedeki bölümünü değiştirip psikoloji bölümüne geçtin de benim mi haberim yok? Senin gidip danışman falan olman lâzım, aşçı değil.” Bu alaycı tavırlarım işe yaramıyordu. “Sadece kendime kızgınlım. En iyi böyle açıklayabilirim. Buraya taşındığımda gerçekten işlerin yoluna gireceğine inandım. Burada yeni bir hayat kurabileceğime...”

Audrey usulca, “Camille,” diye başladı söze. “Biriyle çıktın. Onun iyi biri olduğunu düşündün ama sonradan rengini belli etti. Sadece bu sefer öğrenmen biraz vakit aldı. Bu her zaman olur. *Hâlâ* yeni baştan başlayabilirsin. Buraya taşınalı daha iki yıl bile olmadı.” Sessizleşti, gözleri uzaktaki bir şeye bakıyordu. Birkaç saniyeliğine hayranlıkla güneşin batışını seyrediyor gibiydi. Sonra gözündeki kuşku ifadesini yakaladım.

34

“Artık geri dönmeliyiz,” dedim. “Neredeyse hava karardı. Ayrica, seni bilmem ama ben yorgunum. Yarın sabah çalışacağım.” Durup geriye dönerek eve doğru yürümeye başladım.

“Kötü davrandı derken, sana ne yaptı?”

Korkulan soru gelmişti. İç geçirdim ancak onu da takip etmeye zorlamak için yürümeye devam ettim. “Sürekli hırpaladı, hakaret etti. Çıkarlarına göre kullandı...”

Beni dinlemiyordu. Onu görebilmek için başımı çevirdiğimde, somurtan dudaklarını gördüm. *Hâlâ* düşünceli bir şekilde gökyüzüne bakıyordu, ancak yerinden kımlıdamadı. Kollarını gövdesinde sarmalamış bir şekilde gözlerimin içine bakmadan öylece durdu. Bana yetişmesini bekledim ama yerinden kıpırda-maya niyeti yoktu. Benimle muhatap olmuyordu.

“Koca bir yıl boyunca bana tek kelime anlatmadığına göre sana *sahiden* kötü davranmış olmalı.” Derin bir nefes alıp kollarıma

baktı. “Bana bir şey söylemekten korktun ve bu her neyse gerçekten büyük bir mesele.”

Cevap vermedim.

Kollarını çözüp hışımınla iki yana salladı. “Kim bu adam, Camile? Sana ne yaptı böyle? Ve lütfen kiminle konuştuğunu unutma. Ben senin en iyi dostunum. Lütfen bu durumu saklayarak bana hakaret etme.”

Tekrar kollarını vücuduna doladı ve bu sefer direkt olarak bana baktı, muhtemelen ne ben anlatma taraftarıydım ne de o gerçeği duyma taraftarıydı. Yine de ikimizi de bu durumdan kurtarmak istedim.

“Şey... adı Andrew ve haklısın. Durum kötü. Gerçek şu ki o süreklî” (o anda boğazımda bir yumru oluştu) “sözlü hakaretlerde bulunuyordu.” İçgüdüsel olarak yere baktım, ondan yüzümü gizleyerek, âdeta bir yalancı gibi intihar ettim. “Sana anlatmak istemedim çünkü utanıyordum, tamam mı? Buna tekrar katlandığıma bile inanamıyorum ama sana anlatmamak için iyi bir sebebim vardı. Biliyorum aklımı başıma getirmeye çalışacaktın. Ama o sıralar buna hazır değildim. Alçak ya da değil, sadece onunla olmak istedim.”

Tekrar başını salladığını gördüm, sonra yerdeki bir çakıl taşına tekme atıp yolun diğer tarafına gönderdi ve başını kaldırdı. “Uzun kollu gömlek giymek için çok sıcak bir hava değil mi? Neredeyse kırk derece sıcaklıkta beni uzun kollu gömlekle mi almayla geliyorsun?”

Yanağımdan sıcacık bir gözyaşı damlası süzüldü ve kuşkusunu doğrulamak için bir şey söylememe gerek olmadığını bildiğimden başımı salladım.

Yanıma geldi. “Ne kadar kötü? Sana ne *yaptı* böyle? Bu durum ne zamandır devam ediyor?”

“Bir süredir,” diye mırıldandım, gözümünden bir başka damla süzülürken. Artık kendimi tutamıyordum.

Omuzlarımı kavrayıp beni bez bir bebekmişim gibi salladı, sonra ellerini dirseklerime doğru götürdü ve gömleğimin kollarını birden yukarı doğru sıyırdı. İrkildim.

“Polisi aramalıyız,” diye mırıldandı, “bunu görmeleri...” Diğer kolumu da açıp baktı.” Bu canavar sana ne *yaptı*? Onun canına okuyacağım, yemin ederim bunu yapacağım! Polise gidiyoruz, hem de *hemen*. Bunu yanına bırakmamalısın.”

Beni tekrar sarsmaya başladı, sanki beni derin bir uykudan uyandırmaya çalışıyordu ama kendimi geri çektim. “Bak Audrey, biliyorum. Sana anlatmam gereken şeyler var. Beni dinlemelisin. Bunu yapmasına izin verdiğimi biliyorum ve polise gitmem gerektiğini de biliyorum ancak daha dün fark ettim ki artık yeterince güçlüyüm. O adam âdeta beynimi yıkamıştı ama artık etkisinden kurtuldum, yemin ederim.”

“İyi ama nereden biliyorsun -?”

“Dün iş yerime geldi. İzini kaybetmiştim. Biliyorum buna bir son vermem lâzım.” Yutkundum, devam edebilmek için hızlı hızlı nefes aldım. Şaşırtıcı bir şekilde, Audrey devam etmemi bekledi. “Peşimden gelseydi bana neler yapabileceğinden korkuyordum. Hem de polise gitmek şöyle dursun, sadece ondan ayrılınca neler yapabileceğini düşünüyordum. Hem polise ne *söyleyebilirdim*? Birinin sana böyle bir şey yapmasına *izin verip* bir yıl boyunca sesini çıkarmamak pek de iyi görünmezdi. Ona ben fırsat verdim. Al birini vur ötekine diye düşüneceklerdi. Aleyhime çok sebep var.” Tükenmiş bir şekilde kollarımı havaya kaldırdım, ancak içimdeki gerçeği atabildiğim için artık kendimi özgür hissediyordum.

Audrey başını iki yana salladı. “Seni anlıyorum Camille ama bu birçok kişinin başına geliyor ve başa çıkmak için bir sürü yol var. Neyse ki o adamla evli değilsin.”

Derin bir iç çektim, gömleğimin koluyla yüzümü sildim. “Evet, biliyorum. Durum şu ki... ondan ayrılmayı daha önce de denedim ve dün iş yerime geldiğinde de onu bir haftadan fazla bir süredir görmemiştim.”

“İş yerine mi geldi? Hani izini kaybetmiştin? Ne oldu da fikri- ni değiştirip bir şeyler yapmaya karar verdin?”

“Aslında bilmiyorum. Sadece büyük bir hayal kırıklığına uğ- ramıştım. Sanırım bu kez ondan ayrılmama izin vereceğini dü- şündüm. O gün iş yerime gelip de bana önümüzdeki hafta beni almaya geleceğini söyleyince çileden çıktım.” Sıcak ve nemli hava beni boğuyordu; gömleğimi çıkarıp mavi ve siyah şeritleri çapraz gelecek şekilde belime bağladım. “Dün gelip yüzünü göstermesi benim için bir çeşit uyandırma alârmı gibi oldu. Bu olayın senin gelişinden bir gün önce olmasından da nefret ediyorum.”

37

Gözleri umut ışığıyla parıldadı. “Kendime geliyorum derken yalan söylemiyordun. Tanrı’ya şükür, gerçek Camille’in hâlâ ora- da olduğunu söyleyebilirim.” Gözlerinde beni takdir eden bir ifa- de vardı. Yaralarımın birine hafifçe dokundu. “Çok canın yanı- yor mu?”

“Fazla değil.”

Suluk alıp verişleriyle burun delikleri genişlerken gözlerini kapattı, parmaklarıyla şakaklarına bastırdı. “Eve gelmeden önce *derhal* onu polise ihbar etmeliyiz. Buraya gelirse ona yapacakla- rımdan ben sorumlu değilim.”

Daha fazla bir şey söylemesine engel olmak için elimi kaldırdım. "Senden ziyade, o senin için daha büyük bir tehdit Audrey." Kollarımı gösterdim. "İstediği an tehlikeli birine dönüşebiliyor."

Sonra da sabahleyin havalimanına onu almaya giderken aklımda kurguladığım planı anlattım.

Yüzünü baştan aşağı korku sardı. "Kesinlikle olmaz, ben..."

"Sen burada olduğun sürece ortaya çıkmayacak," dedim. "Yani ben öyle düşünüyorum. Önce şu iki haftanın tadını çıkartalım, sonra inan bana sen gider gitmez polisi arayacağım."

"O uçağa binip de seni burada onunla tek başına bırakmamın imkânı yok, deli misin sen...?"

Onun söylediklerimi sakın bir şekilde karşılaşmasına dair umutlarım sönüp gitti. Sanki onu anlamayan cansız bir varlıkla konuşuyormuş gibi bağırmaya başladı. Bir süre sonra sadece yerimizde saymaya başlamıştık, bu arada da hava tamamen kararıştı. İkimiz de tükenmiştik ve nihayetinde bir anlaşmaya vardık: Önümüzdeki iki haftanın boşa gitmemesi için, uçağına binip ayrılana dek polise gitmeyecektim ve o da buna müsaade edecekti.

"Ama yine de sen onunla giderken burada oturup *bekleymem*," diye ekledi. "Buluşmayı iptal et. Eğer ortaya çıkarsa, ben burada olacağım."

Ona hayır dememin Audrey'yi tehlikeye atacağını söylemekten korkuyordum, kaldı ki koruma büyüünün işe yarama garantisi de yoktu. "Ne yapacağı o kadar tahmin edilemeyen biridir ki, bu buluşmanın gerçekleşeceğinden bile şüpheliyim. Ama iptal etmezsem ve gelirse..."

"Olmaz. Benim anlaşma şartım da bu. Ona buluşmaya gelmeyeceğini söyle ve sözünde *sadık kal*, ben de kalan günlerde polise gitme konusunda başını sışınmayeyim. Eğer buraya öfkeli

bir şekilde gelirse, o zaman polisi *ben* ararım. Bu şekilde ben de görgü tanığı olmuş olurum. Onu polise vermiş oluruz ve bir daha endişelenmene gerek kalmaz.”

Hepsi bu kadardı. Onunla buluşmaya gitmeme, yani bir şekilde onu korumama izin vermemişti. Tutmakta olduğumu bile fark etmediğim soluğumu verdim. “Kabul.”

“Peki. Hadi eve gidelim. Hava çok karardı, neredeyse hiçbir şey göremiyorum,” diyerek koluma girdi ve eve gitmek üzere yola koyulurken de, “ondan bahsedince biraz ürperdim. Her şey yoluna girecek, Cam. Bir problemin olduğunu kabul etmen ilk aşamaydı, unuttun mu?” diye ekledi.

İçten bir gülüşle, yürümeye devam etmem için beni hafifçe dürttü.

“Sanırım ilk aşamayı geride bıraktım, ne dersin?” dedim. “Kı- 39

Audrey’nin yüzü tekrar ciddileşti. “Bir daha sana asla elini süremeyecek. Bunu başaracağız. Buraya ilk taşındığım o günlere geri döneceksin. Yaraların bir bir iyileşecek. Lafın gelişi söyledim tabii. Bu arada hâlâ bekleme fikrini kabul ettiğime inanamıyorum.”

“Senin de bu yükü taşımanı istemiyorum, Audrey,” dedim. “Bu benim sorunum. Bu işe kendim bulaştım ve kendi başıma kurtulacağım. Ama bunu, sen buraya tatile gelmişken yapmama-ya çalışacağım.”

“*Lütfen*. Şu andan itibaren tatil birincil amacım değil. Sadece fırsatını bulmuşken gelebildiğim için mutluyum. Eğer gelmeseydim... ” diyerek bana baktı ve onu anladığımı göstermek için başımı salladım.

Kırsalda yaşamanın başka bir güzel yanı da geceleri gökyüzünü görebilmektir. Müzik ve Dansın zemin üzerinde yanyana söylen

yıldızları izledim. Benim için endişelense de, Audrey'nin sözleri bana cesaret verdi, önceki gün yaşadığım kararlı duruşun bugün de sürdüğünü doğruladı.

Evin kapısına yaklaşıncı hafifçe kolunu sıktım. "Yaptıkların için gerçekten teşekkür ederim. Yardımın için." Kapıyı açıp girmesi için tuttum ancak içeri girmedim.

"Bunu hiç fark etmediğini biliyorum," dedi, "ama inan bana kimsenin yardımına ihtiyacın yok. Kendi gücünün daha farkında değilsin, Cam. Gerçek şu ki ben veya bir başkası olsa da olmasa da sen zaten bu belâyı atlatacaktın. Ve bu beni çok şaşırtıyor." Göz kırptı. "Seni takdir ediyorum, Camille Hart. Her zaman da takdir ettim."

Böyle bir meleği hak etmek için ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu gece yıldızlar, kesinlikle kalbimin şükran duyusuyla ışık saçtığını hissedebiliyorlardı. Ancak şunu da biliyorum ki, içimdeki bu inanç tek başına ikimizi korumak için yeterli olmayabilirdi. İçeri girdiğimizde iznini isteyip banyoya girdim, zira Hoodoo malzemeleri zulalarında beni bekliyordu.

DOĞUŞ

Yirmi dakikalık gecikme yüzünden kitapçının otoparkına hızla dalıp ani bir frenle durduktan sonra, bir yandan da dikiz aynasından saçlarımı güzelce tarayıp taramadığıma bakarkenki halim kesinlikle deli bir kadından farksızdı. Audrey ile gece saat üçe kadar konuşup, mutlu sonla biten bir sürü aşk filmi seyretmiştik. İçeri aceleyle girdiğimde Carol'm tipik sabah vaazına ve disiplin temalı tiratlarına maruz kalmayı bekliyordum. Tanrı'ya şükür dükkân da boştu, sadece Pattinson adını ağzından düşürmeyen ve genç kız dergilerinin bulunduğu reyonda dolanan iki genç kız vardı. Tüm yeni aktörleri takip edemiyordum. Bugüne kadar en çok ilgimi çeken Johnny Depp'ti. Ancak bu Pattinson denen çocuk, görünüşe göre son derece popülerdi.

İşe gelişimi kaydetmek için tezgâhın arkasına geçtiğimde, Carol tatlı tatlı bana bakıp, "Bu sabah nasıl hissediyorsun bakalım? Sabah geç kalmanı kafana takma, genelde hep zamanında gelirsin. İşleri halletmek için biraz geç çıkarsın olur biter, tamam mı?" dedi.

"Şey... peki, olur, sorun olmaz," dedim. Belki de dün denediğim koruma-büyüsü birden fazla işe varıyordu. "İyi sayılırım. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org> sorduğun için sağ ol. Geç kaldığım için üzgünüm."

“Bu arada yeni çıkanlar reyonunun yenilendiğinden emin ol. Tanrı aşkına, dün ne kadar çabuk tükendiklerini sen de gördün. Sonra da her zamanki gibi roman bölümünü düzenle, o kadar.”

Carol kişisel gelişim bölümüne doğru ilerledi, ancak bir an durdu, sonra dönüp tezgâha geldi. Bir dizi kitap alıp, kitapları tezgâh üzerinde bana doğru kaydırды. “*Ha neredeyse unuttuyordum. Birkaç iade geldi, yerlerine koyar mısın?*” Carol gülümseyerek, çirkin gözlüklerini düzelterek kişisel gelişim reyonunda Mary Poppins şarkıları söyleyerek dolanıp durdu. Bunun için henüz çok erkendi.

Reyon reyon gezip kitapları yerlerine yerleştirirken saatime baktım. Raflara her kitap dizişimde kendimi günün bir an önce bitmesini arzularken buldum. Gece geç saatlere kadar oturduğum için pişman değildim, ama zihnim ve vücudum öyleydi. ⁴² Fakat Andrew’dan bir iz olmadığı sürece, bugün için her şey yolundaydı. Elimde son kitabı tutarken, raftaki en üst sıraya erişebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Kısa boyum da hiç işime yaramıyordu. Sıra sıra kitapların arasından bakarak seyyar merdivenimizi aradım, ama bulamadım. Tezgâhtaki Ginayı görünce, “Gina merdiveni gördün mü?” diye sordum.

Sesi en az benimki kadar yorgun çıkan Gina, “Hayır, bir de arka tarafa bak,” diye cevap verdi.

Dükkanın arka tarafına gittim, deponun önündeki son rafa geldiğimde ayaklarıma kara sular inmişti. Müşteri yokluğu ve ağır tempolu asansör şarkıları da ayık kalmama yardımcı olmu-yordu. *Hazır arkadayken, şöyle bir kahve keyfi yapayım. Evet. Ka-fein çooooook iyi gelir -*

Birden siyah bir ısıltı gözüme çarptı, önündeki rafa doğru hızla ilerliyordu. Rafların arasından dükkanın önüne doğru giden belirsiz şekli izledim. *Sin sen de bek kitaplar dükkanın önüne/raflarına/ha-*de, o bulanık şeyin bıraktığı izleri takip ettim. Şaşkın bir halde

önümdeki üç rafı geçerken, o siyah gölgeyi arayarak her birine dikkatle baktım. Hiçbir şey göremedim.

Dudağımı ısırarak hafifçe yaralarımaya dokundum, irkildim. Tamamen ayıktım ve kesinlikle halüsinasyon görmüyordum.

Neler olduğunu anladığımda, tüm bedenimi birden bir panik havası sardı. Tekrar mı gelmişti? Büyünün hiçbir etkisi olmamış mıydı? Narsistik kişiliğini düşününce, başka bir ziyaret için uğraması beni şaşırtmazdı. Kendini daha güçlü hissettirecek her şeyi yapardı.

İçimdeki paranoya derinleşirken hızla rafları gezdim, her birini tek tek inceledim. Eğer *buradaysa* onunla yüzleşecektim. Audrey gidene kadar onunla herhangi bir tatsızlık yaşamak istemiyordum, ancak böyle iş yerime gelip beni casus gibi izlemesine de göz yumamazdım. Ayrıca, eğer Hoodoo büyüsü de işe yaramadıysa, Vivienne'le konuşacaklarım var.

43

Raflarda kimseyi bulamadım. İçimdeki dehşet duygusu azalmaya başladı ve yerini yeni bir güç doldurdu. Sonra düşündüm ki, burada olsaydı Carol onun görür ve her zamanki gibi üzerine vazife olmayan işlere karışma huyuna sadık kalarak, beni kontrol etmeye gelirdi.

Dükkanın önüne geldiğimde genç kızlar da dedikodu dergilerini alıyorlardı. Birbirleriyle fısıldaşıp gülüşerek, yanında durduğum rafa doğru bakıyorlardı. Kafamı gizlice rafın kenarından çıkardığımda, onların siyahlar içindeki bir adama bakmakta olduklarını gördüm. Gri renkli kot pantolonun üstüne klasik bir Led Zeppelin tişörtü giymişti, ayağında da asker botları vardı. Sessizce durmuş, elindeki kitabın sayfalarını çeviriyordu. Başımı biraz geri çekip, görüş alanına girmemek için rafa paralel durdum, ancak izlemeye devam ettim. *Uzun boylu, gizemli ve yakışıklı. Genç kızların bakışlarını onun üzerinden ayıramaması normal.* Ancak tek konu görüntüsü değildir. Etrafında doğuştan bir aura vardı, floresan ışıklarının aydınlatamadığı bir parlıktı bu.

Ancak bu adam Andrew değildi ve bunu fark ettiğim anda, kalp atışlarımın normal seviyesine döndüğünü hissettim. Biraz daha bakmaya devam ettim, etkileyici görünüşünün dışında ona duyduğum bu hayranlığın sebebini düşünüyordum. Elindeki kitaba göz gezdirmeyi bırakıp önündeki rafı baştan aşağı taradı. Bu merak uyandırıcı ve keskin hareketlerinde insanı cezbeden bir şey vardı, öylesine sakın, öylesine... ruhani. Muhtemelen uykusuzluğum beni daha da hassaslaştırmıştı. Ancak o karanlık figür anlamadığım bir şekilde, kiraz ağacından yapılmış kitap raflarını da aydınlatarak eski dükkânı âdeta ışıktandırdı ve yeşil grotesk kilim de artık bu narin parıltının altında daha etkileyici görünüyordu. Onda tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı, ancak böyle baş döndürücü birini unutmam mümkün değil. O kesinlikle kimseye *benzemiyordu*.

44

Adam vücudunun ağırlığını benim olduğum rafın bitimine doğru kaydırды, çaktırmadan göz ucuyla baktı. Dikkatli gözleri yakalandığımın habercisiydi. *Durumun tuhaflığını bir nebze olsun hafıfletebilir* diye düşünerek, saklandığım yerden çıktım. “Yardımcı olabilir miyim bayım?”

Başma bana çevirdi, onunla konuştuğum için şaşırmış gibiydi. “Bayım denecek kadar yaşlı mı gösteriyorum?”

“Şey, sanırım hayır, üzgünüm. Sadece sormak istedim.”

“Sadece sana takılıyordum,” dedi, katı duruşunu biraz gevşeterek. “Yardıma ihtiyacım yok. Yine de teşekkür ederim.” Aradığı şeyi bulduğunu gösterircesine kitabını kaldırdı, ancak göz göze gelir gelmez yere bakıp sanki aklına bir espri gelmiş gibi sırtıtmaya başladı. Görünüşe göre ben bu espriyi kaçırmıştım.

“Tamam o zaman,” dedim “Eğer yardıma ihtiyacınız olursa haber verin.” Oradan ayrılmak üzere döndüm, ama buz gibi bakışlarını sırtımda hissettim.

Adam bana o kadar tanıdık geliyordu ki sinirimi bozmaya başlamıştı. Geri dönüp, "Hey, seni tanıyor muyum?" dedim ve o da aynı anda, "Beni izlemenin bir nedeni var mı?" diye sordu.

Bir an gülüştük ve o an yüzümün kızardığından emindim; hatta kızarıklığın kulaklarıma kadar vardığını hissedebiliyordum. Utancımı gizlemek için saçlarımı kulaklarımın arkasından alıp yanaklarımın üzerine getirdim. "Anlamadım?"

"Şu rafın arkasından beni izlediğini fark ettim ve doğruyu söylemek gerekirse... etkilendim. Seni dikizlerken gördüğümde benimle konuşmaya başladın." Omzunu silkti. "Cesurca. Birini dikizlerken yakalanmak berbatır. Özellikle de bu kadar kısa mesafeden." Elleriyle ikimizi işaret etti.

Birbirine girmiş düşüncelerim ağzımdan döküldü. Kafamı salladım. "Hayır, dikizlemiyordum. Sadece seni bir yerden tanıyormuşum gibi geldi... yüzün..."

45

"Yani beni dikizliyordun." Gülümsüyordu ancak bakışları üzerimdeydi ve biraz daha gergin görünüyordu.

Yüzüm küçük düşmenin vermiş olduğu utançla yanıyordu, ancak yüzünde hatırlayabileceğim bir şeyler bulabilmek için ona gözlerimi kısarak baktım, belki de gözlerinin şekli ve çene hattı... Yanıt kesinlikle hafıza bankamda bir yerlerde gizliydi ancak bir türlü gözümün önüne gelmiyordu. Adam bana bakmaya devam etti, bakışları gözlerimi delip geçiyordu. Yüzümde sanki bir yangın çıkmıştı.

Bir an kendime geldim, kahverengi gözlerine bakmayı bırakıp, vereceğim cevaba odaklandım. "Peki... öyle diyorsan öyle olsun... Sadece seni bir yerden tanıdığımı sandım."

Güldü ve mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Hey, seni utandırmak istememiştım. Sadece şaka yapıyordum. Gerçekten." Elinde-
ki kitabı yanındaki rafa bıraktı. "Beni daha önce de görmüşün"

aslında. Hatta seninle tanışmıştık.” Bir an tereddüt ederek dudaklarını büzdü. “Ve şimdi de *seni* utandırdığım için ben utaniyorum.” Utangaç bakışlarını aşağı çevirdi ve ellerini arka ceplerine soktu.

“Gerçekten mi? Ben de öyle düşünüyordum. Sadece bir türlü hatırlayamadım. Pardon ama seni nereden tanıyorum?”

“Sanırım Fransa’da tanıştık. Seni hatırladım, ama bir şey demek istemedim.”

Bayım denecek kadar yaşlı mı gösteriyorum? Birden hatıra bankam patladı ve Paris anılarımız bir kolaj halinde zihnime yayıldı. “Ah şimdi hatırlıyorum, tabii ya! Hayır, bir şeyler söylediğine sevindim. Sana bakarken kendimi aptal gibi hissettim...” Sözlerim tükenmişti, kollarımı göğsümde düğümledim.

46

“Öyle deme. Nereden baksan iki yıl oldu. Beni anımsayıp yüzüme ikinci bir kez bakacağını bile beklemiyordum.”

Ona ikinci kez bakacağımı *beklememek* mi? Bu adamın insanlar üzerindeki etkisinden gerçekten de hiç haberi yoktu.

Sessizliği benim için bozdu. “Peki... burada mı yaşıyorsun? Lafayette’de? Dünya ne kadar da küçük.”

“Evet. Aslında Saint Martinville’de yaşıyorum. Peki ya sen?”

“Evet, ben de kasabanın dışında oturuyorum.”

Ondan bir kez daha büyülenmişim, ancak ilk görüşte hatırlamadığım için de şaşkındım. “Bu arada, özellikle belirtmem gerek, son günlerde kafamda bir sürü şey var ve hepsinden önemlisi bugün çok yoruldum. Sanırım zihnimin tüm bu olup bitenlere yetişmesi gerekiyor. Ama inan bana seni hatırlıyorum.”

“Takma kafana. Yani anlayacağın, sadece bir kez karşılaştık. O günden bugüne iki yıl geçmiş olmasına da inanmıyorum doğru su. Bazen sanki daha dün yaşamışım gibi geliyor.”

“Evet ben de... Zaman akıp gidiyor.”

Görünüşü biraz daha rahatlamış gibiydi ve kitaplığa yaslandı. “Ziyaretinin geri kalanı nasıldı, eğlendin mi?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Hayatımın en iyi zamanını geçirdim ve oraya tekrar gideceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum. Seni arama fırsatını da bir türlü bulamadım, kendi gündelik işlerimle uğraşıyordum.” Ellerim birden bana fazlalık gibi geldi ve onları arka ceplerime soktum. “Gezimin her anı gerçekten çok önemliydi. Ve bir de seninle tanışmam? Farklı bir şehirde kafa dengi biriyle konuşmak çok güzel bir duygu.” Karşımdaki adamın omuzlarının ardından bakarak, o sabah terasın dışındaki konuşmamızı hatırladım. Keşke içinde bulunduğum karmaşayı bilseydi.

“Bir sorun mu var?”

Dalgınlığımı bir kenara bırakarak dikkatimi ona çevirdim. “Hayır. Sadece *beni* hatırlamana çok şaşırdım, seninle tekrar böyle karşılaşmak bile başlı başına garip.”

Başını salladı, gözlerini gözlerime kenetleyerek, “Dediğim gibi, dünya küçük,” dedi.

“Öhöm.” Birden Carol ortaya çıktı. “Beyefendi arkadaşın mı Camille? Yoksa müşterimiz mi?” diye sordu tatlı bir şekilde ve kayıt bölümünde elindeki dergiye göz gezdirerek bizi izlemiyormuş gibi yapan Gina’ya baktı.

“Her ikisi de,” dedi benim yerime, o tatlı ses tonuyla. Gülmemek için kendimi tuttum.

“Ah, iyi o zaman. Çalışmanı takdir ediyorum tatlım. Ancak,” dedi ve bana dönerek, “Kısa kesersen iyi olur, tamam mı? Başka müşterilerle de ilgilen,” diyerek sallana sallana malzeme odasına doğru gitti. Biz de bomboş dükkanda öylece onu izledik.

“Başka müşterilerle ilgilenirsen bir kitapla ilgilenirsin” <https://rantey.org>

“Evet, işte her zamanki Carol.”

“Anlıyorum. Neyse, seni işinden alıkoymayayım. Seni tekrar görmek güzeldi bu arada.” Daha önce rafa bırakmış olduğu kitabı tekrar aldı. “Belki yine görüşürüz. Buraya ilk defa geliyorum. Burası diğer zincir mağazaları gibi değil, hoşuma gitti.”

Gülümsedim, yavaş yavaş gideceğinin işareti verdi. “Ben de seni gördüğüme çok sevindim. Görüşürüz o zaman.” İstemeyerek kayıt bölümüne doğru başımı çevirdim ancak o hâlâ düşünce-
li bir ifadeyle öylece duruyordu. Kibarca durdum ve söyleyeceği şeyin sadece elinde tuttuğu kitapla ilgili bir sorudan ibaret olmasını umarak bekledim.

Konuşmak için ağzını açtı ancak tereddüt etti. Orada dururken kendimi aptal gibi hissettim. “Eğer senin için de uygunsa... bir ara bir kahve içmeye ya da sinemaya gidelim mi?” Sonunda kelimeler ağzından döküldü ama sanki hepsi tek bir kelime gibi çıktı. “Eğer uygun değilsen anlarım.”

“Harika olur.”

“Sana numaramı vereyim o zaman... Bu akşam boş musun?”

Çenemi kapattım, ağzımın açık kaldığından bile habersizdim. Böyle bir şeyi *yapabilir* miydim? Hâlâ halletmem gereken Andrew meselesi varken? Normal bir randevunun nasıldığını hayal bile edemiyordum. Zihnim birden ‘ya şöyle olursa ya böyle olursa’ diye başlayan senaryoları analiz etmeye başladı.

Her neyse, bunları umursamayacaktım. “Elbette. Saat beş gibi çıkarım. Yalnız, beni almaya gelsen olur mu? Beni ziyarete gelen bir arkadaşım var da? Belki dışarı çıkmadan önce biraz takılırız? Onu öylece yalnız bırakırsam sanırım kabalık etmiş olurum.”

“Hiç sorun değil. Numaram bu.” Yanıma gelip elimi avuçları-
nın içine alırken çok istekli konuşuyordu. Kalp atışlarım gittik-
çe hızlandı. Cebinden bir kalem çıkarıp numarasını bileğimin

iç kısmına yazdı. “Evden çıkmadan önce beni arayıp adresi tarif edersin, tamam mı?” Elimi serbest bıraktı ve ön kapıya doğru döndü. “Akşam görüşürüz o halde.” Sıcacık bir gülümsemeyle uzaklaştı.

“Görüşürüz,” dedim ama bunu onun işitebileceği kadar hızlı bir şekilde söyleyip söylemediğimi bilmiyordum. Bu muhteşem ikilemden dolayı aklım başımdan gitmişti, üstelik bir kez değil, ömrümde tam iki kez yoluma çıkmıştı. Çevresindeki her şeyi aydınlatan ve bir o kadar da utangaç olan bu karanlık bulutu tanımak istiyordum.

Beni Paris’te bıraktığı o kare zihnimde canlanırken aklıma Andrew geldi, o mesele biraz bekleyecekti. Devam etmem gereken bir hayatım vardı. Görünen o ki Paris sadece hayatımı değiştirmemiş, bir sebepten ötürü bir parçasının da kendini burada (Louisiananm her bölgesinde) dışa vurmasını sağlamıştı. Gavin’de samimiyet ve saflık yayan doğaüstü bir aura vardı ve hepsi bir yana bu, Andrew’un gazabına uğrama riskine bile değerdı.

49

**

Bileğime baktım, numarasının altına *Gavin, nam-ı diğer ‘Bay’* yazdığını görünce gülümsedim.

İsmi unutmamıştım.

Ne giyeceğimi düşünürken, Audrey de ayaklarını yere vurarak kolları bağh bir şekilde makyaj masamın yanına oturdu. “Pekâlâ. Tüm bu çılgınlığına karşın süper destekleyici arkadaş rolüne bürünmem gerektiğini biliyorum. Ama *bu* da ne? İcabına bakman gereken *berbat* bir ilişkinin hemen sonrasında yeni biriyle dışarı çıkmak da neyin nesi? Canavarı önümüzdeki haftayla ilgili konuşmak için henüz aramadın, değil mi?”

“Beni geriyorsun, Audrey. Sakin olur musun? Gavin iyi biri ve söyledim sana, onu daha önceden de tanıyorum.”

“Mesela yirmi dakikadır falan! Ya da *iki yıl* öncesinden!”

“Ne olmuş yani? Tamamen yabancı biri olmasından daha iyi değil mi?”

Aynadan gözlerini devirdiğini gördüm. Saçlarımı taramaya başladım, makyaj malzemelerime uzanırken durdum. “Audrey, bak. Gavin iyi biri, ciddiym. Sana bunu açıklayamam ama iyi bir elektrik alıyorum ondan. Farklı biri. Gizemli. İyi anlamda.”

Rimelimi sürmeye başladım. “Ayrıca onunla evlenmiyorum. Sadece beraber dışarı çıkacağız. Endişelenmeyi bırak.” Gözlerimi kırıştırıp ruja geçtim. “Dışarı çıkmaktan bahsetmişken, sen de hazırlansan iyi edersin. Yanında bir arkadaşını da getiriyor”

Audrey’nin tepkisini bekledim.

“İnanılmaz!”

50

İşte başlıyoruz...

“Yarım saat içinde burada olacaklar. Ne zaman söylemeyi düşünüyordun acaba? Ayrıca hangi cehenneme gidiyoruz? Detay ver kadın.”

“Audrey, cidden. Aşçı olmak istediğinden emin misin? Ben-
ce kariyerini tekrar gözden geçirmelisin. Oyunculuğa ne dersin
mesela? Ufacık bir şeyi ne kadar büyüttüğün konusunda en ufak
fikrin var mı? Broadway’de harikalar yaratırsın, gerçekten.”

Burnundan âdeta alevler çıkıyordu ve yemin ederim, o an
üzerime atlayıp beni parçalayacak gibiydi.

“Camille Elizabeth Hart!”

Bu sesi sadece köpeklerin duyabildiğinden emindim.

“Buradaki tek *mantıklı* kişi benken, neden her şeyi büyüten
ben oluyormuşum?” dedi. “Niye öyle bakıyorsun? Burada senin
ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
için, senden daha çok endişeleniyorum!”

“Kesinlikle.” Rujumu bir kenara koydum. Neredeyse bizi koruyan bir büyüün olduğunu ağzımdan kaçıracaktım ama yapmadım. Eğer söyleseydim, benim gerçekten delinin biri olduğumu düşünürdü. “Ben de aynı fikirdeyim. Eğer ben bu kadar telaş yapmıyorsam, sen de yapmamalısın. Bu benim sorunum ve bırak ben endişeleneyim.” Makyaj kutumu çekmeceye koydum ve kalkıp ellerimi omuzlarına attım. “Her şey yoluna girecek. Nasıl bilmiyorum ama olacağını biliyorum. Bu yüzden buradayım, unuttun mu? Yeniden başlamak için. Bu yüzden, iyi biriyle dışarı çıkacağım için sadece mutlu ol ve gece boyunca bizimle eğlen.”

Tıpkı bir çocuk gibi dudaklarını büzdü ve kollarını bağladı.

“Lütfen Audrey? Artık şu ‘Barbar Andrew’ filmini bir kenara bırakıp eğlenemize bakalım. Buna *ihtiyacım var*.” Teslim olmasını bekleyerek ona öylece baktım.

51

“*Barbar*. Bu hoşuma gitti. Ona tam uyuyor. Peki. Nereye gidiyoruz bari, bileyim de ona göre bir şeyler giyeyim? Şu yanında gelen arkadaşın da kim?”

Ona sarıldım. “İşte bu! Tamam, sıradan bir şeyler giy ama çok da sıradan olmasın. Sanırım akşam yemeği için herkesin bilmediği mütevazı bir yere gideceğiz, ama belli mi olur? Arkadaşının ismi Gabe. Bizim yaşlarımızdaymış, ama Gavin başka detay vermedi.”

“Yakışıklı olsa iyi olur. Eğer kendini beğenmişin tekiyse kalkar giderim tamam mı?”

“Bu kadar yüzeysel olma,” dedim. “Öyle biri olacağını sanmıyorum. Eğer Gavin’in arkadaşıysa öyle biri değildir. Ama sen nasıl istersen, bayan evhamlı. Hadi şimdi git ve hazırlan, *lütfe*n! Birazdan burada olacaklar, acele et!”

“Ah, ne kadar da otoritersin.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Amarant

Audrey dönüp misafir odasına doğru yol aldı. Önceki gece onu gerçekten bir melek gibi mi görmüştüm? Çünkü gerçekten içime dert olmuştu ve sanırım melek görme olayı sadece kör hayranlığımdan ötürüydü.

ENKAZIN TAMAMLAYICISI

Yaklaşan araba sesiyle evden dışarı çıktık. Araba görüş açımıza girer girmez Audrey'nin ağzı açık kaldı. "Aman..." Tekrar denedi. "Vay..."

"Canına," diye tamamladım.

"Bu çocuğun bu kadar zengin olduğundan bahsetmemiştin, Camille." Beni dirseğiyle dürttü. "Sanırım fazla sade kaldık. Sence?"

Eskimiş Converse ayakkabılarıma baktım. "Bilmiyorum. Bu şeyin içine nasıl sığacağız?" Siyah Maserati'nin önümüzde duruşunu izledim, onu bu kadar parlak bir arabanın içinde hayal ederken zorluk çekiyordum.

Derken sürücü koltuğundan, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah gömleği ve pahalı görünen koyu renk kot pantolonuyla Gavin indi. Eski Led Zeppelin tişörtlü ve asker botlu Gavin'den eser yoktu ama o Gavin şu an her neredeyse, yokluğundan şikâyetçi değildim.

“Hey, “ diyerek elleri cebinde bize doğru geldi. Yüzündeki şevk beni de heyecanlandırıyordu.

“Hey” diye karşılık verdim, bir yandan da açık kalan ağzını kapatmış mı diye çaktırmadan Audrey’ye baktım. “Güzel araba. Seni Maserati kullanırken hiç hayal etmemiştim.”

“Sağ ol. Bu arabayı seviyorum. Bir de içini gör, dışı kadar güzel.” O gergin gülümsemesiyle arabasına baktı ve, “Benim için çok mu gösterişli?”

“Gösterişli ama bu kötü bir şey değil ki,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Sen beni ne tür bir araba kullanırken hayal etmiştin?”

54

O anda arabadan başka uzun boylu, koyu renk giyimli ve yakışıklı biri daha indi. Gavin’den farklı olarak koyu siyah saçları ve neredeyse beni kör eden delici mavi gözleri vardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum, eminim ki Audrey tüm akşam boyunca beni yalnız bırakacaktı.

Gavin arabadan inen arkadaşına dönüp, “Ne dersin, Gabe? Sence de Maserati benim için fazla mı gösterişli?”

“Bilmiyorum dostum, bence sana uyuyor,” diye yanıtladı Gabe ve bize katıldı.

“Eski bir Mustang falan diyecektim ben,” diye söze karıştım.

“Evet, bence de,” dedi Gabe. “Ama onun lüks arabalara karşı ilgisi var. Arkadaş biraz savurgandır da.” Gabe’in kibar bir yüzü vardı: olgun, ancak çocuksu. Gavin’le de gerçekten çok yakın görünüyordu, kardeş gibiydiler.

Gabe, Gavin'in omzunu hafifçe dürterek, bizi tanıştırmasını ima etti. "Ah affedersin, Camille," dedi ve bizi tanıştırdı. Sonra tokalaşmak için Audrey'ye döndü. "Ve sen de Audrey olmalısın?"

"Evet, tanıştığımıza memnum," dedi Audrey, elini uzatarak.

"Umarım Gabe'in de bu gece bizimle gelmesinin bir mahsuru yoktur," dedi Gavin yanıma gelerek.

Audrey sessizce güldü, sadece benim duymamı istediği gizli bir gülüştü bu. Bunu Gavin de duydu ve gülümseyerek bana baktı.

Gabe ve Audrey konuşmaya başladılar. Gavin ve ben de onları yalnız bırakmak için tatlı bakışmalarla yürüdük. "Kıyafetin..." dedi

"Fazla sade?" dedim şaşaalı arabasına bakarak.

"Ha. Hayır. Harika olduğunu söyleyecektim." Uzun kollu, siyah askılı korsemi gösterdi. "Siyah üstünde harika duruyor, gördüğüm kadarıyla siyah giyinmeyi çok tercih ediyorsun."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye takıldım ona. "Beni sadece iki kere gördün?" Gözlerimle onun gömleğini işaret ettim. "Söyleyene bak. Seni siyah dışında başka bir renkle görmedim."

"Sanırım haklısın." Gülümseyerek gömleğini çekiştirdi. "Tek giydiğim renk bu. Başka bir renkle kendimi rahat hissetmiyorum."

Anlayışla gözlerinin içine baktım. "Ben de. Her şey çok renkli. Arada kaynamak istiyorum, dikkat çekmek değil."

"Vay. Gerçekten içe kapanık insanlarız."

"Kesinlikle öyleyiz." Kıyafetimin kollarını çekiştirip gülerek onayladım. "Hey ayrıca siyah giymemin başka bir nedeni daha var. Johnny Cash. 'Man in Black'. İçimde yankı uyandırıyor."

Kendimi siyah giymeye mahkûm hissediyorum.” İtirafımdan dolayı utanmış bir halde güldüm, konuşurken kıyafetimin koluyla oynadım.

“Harika bir şarkıdır. Yani *mahkûmiyeti* olan bir yalnızsın.”

Yüzünde tıpkı Paris’teki o şüpheli bakışlar vardı. Bu kendimi biraz huzursuz hissetmeme neden oldu, bana öyle bakmasını istemiyordum. Gözlerimi gözlerinden ayırdım, yüzüme yine pembenin tonlarının yayılacağını düşünerek, “Biliyorum ahmağın tekiyim. Ne yapayım ben de böyleyim.”

“Böyle biri olmaktan çok uzaksın inan bana.” Gözlerini benden ayırdı. “Bu oldukça saygıdeğer bir mahkûmiyet, aslına bakacak olursan...”

56

“Pekâlâ, millet, yola çıkmıyor muyuz artık? Açlıktan ölüyoruz.” Gabe ve Audrey küçük dünyalarından çıkmışlardı. Daha şimdiden el ele olduklarını fark edince çok şaşırdım. Çok erkendi. Ve garipti.

“Ah, peki hadi gidelim,” dedim, Audrey’ye sert bir bakış atarak. Bunu fark etmedi. Gabe’e gülümsemekle meşguldü. Mide bulandırıcıydı. Daha şimdiden. “Nereye gidiyoruz bu arada?”

“Aslında,” dedi Gavin. “Sizi Breaux Brigde’teki Cafe Des Amis’e götürüyoruz. Louisiana’ya özgü Cajun müziği çalıyorlar. Umarım bayanlar dans etmeyi seviyordur, çünkü...”

Audrey kahkahayı patlattı ve hemen elleriyle ağzını kapattı. Gavin şaşkın bir şekilde bir ona bir bana baktı.

Biraz pişman bir gülümsemeyle, “Sadece... Camille kesinlikle *dans* edemez. Hiç ona göre değil,” dedi.

“Evet ama bu sorun olmaz, gerçekten,” dedim. “Siz dans ederken ben de size eşlik ederim. Hadi gidelim.” Bakışlarımla Audrey’yi uyarak arabaya bindim.

Akşam yemeğinden sonraki eğlencemizi bozmamak adına, Gavin’in beni dans pistine atmasına müsaade ettim. Birkaç dakikada bir sürekli beni başkalarına bırakıyordu ancak bu onun suçu değildi. Oldukça koordineliydi ve ritim duygusu muhteşimdi. Ona ayak uyduramayan bendim, fark etmeden kendimi başka insanların içinde buluyordum. Audrey ve Gabe’in Cajun ritmine nasıl ayak uydurduklarını seyrettim. Dansları da hızlı gelişen kimyaları kadar tiksindiriciydi, yine de kendimi bu hızlı birlikteliklerine gülümsemekten alıkoyamadım. Tüm gece kendimi güvende hissettim. Daha hafif. Büyü şimdilik tam istediğim gibi işe yarıyordu.

57

Ben de çok eğleniyordum, ancak yavaş yavaş yoruluyordum. Gavin yüz ifademden yorulduğumu anlayıp şarkı bitiminde, “Ara verelim mi? Biraz yürümeye ne dersin?” dedi. Başımı salladım ve kapıdan caddeye doğru çıkmadan önce Gabe’le bakışmalarını izledim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, bakışmalardan dolayı şaşırmıştım. Caddenin aşağısına doğru yürümeye başladık.

“Ah... evet, her şey yolunda. Gabe ve ben birbirimize göz kulak oluyoruz. Şu içerideki adamın gözleri tüm gece üzerindeydi ve biz de onu gözetliyorduk, hepsi bu.”

“Aslında bu biraz tüyler ürpertici. Ama teşekkür ederim,” dedim hafifçe titreyerek. Bir anda bedenimi alışkın olduğum bir paranova sardı ve sanki tanrılar korkumu hissetmiş gibi telefonum çaldı. “Affedersin,” diyerek yanından uzaklaştım ve arayan kişiyi görünce kaldırımın bitimine doğru yürüdüm. Aceleyle sessize

alıp çağırıyor görmeyen geldim. Onun geceyi mahvetmesine izin veremezdim.

“Her şey yolunda mı?” Gavin endişeli gözlerle arkamda belirdi. Sanki birini bekliyormuş gibi boş kaldırıma baktı.

Telefonu cebime sokuşturup, “Evet,” dedim kekeleyerek. “An-nem. Ne zaman arasa keyfim kaçır.” Dikkatimi toplamaya çalıştım, yolu göstererek “Yürüyüşümüze devam edelim mi?” dedim.

“Elbette.” Elimi tuttu ve vücudunun yan tarafı koluma değdi. “İyi olduğundan emin misin? Eğer istersen eve gidebiliriz...” dedi Maserati’yi göstererek.

“Teşekkürler ama gerek yok.” Ona belli belirsiz bir şekilde gülümsedim. “Açık havada kalmak iyi gelecektir ve gerçekten iyiyim.” Yürüyüşüme devam ettim, kollarımı sıvazladım ve ellerimi yana bırakıp onu bekledim, Andrew’u aklımdan çıkarmaya kararlıydım. “Peki... nerede kalmıştık? Ah evet. Bana Lafayette’in dışında nerede yaşadığını hiç söylemedin.”

“Ah, doğru.” Derin bir nefes aldı ve ardımdan yürüdü. “Aslında, burada doğdum. New İberia’da dedemin eski evinde kalıyorum. Bir nevi miras kaldı diyelim. Çok gezdim, taşındım. Ama her zaman yuvaya geri döndüm.”

“Sana ev mi miras kaldı? Gerçekten mi? Tek başına mı yaşıyorsun?”

“Evet. İhtiyacım olduğundan daha büyük bir ev, ama satmayı asla düşünmem. Benim bir parçam o.” Yürürken elini sırtıma koyarak bana başka bir caddeye doğru eşlik etti. Çok küçük bir hareketti bu, ancak Paris’te geçirdiğimiz o kısa hatıramıza çok benziyordu, sanki yıllardır beraber gibiydik. Ciğerlerim heyecandan çalışmayı unutmuştu.

Kaldırım taşına doğru geri adım atıp derin bir nefes aldım. “Anlıyorum. Sanırım bu benim için biraz farklı. Ben sadece bir yıldan biraz fazla bir zamandır buradayım. Seninle tanıştıktan sonra Seattle’dan ayrıldım,” dedim ona gülümseyerek “verdiğin tavsiyeye uyarak. Ama Paris yerine buraya geldim. Ev alıp buraya taşındım. Büyükanmem bana yardım etti. Meğer yıllardır benim için para biriktiriyormuş.”

Başını salladı. “Ailen burada mı?”

Birden annemin Oak Alley Ormanı önündeki tekerlekli sandalyeli hali gözümün önüne geldi. Onun, *Burası olmak istediğim yer, Camille dediği gün.*

“Yok, hayır, ailem burada değil,” dedim. “Sadece lisedeyken New Orleans’ı gezip görmeye gelmiştim. Annemle. Annem güneyi seviyor. Ben de. Onun tüm ailesi buralı.” Konuştukça kalbim daha da ağırlaşıyordu, anlattıklarımın cevap olarak ona yeterli gelmesini umdum.

“Vay canına, yani buraya tek başına mı taşındın? Yoksa ailen de mi geldi? Büyükanmem peki?”

“Tek başıma geldim. Annem hâlâ Seattle’da, ama annemle babam artık beraber değiller.”

“Ah, bunu duyduğuma üzüldüm.” Yanıtı samimiydi, sokak lâmbalarının altında yüzü ne kadar da anlayış doluydu.

Kaldırımda oturmak için antika dükkânının önünde durduk. Yere oturmak üzere eğildiğimde, eliyle beni dengede tuttu. Derken mavi bir pikap yanımızdan geçti ve yüreğim ağzıma geldi. Sürücüsünün yüzünü görebilmek için onu gözlerimle takip ettim.

“Annen, babandan ayrıldıktan sonra yanına taşınmak istemedi mi?” Gavin’in sesi dalgınlığımı bozdu.

“Hayır. Annem pek iyi değil ve yıllardır Seattle’da yaşıyor, orada mutlu bir hayatı var. Hayatının bu döneminde böyle büyük bir karar vermek istemedi.”

“Peki baban? O da hâlâ Seattle’da herhalde.”

Derin bir soluk aldım ve ellerimle dans ederken dağılan saçlarımı düzelttim, bir yandan da ilk buluşma için çantamın ne kadar karışık olduğunu düşünüyordum.

“Evet, hâlâ orada.” Nefesimi verdim. “Buraya geldiğim için çıldırmış olduğumu düşündü, ama ben burayı seviyorum. Louisiana benim için *yeterince* yeni. Kolay, çünkü kimse beni tanımıyor. Annemin akrabalarına hiçbir zaman yakın olmadım. Düşünüyorum da, onların burada olduğumu bildiklerinden bile şüpheliyim.”

60

Gavin kollarını düğümleyip dizlerinin üzerine koydu. “Burası Seattle değil.”

“Kesinlikle.”

“Anlıyorum. Peki, büyükannen? Sana evi alman için yardım eden. Annenin annesi mi? Hâlâ burada mı yaşıyor?”

Konuyu kibarca nasıl değiştireceğimi düşünerek, zemine iyice ağırlığımı verdim.

“Üzgünüm,” dedi. “Eğer istemiyorsan ailen hakkında konuşmak zorunda değilsin.” Başını ellerine doğru eğdi ve gözlerini yere dikti. “Sadece seni tanımak istiyorum.”

Sırtını doğrulttu ve hızlı hızlı konuşarak arabalarının karşındaki dükkâna giren çifti izledi. Elimi hâlâ hassas olan koluma doğru götürdüm, yaralarımı bakarken, olup biteni Gavin’e ne zaman anlatacağımı düşündüm.

Elleriyle yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına attı. “Peki benim Seattle’lı yalnızım, bilmediğim bir şey söyle bana. Mesela neden kitapçada çalıştığın gibi. Sadece iş için mi?”

“Aşağı yukarı öyle sayılır.” Bana dokunması üzerine gülümsedim. “Kitapların arasında çalışmak benim için harika bir şey. Ben de yazmak istiyorum. Sanırım daha önce kimseye bundan bahsetmedim. Audrey’ye bile.”

“Böyle bir şeyi neden saklıyorsun ki?”

“Emin değilim. Sanırım bu *bana* ait bir hayal. Eğer gizli tutarsam kimse onu benden alamaz.” Koyu renk gözlerine baktım, Paris’te tanıştığım ilk andan beri beni kolayca hipnotize eden o porselen gibi teni hissedebilmek için yüzüne dokundum. Bu benim için çok cüretkâr bir hareketti ve avuçlarımla başka bir yere bakmasın diye yüzünü kavrarken gitgide daha da cüretkâr oluyordum. “Peki, sen kimsin, benim doğuştan Louisiana’hm?” Başparmağımla yanağını okşadım. “New İberia’da yaşadığından başka hiçbir şey anlatmadın bana.”

Bana bakarak yüzünü ellerime doğru eğdi. Yine o gözler, ağız kelimelere geçit vermediği için ardında neler saklandığını öğrenemediğim, ancak bir şeyler anlatmaya çalışan o gözler. “Çok ilgi çekici biri değilim,” dedi. “Daha çok seni merak ediyorum.”

“Ben de seni tanımak istiyorum.” Gülümseyerek omuzlarımı silktim.

Ona kendi sözleriyle yanıt vermem üzerine hafifçe kıkırdadı ve tekrar doğrulup başını yana devirerek karanlık gökyüzüne baktı. Ellerini kaldırıp koyup ağırlığım kollarına verdi. “Bir bakalım. Sanatla ilgilenirim, piyano çalarım ve Hitchcock filmlerinin büyük bir hayranıyım ama en önemlisi sensin,” derken ellerimi tuttu ve, “tüm hayatımda gördüğüm herkesten çok ama çok

güzelsin ve şu an için bilinmesi gereken en önemli şey bu,” diye devam etti sözlerine.

“Şey, teşekkür ederim,” diyerek iltifatlarına karşılık verdim. “Ama *hepsi* bu değil.” Bir şey söylemeye gönüllü olmayınca, ben devam ettim. “Çalışıyor musun? Okuyor musun? Bir şeyler anlat bana.”

Gözlerini bana devirip sokağa baktı ve kafasını salladı. “Senin aksine, benim fatura ödeme gibi bir sorunum yok. Bana kalan miras sayesinde. O yüzden, her neredeysem orada çalışırım, sonra da kazandığım parayı bağışlarım.” Omuzlarını silktilti. “Mesleğim, insanlara yardım etmek. Bu beni mutlu ediyor.” Parmaklarını benimkilere kenetledi ve elimi sıktı. “Bu kadar detay senin için yeterli mi?”

52

Bağdaş kurarak oturdum, ona birkaç soru daha sormak için hazırdım ancak o anda tüm vücuduyla bana döndü ve elleriyle belimi kavradı. Ay ışığı kaşındaki yarayı belirginleştirdi ve bir kez daha, onu sanki geçmiş yaşamlarımdan birinde tanıyormuşum gibi hissettim. Onu bu kadar tanıdık hissetmemin yegâne açıklaması buydu.

“Başka sorular sormadan önce,” dedi, parmaklarını saçma götürüp boğazını temizleyerek, “sana söylemem gereken bir şey var, aksi halde bir daha söyleyecek cesareti bulamayabilirim.”

“Tamam, söyle bakalım.” Ben de ona döndüm

“Küçük bir uyarı. Biliyorum ilk buluşma için fazla kaçacak.” Sessizce güldü, yakasını düzeltti. Sesindeki aceleci ifade nedeniyle cesaretini kırmamak adına başımı sallayarak onu teşvik ettim. İçinden geçenleri hissediyordum, daha zar zor tanıdığı birine açılacağı ve belki de bana onun üzerinde güç sahibi olmama izin vereceği için korkuyordu. Ancak çok iyi bilirim ki, her seferinde

bu riske kesinlikle değ er. Belki bir itirafı ya da s  yleyeceği Şey her neyse, beni Andrew olayını ona anlatmam konusunda rahatlatıyordu.

“Senin için deli oluyorum, Camille. “Gözleri verdiğim tepkiyi değerlendirirken vücudu bana yaklaştı. “Biliyorum, daha önce anlatmadığın bazı ayrıntılar var... Seattle’da bıraktığın adam ve annen hakkında. Ancak ka tığın Şey her neyse, bunu bilmek istiyorum ve artık ka mana gerek yok. Bana anlatabilirsin. Ve ben seni asla ama asla incitmem.”

 ılınca konuşuyordu ve o an terlemeye başladım, onun endişeli ruh hali bana da geçmişti. Huzursuzluğunu dindirme konusunda çaresiz olduğumdan, gözlerimi kaldırıma çevirdim.

“Yani, ben de seni yıllardır tanıyor gibiyim, Paris’te ilk gördüğüm gün de böyle hissetmiŐtim. O gün bir Şey oldu. D Ő ncelelerini gözlerine yansıtmanı ve bu Şeffaf halini seviyorum. Ancak tarifi zor ve anlaşılması güç birisin. “ Bu sözlerden sonra, nihayet soluğunu verdi. “Seni elde eden ben olmak istiyorum.” Ellerini gevşeterek kıyafetimin kolunu yukarı doğru sıyırdı. “Bunu yapan kimse... onun seni incittiğini biliyorum.”

63

Utanarak hemen yaralı kolumu kapattım. Başka tarafa baktım, ancak yüzümü kendine doğru çevirdi. “ AŞağılık herif. Seattle’daki de. Hiçbiri seni hak etmiyor.”

“Bunu nereden öğrendin?” diye sordum, durumun ne kadar aŐik r olduğunu merak ederek.

“Yalnızca Şanslı bir tahmin.” Gözümün kenarından s z len yaŐı sildi. “Telefondaki o muydu? Sana bunu yapan kişi?”

Başımı sallayarak yere baktım.

“Sadece seni bekleyeceğimi bilmeni istiyorum. Ne kadar istersen. Ve kendini konuşmaya hazır hissettiğinde yanında olacağım.”

Bir an tereddüt ettim, sonra yaklaşıp ellerini vücuduma sar-
dım. Ona Andrew meselesini sonra anlatacaktım. Şimdilik bana
sunduğu bu hediyeye odaklanıyordum. Beni sıkıca sardı, başını
başımın üstüne koydu ve parmaklarını saçıma götürdü. “Bu iyi
olduğumuz anlamına mı geliyor?” Kuşkuyla güldü.

“Evet.” Başımı boynuna gömüp beline iyice sarıldım. “İyiyiz.”
Kokusunu içime çektim. Bu derin hali beni daha da benliğine çe-
kiyordu ve ben onun özüne doğru dalmaya çoktan hazırdım.

ÖPÜCÜK

Dördümüz sessizce Gavin'in Maserati marka otomobilinin içinde kasvetli ruh hallerimizle kısıtlı boşluğu dolduruyorduk. Geride bıraktığımız hafta boyunca birçok kez Cafe Des Amise gitmiş, balık tutmuş ve kayak yapmış, ardından da Gavin'in hayran olduğu tüm Hitchcock filmleri de dâhil olmak üzere binlerce film seyretmiştik. Ben henüz kendimi hazırlayamadan, Audrey'nin Seattle'a dönme vakti gelip çatmıştı ve bu denli kasvetli hisseden bir tek değildim.

Gabe ve Audrey arka koltuğa oturdular, Gabe kucığında Audrey'nin bavuluyla biraz sonra onu Seattle'a uğurlamak için hazırıldı. Sabahleyin bavulunu hazırlamasına yardım ederken, Kuzeybatı Pasifik'ten taşınıp bana ve Gabe'e daha yakın olmak için burada timsah dolu bataklıklarda yaşaması konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Tahmin ettiğim gibi reddetti. Sonra da o gider gitmez polisi arama sözümü tutmazsam beni pişman edeceğini söyledi. Zaten Andrew'un da buluşmamızı unuttuğunu ve Cafe Des Amis'teki geceden sonra da bir daha aramadığını hatırlattım. Her ikisi de doğruydı. Sonra da Gavin yanımdayken güvende olacağımı ekleyerek, sonunda onu yumuşatabildim.

Gabe arka koltukta, "Arabada doğru düzgün yer yok, Gav. Benim pikabı almalıydık," diye yakındı.

"İdare et," diye çıkıştı Gavin. "Audrey'yi bıraktıktan sonra Camille ve ben gezintiye çıkacağız. Arabayı da götürmek niyetindeyim, tabii senin için sakıncası yoksa."

"Tanrı aşkına millet, böyle somurtmayı bırakın. Canlanın hadi," dedi Audrey, içinde bulunduğumuz durumu düşününce, bu biraz tuhaftı.

Kızgın görünen Gabe, "Böyle bir durumda nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?" dedi, yüzünü buruşturarak.

Audrey içini çekti. " *Kusura bakma* ama son dakikalarımızı böyle oflayıp puflayarak harcamaktansa, birlikte eğlenerek geçirmeyi tercih ederim."

Kaşlarını kaldırarak önce Gavin'e sonra da Gabe'e baktım. "Kız haklı beyler. Şu drama bir son verebilir miyiz? Lütfen?"

"Sağ ol, Cam," dedi Audrey. "Şu beyleri yerlerine oturt. Bir de *bizim* sürekli ağlanıp sızlandığımızı söylerler?"

Onunla aynı fikirde olduğumu belirterek güldüm.

"Ne derseniz deyin," dedi Gavin, "ama bizi olduğumuz gibi kabul etmelisin. Mesela geçen hafta restorandaki adam gibi."

Güldü. "Yalnız ona aşırı *korumacılık* denir aşırı *duygusallık* değil."

"Her neyse bebeğim," dedi Gavin, kolunu aramızdaki kolçağa koyarken. "Böylelerinin nasıl pislikler olduklarını tahmin bile edemezsin, sana öyle bakmaları. İğrenç. Sizleri öyle dikizlerken ne düşündüklerini tahmin etmemize bile gerek yok, inan bana."

Elimi omzuna koyup gülümsedim. O da gülümsedi ve gözlerini yola dikti, ama vites üzerindeki elinin sıkı duruşundan sinirli olduğunu anladım. Belki Audrey *damarına* basmıştı. Belki de bu

çocuklar çok hassastılar. Pencereden baktım, şimdiden en iyi arkadaşımı özlemiştim bile.

Havalimanından dönerken Gabe'i evine bırakıp sonra da evimin yolu üzerinde bir yere uğrayıp akşam yemeği yemeye karar verdik. Saint Martinville'e vardığımızda arabanın camlarını indirdik, Breaking Benjamin grubunun müziği kolonları inletiyordu. "Bu arada," dedim, "bu şarkı en iyi şarkılardan biridir. Tam anlamıyla ilaç gibi geldi."

Şarkı sona ererken sesini kısıtı. "Bence de. Çok harika."

Başımı salladım, Audrey'nin gidişinden sonra yanımda olması beni rahatlatmıştı. Bir süre zarifçe sallanan şeker kamışı tarlasının ışsız dalgalarını izledim, gecenin meltemiyle savrulurak beni de içine çekiyordu.

Gavin sessizdi, gözlerini önümüzdeki karanlık yola dikmişti. Göz ucuyla onun araba kullanışını seyrettim, düşüncelere daldığı zamanlardaki o yüz ifadesine bayılıyorum. İçimdeki merak ateşi yandı, koyu çikolata rengi gözlerinin ardında neler düşündüğünü öğrenmeye can atıyordum. İfadesiz yüzüyle hiçbir ipucu vermiyordu.

Arabanın yavaşladığını hissettim, sonra dikiz aynasından bakarak arabayı yavaşça kenara çekip park etti. Etrafta yalnızca cırcır böceklerinin sesi vardı.

Başımı kaldırıp etrafa baktım, şaşırmıştım. Bizim dışımızda gördüğüm tek şey boş bir arazi, birkaç ağaç ve gökteki nefes kesici yıldızlardı. Karanlık gökyüzünde dolunay parlıyordu. Havadaki nem beni boğmaya başlamıştı ancak arabayı dolduran sessizlik dikkatimi çekiyordu.

"Bir sorun mu var?" dedim.

Gavin sürücü koltuğunda öylece oturup kolunu kolçağa koydu ve dönüp bana baktı. "Her zaman ne düşündüğümü bilmek

zorunda mısın? Sessizlikle aramızın iyi olduğunu sanıyordum.” Bana o can alıcı gülüşünü attı. “Lütfen açıkla.”

“Bu farklı bir şey. Bilemiyorum. *Senin* sessizliğin bana kendimi rahatsız hissettiriyor ama iyi anlamda. Yani, ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Her zaman. Başkaları için böyle hissetmiyorum. Sen de duygularını açık bir şekilde ifade etmiyorsun.”

“Etmiyor muyum?”

“Hayır.” Bir an duraksadı. “Ama düşünceli olduğunda çok şeyi ifşa ediyorsun.”

Gözlerini benden ayırmadı, elleriyle devam etmemi işaret etti.

Omuzlarımı silktim. “Yani sessizliğin çok şey anlatıyor. Kafa-
fanda binlerce düşünce döndüğünü görebiliyorum... onları analiz ettiğini. Ancak düşüncelerinin *kendilerini* göremiyorum. Meraklanıyorum. Bu da seninle sessiz kalmayı zorlaştırıyor. Durmaksızın seni dinlemek istiyorum.” Saçmaladığımı fark edince bir an durup cevap vermesi için bekledim.

“Görünüşe göre bu durum senin için sinir bozucu olmalı,” dedi. “Özellikle senin düşüncelerinin benim için şeffaf olduğunu söylememden beri.”

“En basit şekliyle öyle.” Güldüm.

“Seni daha iyi hissettirir mi bilmiyorum ama demek istediğim şey, içindeki saflığı görebiliyorum. Bu senin tamamen hissettiğin gibi düşünüp hissettiğin gibi hareket ettiğinin kanıtıdır. Ve bu çok hoşuma gidiyor.” Karanlığın için bana doğru yaklaştı ve elimi tuttuğunu hissettim.

“Peki, ama... neden tekrar durdun?”

“Acımasısın.”

“Sen de kaçırıyorsun.”

“Eğer gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim, şarkı hakkında söylediklerini duyunca seni nasıl çılgınca sevdiğimi düşündüm, hepsi bu.” Başını kaldırıp bana daha yakından bakmak için kolçağın üzerinden bana doğru eğildi, baygın gülümsemesi ciğerlerime yapılan affedilmez bir saldırıydı. “Bir düşün, sadece yirmi birinci yüzyıl rock gruplarından biri. Beethoven ya da Mozart dinleseydik ne söylerdin? Bu boyuttaki bir dışavurumla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.”

“Başa çıkmama gerek yok.” Gergin bir şekilde yutkundum, aniden amacının ne olduğunu anladım. “Beethoven mı? Bu tür bir sevgi ifadesi kelimelerle anlatılamaz.”

Böyle bir şeyin olacağını biliyordum, ancak yüzünün yüzüme bu kadar yaklaşmasına alışacak kadar zamanım yoktu. Vücuduma yaptığı en ufak dokunuşlarda bile bayılacak gibi oluyordum. Şimdiyse dudaklarının bu mesafesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyordu. Böyle bir duyguyu bugüne kadar kimseye karşı hissetmemiştim. Bu beni dehşete düşürüyordu.

69

“Haklısın,” dedi başını sallayarak. “Bu duygu sadece hissedilebilir.” Daha da yaklaştı, ellerini yanağıma koyarak beni kendine doğru çekti. Andrew’la olduğum zamanın aksine, çekinmedim. Hatta sıcaklıkla karşıladım. Dudaklarının şiddetle dudaklarıma dokunuşunu hissettim, artık kendimde değildim. Beni sevebilir ya da incitebilirdi, seçim ona aitti.

Elini saçlarımdan altından boynuma doğru kaydırdı. Bedenimden kayıp giden parmak izleri tüylerimi diken diken ediyordu. Hayır, kesinlikle Andrew’un yaşattıklarından farklı duygulardı bunlar.

“Nefes al, Camille,” diye fısıldadı. “Isırmam.” Hafifçe güldü. “Ama seni öpmekten mutluluk duyarım.”

Başımı sallarken, küçük bir soluğun, güvenilmez ciğerlerimden çıkmasına izin verdim. Dudaklarımızın hafifçe buluşmasıyla, âdeta elektrik çarpmış gibi hissettim. Bir dakika önceki düşüncem

doğruydu. Artık zihnimdeki savaş alanında hiçbir savaşa yer yoktu, çünkü onun ölümsüz tutsağı olmak için teslim olmuşum.

Dudaklarımız ayrıldığında kafamı kaldırıp parmağımla alındaki yaraya bastırdım. Gözlerine bakarken taze varlığım nefes aldı, ilk soluğu almakta zorlandım.

“Camille? İyi misin?” Sesi nefessiz kalmış gibi çıkıyordu. Ağzımdan kelimeler çıkmadı.

“Camille. Bir şeyler söyle. İyi misin aşkım?” Artık endişeli görünüyordu.

Hâlâ ses yok.

“Camille?” Elleriyle yanaklarımı sardı.

Sonunda, yeni gezegendeki bir uzaylı olarak önümdeki bu harika varlıkla iletişim kurmaya çalıştım. “Nesin sen?” Nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimi ona diktim.

“Ah... *anlamadım*? Ne?” Endişeli bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Hiçbir insan başka birinin üstünde böyle bir etki bırakamaz,” diye tekrar ettim. Hâlâ bu yeni keşfimden dolayı büyülenmiş haldeydim. “Nesin sen?”

Yavaşça arkasındaki sürücü koltuğuna yaslandı. “Camille, seni öpmemin...” Gülümsememden dolayı tereddüt etti ve derin bir nefes aldı. “Yani ben de bir insanın böyle bir etkisinin olabildiğini bilmiyordum.” Rahatlamış olarak tekrar bana döndü. “Bunun bana kendimi ne kadar muhteşem hissettirdiğini tahmin bile edemezsin.”

Güldüm, bu yabancı aşinalıkta artık kendimi çok daha rahat hissediyordum. “İnan bana şu an benden daha şaşkın olamazsın.”

DÜNYANIN BİR YERİNDE DAİMA SABAHTIR

“*S*akın detayları öğrenmek için beni ağzını aramak zorunda bırakma, Camille Hart.”

Gülerek, sesini telefonun hoparlörüne verdim ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı didik didik etmeye başladım. Geçen birkaç gün içinde, söz verdiği üzere beni kontrol etmek için, sayısız öfkeli telefon mesajı bırakmıştı. Sonunda ona geri dönebilmişim ve şimdi de en iyi yaptığı şeyi yapıyor, başımı şişiriyordu.

“Artık seni öpmüş olması lazım,” dedi. “Bir an onu keşiş falan zannetmeye başladım. Hadi, nasıldı? Ne dedi? Ne yaptı? *Bir şey* söyle.”

Sonunda yaralarım iyileşmişti. Dizlerime kadar inen ince askılı şarap kırmızısı elbisemi askıdan aldım, onu tekrar giyebileceğim için mutluydum. Ayaklarıma da siyah topuklularımı giyip, birbirlerini tamamladıklarından emin olmak için aynanın karşısında, kıyafetimi de üstüme tutarak baktım. “Gerçekten, bunu tam olarak açıklayabilmem... yani tıpkı ...”

“Muhteşem? Şaşırtıcı? Sarhoş edici?”

"Hepsinden çok, böyle... beden dışı bir deneyim gibiydi. Eğer böyle hisseden varsa tabi. Bu şekilde hoşlandığın birini ilk defa öptüğünde duyduğun o sıradan heyecandan çok daha fazlasıydı, anlatabiliyor muyum?"

"Hayır, ama devam et."

Konuşurken bir taraftan da elbiseyi yatağa serip saçımı tel tokalarla dağınık bir topuz yaptım. "Kendine getiren bir histi. Doğüstü bir şey gibiydi. Çok farklıydı. Ve ona hissettiğim duygular çok *farklı*. Peki Gabe'i öpmek nasıldı?"

"Aslında... bu kadar kapsamlı değildi sanırım, ama güçlüydü. Ona olan duygularımı daha önce hiç kimseye karşı hissetmemiştim."

"Ben de Gavin için aynısını düşünüyorum. Kıyaslanamaz. Ve üzerimde çok farklı bir çekim gücü var, sanki doğal olarak çekiyor gibiyim." Son saç tutamımı da tokayla tutturduktan sonra elbisemi giymeye başladım. "Beni öptüğü an kendimi çok güvende hissettim."

"Görsel olarak anlat," dedi Audrey.

Askıyı yatağıma atıp devam ettim. "Hazırlanmam lazım, bir tür yemekli tiyatroya gidiyoruz."

"Ah, peki," dedi sızlanarak. "Döndükten sonra ara beni. Tam rapor istiyorum, ciddiylim!"

Yataktan fırlayıp makyajımı yapmak için masama oturdum. "Elimden geleni yaparım ama çok bekleme. Yorulmuş ve kapıdan içeri girer girmez bir yere yığılıp kalmış olabilirim. Gavin hep daha çok uyumam konusunda ısrar ediyor."

"Gece yarısından önce uyumak senin için *o kadar da* geç değil."

"Gece yarısından önce evde olacağımı nereden biliyorsun?"

“Çünkü Gavin ve Gabe asla o saatlere kadar bizi dışarıda tutmazlar.”

Gözlerimi kırptım, elimdeki rujla bir an tereddüt ederek, “Hmm. Evet. Sanırım haklısın,” dedim.

“Her neyse. İlk fırsatta ara o zaman. Onun dışında her şey tamam değil mi? O yaratıktan ses seda yok yani?”

Yüksek sesle iç çektim, elime rimelimi aldım. “Evet. İyiyim. Yemin ederim. Hiçbir haber yok, tarihe karıştı. Seni temin ederim.”

“Peki, güzel. Şimdi git ve harika elbisen ve derin düşünen müzisyeninle ortalığı kasıp kavur.”

Gülerek hoparlörü kapatıp tekrar telefonu elime aldım. “Kapatmam gerek.”

Hattaki bip sesiyle bu kabalıktan kurtarıldım. “Tamam, hatta biri daha var. Görüşürüz.”

Audrey telefonu kapadı ve ben de diğer çağrıyı yanıtladım. Hoparlörden sızan sesi duyduğum anda elimdeki rimel fırçası etrafa boya sıçratarak masanın öbür tarafına düştü.

“Büyüler işe yaramıyor. Merak ediyorsan söyleyeyim.”

Büyüleri nereden biliyor olabilir? Gözlerim korku içinde etrafı taradıktan sonra pencereye çevrildi. Yutkundum. “Büyü mü? Neden bahsediyorsun?”

“Kapa çeneni ve dinle. *Gerçekten* neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sandın?” Sabırsız bir şekilde iç çektim. “Kendine bir iyilik yap, Camille. O üç kuruşluk maaşını beş para etmez Hoodoo büyüleriyle çarçur etmek yerine, asla kazanamayacağın üniversite diploması için biriktir.”

“Beni *takip mi ettin?*” dedim kısık sesimle.

“Bakarsın yeni arkadaşların yeni hobini öğrenmek isterler. Özellikle de kendini senden alamayan şu aptal.”

“O gece restorandaki sendin, değil mi?”

“Ben *her yerdeyim*, Camille. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?”

“Eğer bir daha bana yaklaşırsan, yemin ederim...”

“Şu an beni tehdit edebilecek durumda değilsin, tatlım. Bir dahaki sefere biri için büyü yaparken, kendini ne tür bir duruma soktuğundan emin ol, anladın mı?”

“Benden uzak dur.” Telefonu kapatmadan önce söylemeyi başarabildiğim tek şey buydu. Telefondaki hat sesi kulaklarımı delip geçti, bu yüksek ve tiz sesi işittiğim için hiç bu kadar memnun olmamıştım.

74

Kapı zili çaldı. Titreyerek aynada kendime baktım ve kapıyı açar açmaz kendime çeki düzen verdim. Karşımda koyu kırmızı güllerden oluşan cıvıltılı bir buketle Gavin duruyordu.

“Vay canına, teşekkürler, harika görünüyorlar.” Siyah Armani takımı ve insanın âdetâ kalbini durduran o gülümsemesi yüzünden dikkatim dağıldığından güçlükle konuşabildim. İlgili görünmek için elimden geleni yaparak, “Bak, nasıl da yakıştılar,” diyerek gülleri kıyafetime doğru tuttum.

“Ah, tam üstüne bastın,” dedi belimden kavrayıp beni öperken. Beni incitmiyor, ancak tamamen savunmasız bırakıyordu. “Camille... titriyorsun. Bir sorun mu var?”

Kendimi geri çekip toparladım. Andrew’un bu geceyi mahvetmesine izin veremezdim. “Ah? Biraz üşüdüm sanırım. Şunları bir... vazoya koyayım. Sonra yola çıkarız.”

Kollarını isteksizce gevşetti ve arkamdan mutfağa geldi. Buzdolabının yanındaki dolaptan bir vazo çıkardım. Fazla belli etmeden pencereden dışarı bakıp etrafı süzdüm. Görünürde yoktu ve eğer Andrew’u bir an önce Gavin’e anlatmazsam bir şekilde

beni buna zorlayacaktı. Sesimin önceki gibi titrek çıkmamasına memnun olarak, "Peki, nereye gidiyoruz bakalım?" diye kibarca sordum ona.

"Hmmmm, sana söylediğimi sanıyordum." Eğilerek kollarını tezgâha dayadı. "Bu arada, bu gece ne kadar baş döndürücü göründüğünden haberin var mı?"

Hayranlık dolu bakışlarını görünce geceyi mahvetme ihtimali beni korkuttu. Sonra. Ona anlatacağım, ama daha sonra.

Tezgâhın üzerinde düğümlerini çözerek pelür kâğıdın içinden gülleri çıkardım. Sonra çekmecedен bıçağı aldım. "Sadece bana nasıl giyineceğimi ve nereye gidebileceğimizi söyledin. Asla detay vermiyorsun."

"Seni akşam yemeğine ve tiyatroya götürüyorum, ama tam olarak *yemekli tiyatro* gibi değil." Kollarını çözüp ısıtıcıya doğru eğildi.

75

"Gerçekten mi? Peki akşam yemeği ve tiyatro nerede?"

"Bebeğim, sana sürpriz yapmama izin vermeyeceksin değil mi?"

Çiçeklerin gövdelerinin uç kısımlarını güçlkle keserken ona omzumun üzerinden bakarak, "Sanırım," dedim. Vivienne'i görüp büyülerin neden işe yaramadıklarını öğrenmeliydim. Ancak Audrey de Vivienne de haklıydılar. Bu durumda polis tek seçenekti. Neden ilk fırsatta polise gitmedim ki? "Kendimi tutamıyorum," dedim "Her şeyi planlayarak yapmaya alışmışım. Nereye gideceğimi bilmeyi... Ahh!"

Birden elimi çektim ve derin bir şekilde kestiğim, zonklayan işaret parmağıma baktım. "Ahh, dikkat etmezsen olacağı budur." Mutfağın lavabosuna doğru yürüdüm. "Gav, bana kurulama bezini verir misin?"

Cevap vermedi. Durdum ve etrafa baktım. Gitmişti.

“Gav? Nereye gittin?”

Yine cevap yok. Kapıya doğru gidip oturma odasında mı diye bakayım dedim ancak zonklayan parmağım beni durdurdu. Keskin acısından çekinerek lavaboya gidip soğuk suyun altına tuttum. Uzanıp musluğu kapattığımda soğuk bir el sırtımda belirdi. Birden sıçradım, hâlâ titriyordum.

Gavin elinde el bezi ve ilk yardım çantasıyla orada duruyordu. “Birden ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Görür görmez banyoya koşup ilk yardım şeyini alayım dedim.” Konuşurken bir taraftan da çantayı açıp alkollü bez ve anti bakteriyel merhem çıkardı.

“Ah. Şey, bu biraz... hızlı oldu,” dedim, kafam karışmıştı. “İlk yardım çantasının banyoda olduğunu nereden biliyordun?”

76

Alkollü bezin paketini açarken omuzlarını silkti. “Şanslı tahmin. Kesik çok mu derin?”

Baktım. “Fazla değil. Dikişe gerek yok.” Gözlerimi Gavin’e çevirdiğimde, onun keşiğe bakmadığını fark ettim. Bakmamak için gözlerini kaçırıyordu. Tekrar parmağıma baktım, yine kanamaya başlamıştı. “Hmm. Korku filmlerini bu kadar sevdiğini bildiğimden, kan görmenin seni rahatsız edebileceğini hiç düşünmemiştim.”

Sırtarak avucumu daha sıkı kavradı ve temizlemeye başladı. İrkildim. “O başka,” dedi sonunda. “Filmler yani. Birçok şeyi hayal gücüne bırakırlar ve aslında çok fazla şey görmezsin. Ayrıca,” merhemi eline alıp devam etti, “televizyonda kan görmek gerçekte birebir görmekten çok farklı. Kokusunu duyabiliyorum. Çok farklı inan bana.”

Elindeki bandajı yapış yapış olmuş kesik parmağımı sarmak üzere hazırlarken onu seyrettim. “Evet, doğru,” dedim. “Ben de kan kokusundan nefret ederim. İğrenç. En azından küçük bir kesik. Çok kötü değil.”

“Neyse ki öyle,” dedi, bandajı parmağıma dolarken. “Bu gece acile giden bir aracın içine sıkışmayı planlamamıştım.” Gavin gülmseyerek alnımdan öptü. “İyi olduğundan emin misin? Oldukça gergin görünüyorsun. Konuşmak ister misin?” Bıçağı baktı.

“Aslında bir şey var, ama...” Telefon çaldı. Bıçağı lavaboya atıp hızla mutfak masasının üstündeki çantamı aldım. “Ama sonra anlatırım, olur mu?”

“Olur,” dedi ve çantamı didik didik ederek anahtarlarımı bulmaya çalışırken beni seyretti. “Sadece son bir şey ve sonra gidebiliriz.” Başını salladı ve tezgâhtaki gülleri alıp çabucak vazoya koyarak suyunu doldurdu. Bir yandan da, “Bu işi benim yapmam daha iyi. Düşüp de boğulursan bu sefer seni kurtaramazdım,” dedi ve gülerek kanlı bezi lavabonun yanına koydu.

“Anlayışlı ol. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

77

Kapıya doğru yürürken eliyle bana yolu göstererek, “Bana söylemene gerek yok,” dedi, kalbim heyecanla çarpıyordu.

“Sana söyledim, benim için çok büyük,” dedi arabasını evin yanına park ederken. Çok büyük kelimesi bile yetersiz kalır, diye düşünebildim sadece. Gavin’in evine gittiğimiz yol bizi muazzam meşe ağaçları ve gün batımında parlayan İspanyol yosunlarıyla karşılıyordu. O zarif çiftliği gördüğümde âdeta soluğum kesildi. Siyah beyaz panjurlar ve zengin bir bahçe: baş döndürücüydü, sanki zamanda yolculuk yapıp başka bir çağa gelmiş gibiydik.

Beklenti içinde beni izleyen bakışlarını hissettim ve ona baktım. “Büyük mü?” dedim. “Bu devasa bir ev! Bu kadar boş alanla ne yapıyorsun?”

“Hadi, sana göstermek istiyorum.” Arabadan inip kapımı açtı ve ahşap verandanın basamaklarına doğru götürdü. Kapının

yanında, zamanla kararmış gümüşle 'Duval Malikânesi' yazan eski bir tabela vardı.

"Soyadının Devereaux olduğunu sanıyordum," dedim.

"Öyle zaten. Duval benim annemin kızlık soyadı. Tabelayı buraya ölmeden önce büyükbabam koymuş. Annemi onurlandırmak için." Annesinden bahsederken yüzünde hürmetkâr bir hüznün ifadesi vardı. Onu dinlerken içim cız etti.

Merdivenlerden çıkıp köşeyi döndüğümüzde, Victoria tarzı mobilyalarla döşeli, kahverengi perdeli ve uzak köşesinde büyük bir piyanosu olan ana salon karşıladı bizi. Koyu yeşille kaplı duvarlar ve odayı kaplayan ahşap döşemelerin kahverengi tonları pencerelerden içeri süzülen ışığı ustaca dramatikleştiriyordu.

"Banyo ve mutfak dışında kullandığım tek oda bu," dedi. "Buraya taşındığımdan bu yana diğer odaları boş bıraktım. Buradaki tüm eşyalar benim." Düzinelerce filmi, kitap raflarına dizili plakları, Kraliçe Anne tarzı duvara sabitlenmiş çalışma masasının üstünde duran ses sistemini ve dizüstü bilgisayarını işaret etti.

"Böyle bir yerde yaşamak harika bir şey olmalı," dedim. "Buradan bilgelik akıyor. Çok güzel. Burada mı yatıyorsun?"

"Evet. İhtiyacım olan her şey var burada. Üst kata çıkmayı pek göze alamıyorum." Dönüp kapıya doğru ilerlerken elleriyle onu takip etmemi işaret etti. "Ancak bugün bir istisna."

Üst kattaki yatak odasına girdik, bu odanın perdeleri ışığın girmesine mahal vermemek üzere çekilmişti. Tüm oda oturulmaya hazır, çarşafı çekilmiş yatak, makyaj masasının üstünde yeni takılarını bekleyen mücevher kutusu... Tatlı, çiçeksi bir parfümün kokusunu alabiliyordum. Ancak odanın kendisi rutubet kokuyordu, sanki yıllardır içinde bu kokuyla kilitlenmiş ve şimdi yeniden nefes almaya başlamış gibiydi. Odanın geri kalanı çok iyi muhafaza edilmişti; tek bir toz zerresi yoktu ve komodinle konsol da lekesizdi.

“Annemin odası,” dedi beni konsola götürürken. “Babam öldükten sonra bir süre büyükbabamla kaldı. Bu onundu ve onu sana vermek istiyorum.” Mütevazı ahşap bir mücevher kutusunu açarak içindeki kolyeyi çıkardı. Takıyı üzerime doğru tutarken bunun, ucunda hilal şeklinde bir madalyon bulunan zarif, gümüş renkli klasik bir kolye olduğunu gördüm.

“Sana âşığım, Camille,” diyerek aşkını ilan etti bana. Bunun üzerine bir an geriledim.

“Babam bu kolyeyi anneme yıllar önce vermişti ve o da annemi benim seni sevdiğim kadar çok seviyordu. Anne ve babam hep hayalini kurduğum aşkı yaşadılar. Sonra ben de seni buldum ve daha önce hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Lütfen bunu takar mısın?” Konuşurken sesindeki çocuksu hevesi dizginlemeye çalıştıysa da gözleri ona fena şekilde ihanet etti.

O an, nefes almayı unutmuş olduğumu fark ettim. Bu sefer ciğerlerimle ilgili bir bozukluk yoktu, nefesimi kendi isteğimle tutmuştum. Gergindim ama tuhaf bir şekilde, şaşırmamıştım; bu noktaya varacağımızı biliyordum, her ne kadar psikolojik bir ihtiyaç olsa da birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum. Daha bir iki hafta önce Gavin bana oldukça tanıdık, ama yine de yeni biri gibi gelmişti. Ancak bu akşam onu yıllardır tanıyor olduğumdan eminim. O samimi gözlerine baktıkça, içindeki aşkını, boş konuşmalardan uzak açık sözlülüğünü ve her şeyden de çok o karmaşayı görüyordum. Oldukça içten. Kesinlikle beklediğim şeydi bu.

İşte şimdi karşımda, karanlık dünyama doğmuş harikulade bir ışık duruyor ve ikimizin de zaten bildiği bir şeyi kelimelere döküyordu. Bekliyordu. Duygularına cevap vermemi umuyordu.

Derin bir nefes aldım ve gülümseyerek onayladığımı gösterdim. “Elbette takarım. Ben de seni seviyorum.”

“Daha çok erken olduğunu biliyorum.”

“Önemi yok. Benim istediğim sensin.” Ona doğru bir adım atıp arkamı döndüm, kolyeyi takabilmesi saçlarımı kaldırdım. Hareket etmedi. Başımı çevirip baktım. “Bir sorun mu var?”

“Benden çok eminsin,” dedi. “Seni nasıl hak ettiğimi bilmiyorum bile.”

“Kolyeyi takacak mısın artık?”

Birkaç saniye daha öylece baktı sonra kolyeyi boynumdan kaydırıp kopçasını kapattı. Kolyenin madalyonunu düzelttikten sonra dönüp ona baktım. “Seninle olmak istiyorum,” dedim. “Önemli olan tek şey bu. Tanışalı ne kadar zaman olduğu umurumda değil. Tek bildiğim seni tanımam gerektiği.”

Yüzü gerilmeye başladı, sanırım düşünceleri için doğru sözcükleri arıyordu.

“Seninim,” dedim. “Ve bundan korkmuyorum.” Tekrar gözlerine baktım. “Bu kadar.”

“Böyle bir durumda ne denir bilmiyorum.”

“Fazla düşünecek bir şey yok.” Bandajlı elimle yanaklarını okşarken dudaklarımı ona yaklaştırdım. Beni öperken çekindiğini ve boynunun kaskatı kesildiğini hissettim. Birden yaralı elimi tutup yoğun bir güçle yüzünden çekti, kolunu belime dolayarak beni duvara dayadı. Hemen Andrew’un şiddet dolu elleri geldi aklıma ve onu itmeye çalıştım. Elimdeki zonklamayla birden acı içinde bağırdım. “Gavin, canım acıyor. *Bırak!*”

Gözlerini yüzümden çekti ve geriye doğru sendeleyerek beni bıraktı. Duvar da öylece kaldım, ellerim savunma pozisyonundaydı.

Başını eğmişti ve gözlerini kaçırıyordu. “Çok üzgünüm. İyi misin?” dedi.

Öylece hareketsiz bir vaziyette ona baktım. “Ben... Sanırım iyiyim. Sorun ne? Neden böyle”

“Bir an kendimi kaybettim. Seni incittiğim için üzgünüm, iyi olduğundan emin misin?” Konuşurken bedenini yan döndü, başı eğikti ve hâlâ gözleri benden çok uzaktaydı. Yüzünün acı içinde olduğunu görebiliyordum. Hissettiğim, şaşkınlığın ve paniğin ötesindeydi.

“Şimdi iyiyim,” dedim “Peki ama neden yüzüme bakmıyorsun?”

Cevap vermedi.

“Gavin? *Derdin* ne senin?” Duvardan uzaklaşıp ona doğru yaklaştım, yüzünü yüzüme doğru çevirdim, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

“Yapma Camille,” dedi, kendini benden çekerek.

“Yüzüme bak,” diye yalvardım “Neden bu kadar üzgünsün? Sana iyi olduğumu söyledim.” Yanma oturup yüzünü aradım, benden başka yere bakmaması için yüzümü tam önüne getirdim. Tekrar yaklaştım ve durdum, gözlerimi gözlerine kenetledim. Her zamanki o zarif, çikolata rengi gözleri şimdi simsiyahtı; bedeninin, ruhunu açığa vuran o titrek pencereleri artık bomboş ve cam gibiydi. Elimi aceleyle yüzünden çektim ve dehşete düşmüş halde topuklarım üzerinde sarsıldım.

Bana bakmadan önce başını çevirip bir süre bakışlarını yere çevirdi.

“Üzgünüm,” dedi. “Sadece üzgünüm. Seninleyken böyle basıkcı olmak istememiştım çünkü biliyorum ki sen...”

Konuşurken gözleri tekrar o zengin kahverengi tonlarına kavuştu, gözlerimi kırptığımda gördüğüm değişiklik şaşırtıcıydı.

“Neyse, boş ver,” diye geveledi, “eline bakayım.” İleri doğru bir adım attı, beni korkutmamak için çok dikkatliydi.

“Gözlerin. Onlar...” Bandajıma bakmak için elime dokunduğunda gözlerimi yüzüne diktim. “Gözlerin. Daha bir saniye önce siyahıtlar. Renk değiştirdiler.”

“Ne?” Hiç de tanıdık olmayan, tuhaf bir ses tonuyla güldü.

“Gözlerin. Az önce gözümün önünde renk değiştirdiler ve sen de bana bakmıyordun.”

Gözlerini kısarak, kuşkuyla yüzümü inceledi. “Işıktandır. Burası çok karanlık.” Yanımdan ayrılıp odanın köşesindeki lambaya doğru gitti. Lambayı yakar yakmaz hemen yanıma döndü.

Oda hafif turuncu bir ışıkla doldu ve o an tekrar gözlerini görebildim. Her zamanki gibi koyu kahverengiydi, daha birkaç saniye önce gördüğüm akik taşı renginden eser yoktu. Tekrar elimi kontrol etmeye koyuldu ve ben de heyecanla, “Tamam, endişelenme. Ama yemin ederim ki... neyse boşver,” dedim. Muhtemelen haklıydı. Ara sıra aklımı kaybettiğime ilişkin teorime sadık kalmaya karar verdim. Sarsıcı ama inandırıcı bir teori. Aklımda tutabileceğim bir teori.

“Gerçekten çok üzgünüm, aşkım,” dedi somurtkan bir gülümsemeyle. “Beni böyle şaşırttığın zaman neler olduğunu görüyorsun?”

Ben de derin bir soluk alarak gülümsedim. “Bir dahaki sefere ihtarda bulunacağım. Peki, beni yemeğe götürmeyecek miydin?” Neden olmasın? Neredeyse açlıktan ölecektim, hem içinde bulduğum halüsinasyonlardan kurtulmak ve Andrew’u aklımdan çıkarmak için de mükemmel bir fırsattı.

“Ah, tabii ki,” dedi, gözle görülür bir güven hissiyle gülerek. “Gel benimle, akşam yemeği hazır.” Sağlam elimden tutup beni odadan çıkardı, kapıyı ardımızdan kapatırken ışığı açık bıraktı.

“Sana akşam yemeğini *dışarıda* yiyeceğimizi söylemiştim,” diye ısrar etti. Meğer Bayou Teche kenarında yemek yemek için bu kadar giyinmişim. Ay ışığının altında, çimlerin üzerinde, yüzlerce sivrisineğin arasında. Ancak ortam o kadar romantikti ki böcekleri hakkında şikâyet edemezdim, sadece çimlerin üstünde suya doğru yürürken yalpalayınca, Gavin dengemi sağlamam için beni kolumdan tuttu. İşte bu yüzden topuklu ayakkabılardan nefret ediyorum. Özellikle tam da *böyle* durumlarda. Bizim için yere serdiği battaniyeye oturmama yardım ederken Gavin’in yüzündeki o sırıtışı görmezden geldim.

“Aç olduğuna sevindim,” diyerek beraberimizde getirdiği soğutucuyu açtı. İki yemek kabı ve içecek çıkararak bir bir bana uzattı.

“Hem de nasıl,” dedim. “Ne yiyoruz? Harika kokuyor.”

“Tavuk parmesan, tıpkı eskiden babamın yaptığı şekliyle. İnan bana eşsiz bir lezzet.”

Yemek kabımı açtım ve çatalımı eriştelere olmuş kızıl denize daldırdım. “Harika görünüyor. Bu arada akşam yemeği için muhteşem bir fikir. Burası geceleri çok güzel oluyor.” Gözümü aya diktim, sonra da nehrin kasvetli sularına yansıyan ılık, mistik ışıltısına baktım.

Gavin gülümseyerek, “Beğenmene sevindim,” dedi, sonra da tavuğundan büyük bir ısırık aldı.

“Hmm, demek ki baban ve sen yemek yapmayı seviyorsunuz,” dedim. “Peki ya annen? Yemek yapar mıydı? Onun hakkında konuşmayı pek sevmediğini biliyorum ama...”

“Yemek yapmakla pek arası yoktu. Evin aşçısı babamdı.” Elindeki yemeğini yere indirdi. Kolyemdeki madalyona uzandı ve açarak içini gösterdi. Ben de kendi tabağımı yana bırakarak içine baktım.

"Annemi tanımak istediğin için seni suçlayamam," dedi. "Sana pek bir şey anlatmadığım için üzgünüm. Bu benim için biraz zor. Beni anladığınızı biliyorum."

Sessizce başımla onaylayıp bekledim.

Başparmağını kolye ucu üzerinde gezdirerek, "Üzerindeki yazılar Fransızca," dedi. "Burada, 'Eğer kalbimin kanatları olsaydı daima seninle olurdu' yazıyor. Tuhaftır, babam bu kolyeyi anne-me verdikten kısa süre sonra öldü," dedi.

"Nasıl - ?"

"Bir gece biri evimize girmiş. Annem evde değilmiş, ben de okul için yurt dışındaydım. Annem uzun süre kendini suçladı." Kolyeyi bırakıp ellerini dizlerine koydu. "Sonra annem büyükbabamın yanına taşındı, birkaç ay orada yaşadı, bahçede çalışıp ev işlerinde ona yardım etti. Ancak bir daha asla kendisi olamadı. Ben de şehir dışındaydım, işlerin bu kadar kötüleştiğini bilmiyordum. Ona elveda diyecek fırsatım bile olmadı."

Parmaklarını saçlarının arasına götürdü ve yanımdaki siyah pakete bakarak, "Bir sigara uzatır mısınız?" dedi.

Gavin'in bu isteği üzerine şaşırarak bir an olduğum yerde kalakaldım ama bir süre sonra bir sigara da kendime alarak onun söylediğini yaptım.

"Görünüşe göre annem bir gün öylece toplanıp gitmiş. Ne büyükbabama, ne de başka birine bir şey anlatmamış. Evdeki her şeyi bırakmış, ne benim ne de babamın bir fotoğrafını götürmüş. Hiçbir şey." Gavin ciğerlerinden gelen sigara dumanını dudaklarının arasından bir bulut halinde çıkardı ve kolyemi işaret etti. "Bunu da yastığının üstünde bırakmış. Herhalde gidişini haber verme şekliydi bu. Büyükbabamı kaybetmeden önce, ona yardım etmek için yanına taşınmışım. Evi bana bıraktığını söylediğinde, sürekli bir şekilde, annemin geri döneceğini konusunda bana güven aşılıyordu. Onun buradaki anılardan uzaklaşmak için gitmiş

olabileceğini anlatıyordu. Ayrıca ona babamdan kalan tek yadigar olduğumu ve beni böyle bırakmayacağını söyledi.”

“Hep inkâr etmiş,” dedim sessizce.

“Evet.”

“Peki hiç - ?”

“Hayır. Beş yıl oldu. Büyükbabam, yanına taşındıktan kısa süre sonra vefat etti ve annemden hiç haber almadı. Hâlâ hayatta mıydı yoksa... canına mı kıymıştı bilmiyorduk.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Artık düşünmüyorum ama bir ara düşündüm. Bıraktığı tek işaret (kolyenin dışında) günlüğünde yazdığı bir cümleydi.” Sesinde hüznle nehrin sularına baktı. Sigaram öylece yanıyordu.

“Günlüğüne son yazdığı sadece tek bir cümleydi. Babam hakkında. *‘Kaybımın acısını taşıyabilirim ancak geçmişimdeki varlığını taşıyamam.’* Büyükbabamla birlikte, bunun intihar edeceği anlamına geldiğini düşündük. Ancak son bir iki yıldır anlıyorum ki annem bunu asla yapmaz çünkü bu babamın kalbini kırardı. Eminim bu yüzden kaçtı. İntihar etmek için gitmedi.”

Ciğerindeki son dumanı da dışarı vererek sigarasını söndürdü. “Üzgünüm, Gavin. Hem senin için hem de büyükbaban için. Hiç fikrim ...”

“Sağ ol, aşkım.” Kibarca elimi tutup bana baktı. “Dinlediğin için.”

Ben de sigaramdan son bir nefes aldım, daha sonra söndürerek başımı salladım. “Hayır, ben teşekkür ederim, bana anlattığın için. Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bu çok derin bir acı.” Yüzüne bakarken, gözümden bir damla yaşın yanağıma doğru süzüldüğünü hissettim.

Çenemi avucuna alıp başparmağıyla süzülen gözyaşımı alırken, “Kaybetmek kelimesi sana da aşına,” dedi. Bu kibar hareketleri beni daha çok ağlattı. Soğumuş yiyeceklerimizi uzağa koyup yanıma sokuldu, kollarıyla beni sarmalayıp alnımdan öptü ve başını başımın üstüne koydu. “Şşşş. Seni seviyorum. Eğer seni ne kadar sevdiğimi bir ...”

Hıçkırıklarımı tutup merhametinin verdiği sevgiyle ona baktım.

“Lütfen anlat... daha önce anlatmak istediğin şeyler olduğunu söylemiştin,” diye fısıldadı.

Yüzüne bakmak için vücudumu çektim. İstediğim son şey bu harika geceyi mahvetmek ve onu da bu sorunun içine dâhil etmektir. Ayrıca bu sorunu kendi başıma çözmeliydim. “Ah, o an-nem hakkındaydı,” diye yalan söyledim. “Yüzeye dokunmak bile bir ömür alır.”

“Şimdi kimmiş bakalım dramatik olan?”

“Ah, kapa çeneni,” dedim, onu dirseğimle dürterek. “Aslında kısaca özet geçebilirim. Bu kadar konuştuktan sonra eğer hazırsan anlatmaya başlıyorum...”

Kolumu okşayarak, “Hazırım,” dedi.

“Bir bakalım. Annem bağımlının teki ve babamın da kendi problemleri var. Annem sorunlarından dolayı ben büyürken fazla yanımda olmadı. Babam da acı içindeydi ve taşınıp gitti. Annem daha da kötü oldu... çok kötü oldu.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Ben liseye giderken kendini birkaç kez öldürmeye kalktı. Beni ondan almamaları için de her seferinde olayın üstünü örttü. Ben de kimseye anlatmadım. Onu koruyacağını düşünerek onun için yalan söyledim. Bu yüzden onunla olan ilişkim de gerildi. Hatta koptu da diyebiliriz.”

Artık konuşmaktan çok mırıldanıyordum ama beni duydu. “Peki onunla en son ne zaman konuştun?”

“Üç yıl kadar önce. Söyleyebileceğim tek şey, onun ihtiyacım olduğu yıllarda yanımda olmaması geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurdu.”

“Eğer sen kalıcı hale getirmezsən, hiçbir şey kalıcı değildir.”

Başımı ellerimin arasına aldım, bedenim ruhumdan çıkacakmış gibi hissetmeye başladım. Ruhumu kemiren bu histen kurtulmak için kollarımı silktim. “Anlamıyorsun, Gavin. Annem de babam da farklı şekillerde ayrılığın üstesinden geldiler. Babam kaçıp uzaklaştı, annemse daha çok uyuşturucuya saplandı. Babamın başa çıkma yöntemine şaşırmadım ama... beni onunla bir başıma bıraktı, hiç kimsem yoktu. Daha on üç yaşındayken, otuz yaşındaki biri gibi davranmaya zorlandım. Öyle bir gecede aniden düzelebilecek bir ilişki değil.”

“Söylemeye çalıştığım şey bu değil.”

“Ne peki?”

“Tamam, üzgünüm. Bu konulardan konuşmak için daha hazır değilsin. En iyisi konuyu değiştirelim.”

Kollarından sıyrılıp paketten bir sigara daha çıkardım. Sigarayı yaktım ve dolanmaya başladım. “Hayır. Hazırım sadece... beceremiyorum. Sen de fark ettiysen.”

“Acele etme.”

Yeniden battaniyenin üzerine oturdum. “Çok kızgınım anne. Ama bir yandan da çok özliyorum. Buraya ondan uzaklaşıp, her şeye yeniden başlamak için geldim ama anılar artık daha da güçlü. Beni yiyip bitiriyorlar.”

Sigaramı yere atıp ezdim. Yanıma gelip kollarıyla beni kendine doğru çekti ve yüzüme baktı.

“Seni yiyip bitiren şey öfken. Hayat çok kısa ve sürekli kızgın yaşanmayacak kadar hassas. Affetmek zorundasın.” Beni bir kez daha alnımdan öperek parmaklarını saçlarıma doladı.

"Onu affetmeyi istiyorum, Gav. Gerçekten. Ama yapamıyorum. Henüz değil. Defalarca terapi aldım. Kaçmayı ya da yüzleşmeyi denedim. Hiçbir şey işe yaramıyor. Yapamıyorum."

"Camille," diye fısıldadı. "*Kendini affetmeye ne dersin? Kendini böyle hırpalamayı bıraksan mesela? Onu kurtarmak senin görevin değil.*" Yüzümü kendine doğru çevirdi. "Bırak gitsin ve hayatına devam et."

Bu beklenmeyen ricayı özümseyen gözyaşlarım pınarlarında kaldılar. Başımı ondan kaçırıp beni eşsiz güzelliğiyle kör eden ayın bilgelliğini seyrederken, Gavin bana sarılmaya devam etti.

Denedim, gerçekten denedim, ancak gecenin sonunda büyü bozuldu ve bunu Gavin de hissetti. Beni eve bırakırken, "Akşam yemeğini bitiremedin ve filmi de kaçırdık. Anlaşılan bu akşam sana hoş vakit geçirtme konusunda iyi bir iş çıkarmadım," dedi.

"Böyle söyleme. Kendi yöntemlerince böyle planlar yapman çok düşünceli bir davranış." Yolcu koltuğundan ona bakarken gülümsedim ve hayranlıkla madalyonumla oynadım. Andrew'un Gavin'le geçirdiğim tüm zamanı mahvetmesine izin vermediğim için mutluydum. "Bugüne kadar aldığım en güzel hediye bu. Daha iyi zaman geçiremezdim."

"Öyle diyorsan öyle olsun," diyerek, bana inanmadığını belli etti. "Bir düşünelim. Parmağını kestir, tüm gece ağladın, aç kaldın ve hepsinden önemlisi Depp'in yeni filmi kaçırdın ki gitmeye can attığını adım gibi biliyorum. Bence daha iyi vakit geçirebilirdin." Eve doğru giderken, uzanıp eliyle boynumu okşadı.

"Gavin lütfen," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Parmağım iyi. Ağlamak da benim için yeni bir şey değil. Hem istediğim zaman yemek yiyebilirim ayrıca... beni filme hafta sonu da götürebilirsin. Sadece biraz geç gitmiş oluruz, o kadar."

"Bu geceyi telafi edeceğim," dedi. "Söz veriyorum. Ve bir dahaki sefere ailelerimizden tek kelime etmeyeceğiz, yemin ederim."

Güldü ancak arabanın ön panelindeki saate bakınca bu çok uzun sürmedi. Arabanın hafifçe hızlanmaya başladığını hissettim.

"Ne yani, yoksa benden bir an önce kurtulmak mı istiyorsun?" dedim.

"Hey, bu hiç adil değil. Biliyorsun fırsatım olsa seni yirmi dört saat yanımdan ayırmazdım."

"Peki, ayırma o zaman. Hadi filmin gece gösterimini izlemeye gidelim."

"Yapamam aşkım. Kurallarımдан biri bu. Gece yarısı evde olacaksın. Uykunu alman gerek."

"Ne biçim kuralmış bu böyle? Ben yetişkin biriyim ve ne kadar uyumam gerektiğini bildiğime inanıyorum. Bana söyleyene de bak. Çoğunlukla geceleri ayakta geçirdiğini söyleyen sen değil miydin?"

89

"Karar vermede becerikli olduğunun farkındayım, teşekkür ederim." Beni omzuyla dürterken pek neşeliydi. "Ben tüm gece ayaktayım çünkü sabah çalışmam gerekmiyor. Ama sen çalışacaksın. Tüm gece uyumayıp sonra gün boyunca işte yorgun olmanın sebebi ben olmayacağım." Daha sonra direksiyona döndü, evime giden yola girmiştik.

"Peki, her neyse," diye somurttum. "Ama sen de şunu bil ki bundan sonra benim de kurallarım var o zaman."

"Öyle mi?"

"Cuma ve cumartesi geceleri istediğim gibi sabahlayabilirim. Benim hafta sonum. Çalışmak yok. Bu yüzden ben istemediğim sürece beni gece yarısından önce eve bırakmak yok. Tamam mı?"

"Aaahh, bunun üzerinde çalışacağım. Henüz söz veremem ama," dedi alaycı ses tonuyla.

İçindeki inatçılığı çıkarmak istercesine, dirseğimle göğsüme vurdum. Sadece oturmuş sinirli halime gülüp eğleniyordu, sertçe koltuğuma yaslandım.

Soluk sarı renkli evim görüş alanıma girdikçe gözlerim beyaz çitlere takıldı, yola park edilmiş koyu renkli araca baktım. Yaklaştığımızda bunun, paslı mavi bir araç olduğunu gördüm. Mavi Ford kamyonet, sanki sahibi benmişim gibi öylece duruyordu, içinde hiç kimse yoktu.

PAZARTESİ VAKASI

“**K**imin kamyoneti bu?” diye sordu Gavin, kamyonetin yanına park ederken. Başı kaldırıp pencerelerinden içeri doğru baktı. “Bu saatte evine kim gelmiş olabilir ki?”

Ön bahçeye göz gezdirirken içimde çok kötü bir his vardı. “Sanırım komşum olabilir.”

“Birini mi bekliyordun?” Artık araba yerine bana bakıyordu.

“Kesinlikle hayır.” Ama haklıydı. Bu gece resmen kötü bir geceydi. Andrew’u sır olarak saklamanın bedelini ödeyecektim. İşler çok ama çok daha karmaşık hale gelecekti. Yüksek sesle iç çektim ve arabanın kapısına yöneldim, kendimi onunla yüzleşmeye bıraktım. “Kim olduğunu biliyorum. Benim halletmeme izim ver, olur mu? Sana sonra açıklarım.” Onu arabada bırakıp güçlükle kapıyı açtım ve dişlerimi sıkarak verandaya doğru ilerledim.

Gavin arabadan çıkıp, “Camille?” diye arkamdan bağırdı. Dönüp bakmadan hızla verandanın loş basamaklarını çıktım ve karşımda, kucağında en sevdiğim çiçeklerden oluşan bir buket ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle sallanan koltukta oturan Andrew’u gördüm. Yumruklarımı sıkıp ona baktım.

“Burada ne yapıyorsun, Andrew?”

“Ah, bu nasıl bir karşılama böyle, hayatım? Beni özlemediğini söyleyerek kalbimi kırma lütfen.” Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ayağa kalktı ve çiçekleri bana uzattı.

“Her şey yolunda mı Camille?” diyen Gavin’in sesi duyuldu ve hemen yanımda belirdi.

“Ah, bu da kim? Görüyorum ki akşama misafirin var.” Gavin’i baştan aşağı süzdü. “Eğer sen de istersen gelip bize katılabilir,” dedi bana, fakat gözleri hala Gavin’in üzerindeydi.

Gavin burnundan soluyarak, “Buna gerek kalmayacak,” dedi.

İç çektim. “Andrew, bu Gavin. Erkek arkadaşım. Hiç başlama. Gecenin on bir buçuğunda buraya gelerek ne yaptığımı sanıyorsun bilmiyorum ama polis çağırmadan evden defolup gitsen iyi olur,” diyerek kapıya doğru yöneldim.

“Vay! Şu cesarete de bakın! Oldukça etkilendim, bebeğim.” Bana yaklaştı. “En son hatırladığım kadarıyla biz sizinle hâlâ sevgiliydik. Kız arkadaşımın evine gelip ona çiçek vermemde yanlış bir şey göremiyorum. Olup bitenleri açıklamak ister misin?” Kapıya geldiğimde elindeki buketti göğsüme doğru itti.

“Sanırım onun önerisini dikkate alsan iyi edersin,” dedi Gavin, vücuduyla aramıza girerek. Andrew bir süre Gavin’in yüzünü inceledi ve geri adım atmadan önce güldü. “Şimdi gitsen iyi edersin yoksa polis çağırıp haneye tecavüz ihbarında bulunacak.”

“Bir dakika dur bakalım.” Andrew kendini savunurcasma ellerini havaya kaldırdı. “Sanırım senin de açıklaman gereken bazı şeyler var, ne dersin?” Yüzünü bana çevirip ukala bir şekilde bana baktı. “Yoksa hâlâ sana benden bahsetmedi mi?”

Gavin gözlerini bana çevirdi, ona cevap vermemi bekliyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Camille. İçeri girelim.”

Anahtarımı kapının kilidine taktım. “Andrew, bu seni hiç ilgilendirmmez. Sen de biliyorsun ki artık bitti ve seni burada istemiyorum. Polisi arayacağım. Çok ciddiylim.”

“Şunu söylemeliyim ki misafirlerini böyle ağırlaman çok kabaca bir davranış.” Kollarıyla Gavin’i gösterdi. “Ama eğer ısrar edersen daha uygun bir zamanda tekrar gelirim. Daha özel bir zamanda mesela.”

“Hayır!”

“Kesinlikle olmaz.” Gavin hareketlendi ancak koruyucu tutumunu bozmadı.

“Bana bak Bay *Devereaux*,” dedi gözlerini devirerek. “Kahraman olma sevdanı takdir ediyorum ancak kendine bir iyilik yap ve geri çekil. Bu işe dâhil olabilirsin,” dedi üçümüzü göstererek, “ama Camille’le tartışacağımız konular *bizi* ilgilendirir. Onunla *bizimle* ilgili konuları ne zaman istersem konuşurum.”

91

Gavin, “Camille sadece beni ilgilendirir,” dedi Andrew’a sert bir bakış atarak. “Ve sanırım seni etrafında istemediğini açıkça söyledi. Ondan uzak dur, anladın mı?”

Gavin konuşurken, işleri ne kadar kötüleştirdiği hakkında en ufak bir fikri olup olmadığını anlamak için ona baktım. Tabii ki yoktu. Olabileceklerin yarısını bile bilmiyordu ve hepsi benim suçumdu.

“Bunun nereye varacağını biliyorum.” Andrew kendi kendine güldü ve ilgisini tekrar bana yöneltti. “Camille, tatlım, şu *bekçi köpeğin* etrafında olmadığı bir zaman ara da konuşalım, olur mu?”

“Defol, Andrew,” dedim dişlerimi sıkarak.

Çiçekleri kapının eşiğine bıraktı ve sıradan bir ifadeyle Gavin’in etrafında dolandı. “Bunlar senin için, Camille. Görüşeceğiz.”

Sonra ıslık çalmaya başladı ve beni öpmek için eğildi, tam dudakları cildime değdiği an ona bir tokat attım ve kafasını hemen şaşkınlıkla geri çekti. “Ah, ne kadar cesursun! İşte onu bu yüzden seviyorum.” Gavin’e beni işaret ederek göz kırptı. “Bir erkeğe nasıl hoş vakit geçirteceğini daima iyi bilir.”

Gavin yüzünü buruşturdu ve ben de tiksintiyle gözlerimi kapattım. Verandanın basamaklarından inip uzaklaştığını duyduğumda gözlerimi açtım, kamyonetine binmeden kuşkulu gözlerle Gavin’in Maserati marka aracına baktım. “Bir de paranın aşkı satın alamadığını söylerler...” diye şarkı mırıldandı kapıyı kapatırken.

“Sana bu işi bana bırakmanı *söylemiştim*. Daha sonra her şeyi açıklayacağımı söylemiştim. Müdahale edip işin içine girmene gerek yoktu, şimdi her şeyi olduğundan on kat daha zorlaştırdın.” Abuk sabuk konuşmakta olduğumu ve Andrew’un hâlâ verandadan bizi duyuyor olabileceğini fark ettim. Kapının kilidini açıp içeri girdim ve elimle Gavin’e gelmesini işaret ettim. Yüzünde inatçı bir ifadeyle verandada kaldı, beni takip etme konusunda istekli değildi.

“Sana göz kulak olmaya çalışıyorum, Camille. O tehlikeli biri,” diye cevapladı tüm sakinliğiyle.

“Hatırlatmana gerek yok.” Anahtarlarımı masanın üstüne atıp kollarım bağlı şekilde ona döndüm. “Üzgünüm. Bunu sana anlatacaktım ama bu şekilde öğrenmeni hiç istemezdim.”

Kapı hâlâ ardına kadar açtı, Gavin Andrew’un kamyonetine atlayıp uzaklaşmasını izledi ve arkasında bıraktığı toz bulutlarına baktı. Yumruklarını öyle sıktı ki sanki kan akışını kesiyordu.

Kapının yanma gelip dikkatini çekmek için, “Beni dinliyor musun?” dedim.

“Gitmem gerek,” dedi. “Geç oluyor, neredeyse gece yarısı. Gidip biraz uyu, tamam mı?” Bir an bana baktı ancak hemen

gözlerini önümüzdeki tozlu yola çevirdi. "Tüm bu olanlar için endişelenme. Yarın da konuşabiliriz." Beni öpüp Andrew'nun kapının eşiğine bıraktı çiçekleri alıp gitmeye koyuldu.

"Ne? Yarın konuşmak mı? Bütün olan biteni öğrenmek istediğini..."

"Onun kim olduğu umurumda değil, Camille. Ya da sana ne ifade ettiği. Şimdi değil. Bak, kapıları kilitler ve telefonunu sürekli yanında tut. Gitmem gerekiyor." Omzumu sıvazladı ve verandanın basamaklarından inmeye başladı.

"Lütfen gitme, yanımda kalsan olmaz mı?" diye arkasından bağırdım. "Onunla bu şekilde tanıştığın için kendimi kötü hissediyorum." Kapıdan dışarı çıktım, dönmesini bekledim. Onun yerine daha da uzaklaştı. Gerçeği duyması gerekiyordu ve şu an yalnız kalmayı kaldıramazdım. Andrew büyüü öğrenmişti ve belli ki bu onu çok kızdırmıştı. Ayrıca Vivienne'e gidip yardım istemek için de vakit çok geçti. "Gavin, korkuyorum. Dinle, sana bir şey anlatmalıyım."

"Kalamam, üzgünüm, yarın görüşürüz," dedi, hızla arabasına doğru giderken. Verandada kalakaldım, kırılmıştım. Andrew'la karşılaşmasının sinirlerini bozacağını biliyordum ancak böyle kendini bana kapatıp benimle konuşmayı reddetmesini bekleliyordum.

Gavin pastel renkli pahalı gülleri arabasının yanına atıp üzerlerine bastı. Ezilmiş güller cansızca yerde yatarken hızla uzaklaştı.

Kapıları kilitleyip pencereleri kontrol ettim ve sıcak bir duş almak için banyoya gittim, telefonu da banyonun tezgâhına koydum. Evi titreten şimşek sesleri eşliğinde uyumaya çalıştım. Sağanak yağmur şiddetini artırmıştı ve kötü hava koşullarıyla boğuşan gıcırdayan panjurların çıkardığı seslerle birlikte yağmur sesi beni hipnotize ediyordu.

Yağmuru dinlemek sakinleşmeme yardımcı olmayınca, ben de dikkatimi dağıtmak için boynumdaki kolyenin madalyonuyla oynamaya başladım, üzerindeki yazıya hayran kalarak Gavin'in evine ilk girdiğim anı hatırladım. *Duval Malikânesi*. Annesini düşününce bir an üzülerek, evin kapısının hemen bitişiğindeki zarif tabelayı canlandırdım gözümde. Hayran kaldığım kızlık soyadının, tanımadığım bu kadına ne kadar yakıştığını düşünüyordum.

Bir anda gözlerimin önünde canlanan bir hatıra tüm düşüncelerimi yarıp geçti. Andrew Gavin'e, 'Bay Devereaux' diye seslenmişti. Soyadını biliyordu. Peki ama nasıl?

Yatakta doğrulup parmaklarımla saçlarımı taradım, kafamın içinde bunu açıklamak için binlerce teori dolaşıyordu ancak sadece bir tanesinin diğerlerinin üzerinde hükmü vardı. Andrew Gavin'i tanıyor olmalıydı, onun hakkındaki detayları araştırmış olmalıydı.

Polise gitmeden önce, sabah erken kalkıp son kez Vivienne'i ziyaret edecektim. O benim bilmediğim bir şeyler biliyordu ve artık onu dinlemenin zamanı gelmişti.

Zihnim deli gibi çalışıyordu, ancak dışarıdan gelen rüzgâr daha da hızlandı, fırtına vurdukça gözlerim git gide daha da ağırlaşıyor ve beynimi geceyi sonlandırmak adına kapanmaya teşvik ediyordu. Panjurlar sallanmaya devam ediyor ve yağmur damlaları hep aynı ritmiyle çatıya damlıyordu. Derin uyku ve belli belirsiz bir uyanıklık hali arasında öylece süzöldüğümü hissediyordum.

Uzakta ağır çekimde kırılan bir camın yankısını duyar gibi oldum. Ses beni boğuyordu ve bu uykuyla uyanıklık arasında kalmış hareket edemez halimden kurtulmaya çalışıyordum. Parmaklarım hafif hafif kıpırdarken beynim bacaklarıma hareket sinyalleri gönderiyordu. "Bu da ne..."

Kafamı kaldırıp çalar saate baktım. Saat iki buçuk olmuştu. Neredeyse iki saattir derin uykudaymışım. Kuşkuyla pencereden dışarı baktım ve yağmurun hâlâ sicim gibi yağmakta olduğunu gördüm.

Islak kıyafetlerimi değiştirmem gerektiği için ayağa kalktım ve neden ter içinde uyandığımı merak ettim. Rüya gördüğümü hatırlamıyordum ve hasta da değildim. Dolaba gidip bir gecelik çıkardığımda kulağıma bir kez daha cam kırılma sesi geldi ve hemen ardından bir tahta çıtırtısı sesi işittim. Kapının menteşeleri gıcırıyordu ve olduğum yerde donakaldım, kollarımda ve boynumdaki tüyler diken diken olmuştu. Etajerin üstünden telefonumu aldıktan sonra çekmeden de tabancamı çıkardım, kendimi toparlayıp başka muhtemel sesler için kulaklarımı kabartarak koridordan mutfağa doğru ilerledim. Bir elimde tabanca diğer elimde telefon, mutfak şöyle bir inceledim, sonra mutfak camından dışarı baktım.

97

Oturma odasına döndüm, yürürken ayağıma keskin bir şeyin battığını hissettim. “Lanet olsun.” Ürkerek yere çömeldim ve loş ışığın altında ne olduğuna baktım, ışıkları açmaya korkuyordum. Batan cam parçasını ayağımdan çıkardım ve ayağım kanamaya başladı. Çömelmişim ancak yine de etrafa bakıyordum, derken bir araya toplanmış cam parçalarını gördüm.

Vücudum donakaldı, gözlerimle etrafı su damlalarıyla çevrili yumruk büyüklüğündeki cam yığınına takip ettim, tezgâhtan düşmüş bir su bardağıydı bu. Dikkatimi tekrar topladım, bana doğru geldiğini hissedince titreyerek silahı daha sıkı tuttum.

“Endişelenme, bebeğim. Buna ihtiyacın olmayacak.” Gölgele-
rin içinden çıkıp geldi (çok yakınındaydı) ve hemen ayağa fırlayıp silahı doğrulttu. Karanlık beni yanıltıyor mu diye merak ederken onu gördüm. Hayrete düşürecek kadar farklı görünüyordu: Kusursuz derecede parlak ve cam gibi cildiyle, karanlık odada

ışık saçarak ortamı aydınlatıyordu. Şeytani gülüşü, yüz ifademi görünce daha da kuvvetlendi.

Tabancayı elimden bir anda söküp aldı ve seri hareketlerle içini boşaltıp mermileri etrafa döktü, şeytani gülümsemesiyle diğer elimden de telefonu aldı. Karşı konulmaz gücüyle terör estiriyordu ve durum daha da kötüleşiyordu, telefonu sıkarak hiç zorlanmadan paramparça etti. Hayatımın tehlikede olduğunu bildiğimden, hemen bıçak almak için mutfağın tezgâhına doğru koştum, ancak elleriyle acımasızca boynumdan tutarak beni alt etti.

“Bu işi çok daha kolay bir hale getirebilirdin, Camille. Ölümünü izlemek zorunda olmak gerçekten çok acınası bir durum,” dedi iç çekerek. “Bana çok şey verdin. Tam bir israf.” Ellerimi uzatarak karşı koymaya çalıştım ve bu çabam onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Gözleri donuk ve simsiyahtı, beni odanın diğer ucundaki mutfak masasına doğru savururken sinirden titriyordu. Vücudumun masaya çarpışını ve sonrasında yere düşüşünü duydum, ancak hiçbir şey hissetmedim.

Sendeledim ve ayağa kalkmaya çalıştım ancak iki bacağımı da doğrultamıyordum, masadan destek aldım. Andrew ise kaşları çatık, duygusuz kömür karası gözleriyle dimdik duruyordu. Üzerime üzerime geliyordu, avlanan bir hayvan gibi uçarak üstüme atladı. Şeytani tıslamasıyla birlikte jilet gibi keskin köpek dişleri önümde belirlediği an gözlerim onlara odaklandı, karşımdaki gerçeklikle savaşmaktan vazgeçmişim. Bedeniyle bana çarpıp omuzlarımdan tutarak beni duvara yapıştırdı. Yüzüme vurduğu anda nefesim kesildi. Çenem yanıyordu ancak acıyı hissedecek zamanım yoktu. Gövdemi çekip beni tekrar duvara vurdu. Son bir derin nefes aldım ve kaburgamın kırıldığını hissetmemle çığlık attım.

“Bir düşün hayatım, böyle bir acıyı son kez yaşayacaksın,” diye fısıldadı ve acı içinde yere yığılmamı izlemeden önce boynumu kokladı. “Kanın âdeta sarhoş edici,” diyerek kokumu tekrar içine

çekti. “Kendimi bunca zaman nasıl uzak tuttuğumu hiç sorma.” Tekrar kokumu içine çekmek için eğildiğinde irkildim ve ağlayarak kendimi geri çekmeye çalıştım. “Gerçekten, işkenceden başka bir şey değildi,” dedi ve kızgın elleriyle çenemi tuttu. Elleri çenemin aşağısında, derin bir nefes aldı. “Kıpırdama bebeğim. Birazdan her şey bitecek.”

Muzafferane yüz ifadesiyle yürüdü. Siyah gözleri parıladı, tanıdık yeşil bir şeyin parlayarak karanlığın içinden geçtiğini gördüm. Dişlerinin etime geçtiğini hissettim sonra bir parça koparmadan önce tadını çıkarmak için biraz duraksadı.

Andrew bir an yanımdaydı, bir an sonra ortadan kayboldu, her şey bir anda olup bitiverdi. Görünmez bir güç çınlayarak bir anda onu üstümde atıp mutfak penceresine doğru sürüklüyordu. Gürültülü bir çarpışma oldu ve kafam zonklarken pencere camının kırıldığını ve önüne çıkan bu engel karşısında öfkelenmiş Andrew’un hırlamalarını duydum. Saldırmak için yeniden pozisyon alırken bir anda doğruldu, gözleri kapının yanındaki bir şeye kenetlenmişti. Yaşadığım şaşkınlıktan dolayı sersemlemiştim ancak onu benden uzaklaştıran gücün ne olduğunu görebilmek umuduyla etrafı inceledim.

Başım dönüyordu, gözlerimi sola, Andrew’un buzlu bakışlarının yöneldiği kapının yakınlarına çevirdim. Yaşadığım sersemlikle siyahlar içindeki karanlık ve bulanık adama odaklanmaya çalıştım. Kalbim durmuştu, olduğum yerde feci şekilde can vermeye hazırdım. Gavin’i gördüğümde yüreğim ezildi, bunca şeye dayanabilecek gücü olmadığını biliyordum.

Benim biricik ikilemim gözlerimin önünde duruyor, bana hareket etmememi söylüyordu. Aynı haşın, korkutucu akik taşı rengindeki gözler ve Andrew’un dişleri. Biraz ayıldığımda, ne olursa olsun buradan sağ çıkamayacağımı fark ettim. Hem zihnim, hem vücudum yaralıydı ve kan kaybediyordum, dört bir yanımda en abartısız canavar tasvirleri tarafından kuşatılmıştı ve

son anlarımı yaşıyordum üstelik içlerinden birine âşıktım. Karşımdaki efsanevi yaratıklar olmasa da aşk ve kaybetme duygusu beni öldürecekti.

Andrew bakışlarını Gavin'e çevirmişti; bakışlarımız kesiştiğinde iki büklüm halde kırılmış kaburgama dokundum. Gözlerimin göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde, iki adam önümde çarpıştı. Gavin kollarıyla Andrew'u omuzlardan kenetleyerek mutfak tezgâhına doğru sürükledi. Asla mümkün olamayacağını düşündüğüm bir şekilde, "Bu ne cüret!" diye kükredi. "İşte kuralları çiğner ve yok sayarsan başına bunlar gelir!"

Tüm bu olanları aklım almasa da Gavin'in kıyafetinden uzun gümüş bir bıçak çıkarttığını gördüğüm zaman daha da içim kalktı. Bıçağı Andrew'un göğsüne dayadı, hayatına son vermeye hazır olduğu belliydi.

Andrew, Gavin'in ölüm kapanından kurtulmaya çalışırken kaşlarını kaldırıp cansız bir ses tonuyla, "Yerinde olsam bunu yapmazdım, Bay Devereaux," dedi. "Samira ne yaptığını biliyor. Biricik evcil hayvanından haberdar," dedi gülümseyerek ve hayatını tehdit eden hançere baktı. "Beni öldürmek işleri daha da kötü bir hale sokacak, hem senin için hem de ..." Gülümsemesi daha da genişledi. "Şu başı belada olan sevgilin için."

"Bu korkutma taktikleri bana sökmez, seni aşağılık pislik, peki ya sen?" diye provoke ederek Andrew'u test etti. "Peki, Samira senle Camille'i öğrenirse ne olur? Kurallarını çiğnediğini, gücünü kötüye kullanıp bir ölümlüyü böyle istismar ettiğini biliyor mu?"

"Ah, ikiyüzlülüğün kokusu."

Gavin, Andrew'un yumruğunu aşarak bıçağı yavaş yavaş göğsüne doğru hareket ettirdi ve derisine doğru bastırdı. Bıçağın değmesiyle Andrew'un göğsü tıslamaya ve dumanlar çıkarmaya başladı. Yüzü buruştu, Gavin öfkeyle alnını alnına dayadı.

“Ayrıca Samira’nın da senin bu alternatif yaşamının ve yasak aşkının yanında benim akşam yemeği planımı dert edeceğini hiç sanmıyorum, Romeo.” Andrew bıçağın derisini daha da yakması-na aldırış etmeden tehditkâr bir meydan okumayla Gavin’e doğru eğildi. “Bu yaşlı *Gabriel*’in de işine gelir.”

Gavin hiç düşünmeden bıçağı Andrew’un göğsüne saplamak için hamle yaptı. Andrew bu ölümcül darbeden kaçarak destek için arkasındaki tezgâha sıçradı, sonra Gavin’i tekmesiyle biraz önce yığılıp kaldığım duvara doğru savurdu. Gavin elindeki bıçağı düşürdü ancak daha yere bile değmeden yakaladı. O esnada Andrew da kendi bıçağını çıkarıp saldırmaya hazırlandı. Hayvan-sı duruşları ve öldürücü bakışlarıyla birbirlerine doğru atıldılar.

“Gavin. Camille’i düşün. Kendine gel.”

Beynim gördüklerimi zar zor işliyordu ancak algım, bu alçak ve boğuk sesin yeni bir ses olduğunu fark edebilecek kadar açıktı. Yeni, tanıdık bir ses.

101

Gabe’in bulanık görüntüsü gelip Gavin’in yanında durdu, aynı yabancı gözler ve ölümcül köpek dişleriyle üçüncü bir yaratık daha mutfağında uçuşuyordu. Gözlerim Gabe’in insan dışı ver-siyonuna odaklanmakta zorluk çekiyordu.

“Bu doğru, Gavin. Kendine gel,” dedi Andrew dalga geçerek, hâlâ öldürmeye hazır halde hareket etmeye devam ediyordu. Gabe yüksek sesle tıslamaya başladı ve yumruklarını sıktı, kolunu Gavin’in önüne koyup durdurdu.

Gevşeyip savunma pozisyonundan kurtulurken, “Sözlerim basit korkutma taktiklerinden çok daha önemli. Doğru olduğun-u sen de biliyorsun,” dedi Andrew bıçağı elinden bırakıp yere düşürürken. Sırtını düşmanlarına dönerek mutfak kapısına doğru ilerledi. “Haklı olduğunuzu söylemeden geçemeyeceğim Bay Devereaux. Kuralları ihlal etmiş olabilirim. Hatta itiraza mahal vermeyecek kadar karşı gelmiş de olabilirim,” diyerek parmağıyla

tavanı işaret etti, Gavin'in suçlamalarına itibar edercesine. Gavin'e dönüp, "Ah, ancak siz," dedi, gözleri eski yeşil haline geri dönmüştü ve sivri dişleri de görünmüyordu. "Siz bundan çok daha fazlasını yaptınız," dedi Gabe'i de bu kınamaya dâhil ederek. "Siz *düzeni* değiştirdiniz. Sadece kuralları *ihlal* etmediniz, onları tamamen baştan yazdınız! Sanırım bunun türümüz tarafından *kesin surette* yasaklanmış olduğunu söylemem yanlış olmaz, ne dersiniz?"

Gavin dişlerini sıkıttı, kendisini tehdit eden canavara baktıkça gözleri öfkeyle, alev alev yanıyordu. "Samira'nın seni kendi elleriyle yok etmesini izlerken çok eğleneceğim."

Andrew kaçmak için yavaşça kapıyı açtı ve bana son bir gülümseme attı. Gavin bakışlarını takip ederek hırlamaya devam etti, Gabe hâlâ koluyla onu tutuyordu.

"*Bonne chance*" dedi Andrew, son bir bakış attıktan sonra kapıdan uçarak uzaklaştı.

PARADOKS

“Camille, her şey yolunda, kendini yorma” Audrey omuzlarından tutarak beni güçlükle kanepeye götürdü; iri iri açılmış gözleriyle mutfağa yardım bekler bir halde bakıyordu. “Gece yarısı hemen Seattle’dan uçağa atlayıp geldim, sana yardım etmek için buradayım.” Vücudumun ağırlaştığını hissediyordum ancak ruhsal açıdan çok mutluydum. Hayatımda hiç bu kadar tuhaf hissetmemiştim. Şoktaydım ve aşırı öfkeliydim, yine de bir şekilde darmadağın olmuş hayatıma gülmeyi başardım. Kımıldadığım anda yan tarafım acıyordu ve her derin nefes aldığında acıdan bağırıracak kadar sert bir sancı saplanıyordu göğsüme. Gabe mutfaktan koşarak geldi ve inatçı bacaklarımla boğuşmaya başladı, bakışlarıyla Audrey’ye, beni zapt etmeye çalıştığını işaret etti.

Sadece, “Acele et, Audrey,” dedi.

“Gidin başımdan.” Sesimin yüksek oktavının kulak zarlarını ciddi anlamda tehdit etmiş olduğunu umuyordum. “Ciddiyim, bırakın gideyim.” Parlayan ciltlerine gözüm çarptı, meleklerle benzeyen görünüşlerinden kuşku duyuyordum, vücutları heykelleri andırıyordu.

“Beni dinle Camille. Seni bırakacağım, ancak sakın olman gerekiyor.” Audrey benimle göz teması kurmaya çalışarak, sakın bir şekilde konuştu. “Mantıklı olana kadar bir şey söyleyemeyiz. Son bir iki saattir baygındın. Neredeyse güneş doğacak ve işe gitmeyeceksin, bir süre iyileşene kadar evde kalmalısın.”

Tekrar derin nefes aldım, fakat sefer bağırarak için değil. “Seni aptal, beni böyle sanki deliymişim gibi tutarken nasıl mantıklı olmamı bekliyorsun?”

“Delirmiş gibi *davranıyorsun*.”

“Evimde yaratıklar vardı. Nasıl davranmamı bekliyorsun? Yoksa uykuda mıyım? Tanrım lütfen uyuyor olayım.” Kanepeye kıvrıldım, vücudumu hareket ettirdiğim anda büyük bir acı hissettim, sonra beynime birden kan sıçradığı için durdum. Çok hızlı nefes alıyordum, yine de Audrey’nin dediklerine odaklanmaya çalıştım. Ellerimi ağrıyan bellerime koyarak ona baktım. “Ah...uff.”

“Kaburganda kırık var.” Debelenmeyi bırakınca Audrey yavaşça kollarımı bıraktı ve Gabe’e dönerek beni bırakmasını işaret etti.

Bir süre yatıp nefesimi normal hızına döndürmeye çalıştım, sonra yavaşça doğrularak sırtımı yastığa dayadım. “Neler oluyor?”

“İçecek bir şey ister misin? Çünkü çok...”

“Anlat. Hemen.”

“Andrew gece sen uyurken zorla içeri girip seni öldürmeye kalktı,” diye döküldü kelimeler ağzından.

“Bana bilmediğim bir şey söyle. Öldüm mü? Öldük mü?”

Gülmemek için kendini zor tuttu, gözlerini benden ayırmadı. “Hayır. Yani *sen* ölmedin.”

“Nasıl yani?”

“Gabe artık olanları sana anlatmamı istedi ancak biraz ağırdan alırsak iyi olacak...”

“Hemen. Kendimden geçmeden anlat.” Kalkıp oturmaya çalıştım, elimi başımın yan tarafına koydum. Şakaklarım zonklamaya devam ediyordu.

Yutkundum, tekrar Gabe’e baktı. “Gavin, Gabe... ve ben...biz tam olarak *insan* değiliz, sen de bunu şimdiye dek anlamış olmalısın.”

Başımı yastığa bıraktım ve kollarımı alnımın üstüne koydum. “İnsan değilsiniz demek. Dünya zıvanadan çıkmış. Peki, nesiniz o zaman, yeni bir tür ya da devlete ait bir çeşit silah falan mı?”

Audrey iki kişilik koltukla oturan Gabe’e baktı, hem şaşırmıştı hem de söylediklerim komiğine gitmişti. “Dinlenmesi lâzım, iyi durumda değil,” dedi.

105

“Ben iyiyim Gabe, sağ ol. Sadece yaratık ya da uzaylı saldırısından sonra kendime gelmeye çalışıyorum, henüz hangisi olduğundan bile emin değilim. Lütfen *iyi* görünmediğim için kusura bakma.”

Audrey, “O iyi. Bildiğimiz Camille işte,” diyerek Gabe’i rahatlattıktan sonra tekrar bana döndü. “Bunu açıklaması pek de kolay değil. Kulağa pek mantıklı gelmeyecek...”

“Yine de açıkla. Şu ana kadar aklımı oynatmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.”

Audrey’nin omuzları gerildi ve dudakları hareketlendi; başını onaylarcasına salladı. “Basitçe anlatmaya çalışacağım. Gavin seni Andrew’dan kurtardı. Biz... dünyanın efsane olarak nitelendirdiği varlıkları.”

“Bunları anlatmak için Gavin neden burada değil?”

Audrey yüzünü çevirince, ben de Gabe’e baktım. O da birden ayakkabılarını ilgi çekici bulmaya başladı. *Korkaklar*.

“Seni daha fazla incitmek istemedi,” dedi Audrey. “Sana bunu anlatması gereken tek kişi benim, Camille. Aramızdan sadece *benim* sözüne inanırsın.”

“Ama sen de onlardan biri olduğunu söyledin. Seni neden dinleyeyim ki?”

“Ben hâlâ senin en yakın arkadaşınım. Biraz önceye kadar *bu* halime hiç dönüşmemiştim. Sana gerçeği açıklamayı hep istedim, ama çok şey var... çok fazla şey.”

“O zaman kendini bir de benim yerime koy. Gerçeği anlatmadığınız için hepinize çok kızgıyım. Hiç tahammülüm kalmadı artık.”

“Bu açıkça görülüyor,” diye mırıldandı Gabe.

Audrey Gabe’i susturdu. “Şimdi bunu bir kenara bırakalım, demek istediğim, bildiğin her şey değişmek üzere, anlıyor musun?”

Gözlerimi kırptırdım; sersemlikten her şeyi çift görüyordum. “Hayatımın hikâyesi.”

Bana bakarak gözlerini devirdi. “Hazır mısın?”

Çürükler içindeki belimi ve vücudumdaki yeni yaralarımı incelerken gözlerimi takip etti. Ellerimi havaya kaldırıp teslim oldum “Daha hazır olamazdım.”

Audrey, “Peki,” deyip kanepedeki yerini aldı. “Biz vampiriz. Vampirler bu dünyada varlar ve tehlikeliler. Ancak filmlerde ve kitaplarda anlatılanlardan farklılar, anladın mı?”

“Anlamak mı?” dedi Gabe alaycı bir ifadeyle. “Audrey, bu nasıl bir açıklama böyle?”

“O beni anlar, bana güven.” Audrey, Gabe’e bakma zahmetine girmediydi, vereceğim tepkiyi bekleyerek gözlerini benden ayırmadı.

Tuhaf bir şekilde öğrendiğim gerçekten dolayı rahatlamıştım, her ne kadar fani olmasa da kişiliğinin ayırt edici kalıntıları hâlâ duruyordu. Kendi gibi konuşuyordu. Oda tekrar dönmeye başladı ve bir an inledim, tavan vantilatörü başımın daha çok dönmesine neden oluyordu. Ya da daha çok delirmeme.

“Sana zarar vermeyeceğiz, Camille.” Beni korkutmamaya dikkat ederek elini uzatıp koluma dokundu.

Yavaşça doğruldum ve öfkeli bir şekilde ona baktım. “Senden korkmuyorum.”

107

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırarak, “Peki...iyi...” dedi.

“Sana kızgınlım. Bana *yalan* söyledin.”

“Biliyorum. Bir dakika. *Korkmadın mı* yani?”

“Sana söyledim, yatıp dinlenmesi gerek. Henüz hazır değil Aud.” Gabe ayağa kalkıp yanma gitti ama Audrey onu görmezden geldi.

“Hayır” dedim. “Garip bir şeyler olduğunu biliyordum ancak bununla yüzleşmek istemedim. Gerçekten bu durum çok da şaşırtmadı.” Şimdi sıra cevapları öğrenmeye geldiğinden, sakince konuşuyordum.

“Bak belki de biraz dinlenmen *gerekiyordur*,” dedi Audrey. “Daha sonra gelip seni kontrol edebiliriz. Eğer istersen, yani.” Gabe’le göz teması kurarak, ona odadan çıkmasını işaret etti. Gabe

telaşsız, yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapatıp çıkmadan önce Audrey'ye ciddi bir bakış attı.

"Dinlenmek istemiyorum. Olup bitenleri öğrenmek istiyorum." Arkama bir yastık daha koyup ayarladım ve kendi kendime mırıldanarak, "Vivienne'in bana anlatmaya çalıştığı şey buydu demek, büyülerin neden bir türlü işlemediği..." Yastığa yerleşir yerleşmez, gözlerimi Audrey'ye kilitledim. "Peki beni niye değiştirmedin? Ya da öldürmedin? Vampirlerin kendilerini gizlemeleri gerektiğini sanıyordum."

Gevşedi, gülerек bana hareket edecek kadar alan bırakacak şekilde kanepeye oturdu. "İşte büyüler *tam da* bu yüzden işe yaramadılar."

"Sen bunu nereden - ?"

"Vivienne'i tanırım. Sana yardım etmeye çalışıyordu, ama sen çok inatçıydın. Biliyorum aklımda binlerce soru var, ama önce sen benim soruma cevap ver. Bunca olup bitene *nasıl olur da* şaşır-mazsın?" Yine kaşlarını her zamanki gibi kaldırdı.

"Gavin daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu." Omuz silktilim. "Tavırları garipti. Sanki onun yanındayken gerçek değil de bir hayalet gibiydi. Ne zaman onunla olsam aceleci davranıyorum, sanki ortadan kaybolmadan önceki her saniyeyi değerlendirmek istiyorum. Öpüştüğümüzde de..." Dudağımı ısırıp elimi saçlarıma götürdüm. "Korkmuyorum. Eğer bana zarar verecek olsaydınız, sanırım bu zamana kadar yapmış olurdunuz. Ayrıca gerçek şu ki, bana zarar verme niyetinde olan tek kişi Andrew."

"Pekâlâ, sen gerçekten de Gabe'in tahmin ettiğinden çok daha bilinçli bir durumdasın." Temkinli bakışları hâlâ üzerimde olmasına karşın, Audrey hafifçe kıkırdadı.

“Aslında çdğına dönmüş durumdayım, yanlış anlama.” Ellerimi göğsümün üstüne kaldırdım. “Ve daha bir sürü sorum var, ancak...”

“Ancak ne?”

“Bunu bana açıklayacak olan kişi Gavin olmalı.” Oturma odasının penceresinden dışarı baktım, birden kayıp olan diğer yarımı özlemeye başladım. Her ne kadar o yarım, bir vampir olsa da.

Audrey, yüzümü işgal eden hüznün ifadesini görünce iç çekti ve beni teselli etmek için kanepeye yaslandı. Pürüzsüz, porselen cildine baktım, uzanıp ona dokundum. Parlayan cildi ve keskin dişleri dışında bana aynı göründü. Bu oldukça tuhaftı. Merakla yüzünü inceledim. “Gözlerin. Onlar normal.”

“Avlanmak için dönüştüğümüzde siyaha dönüyorlar.”

Isırık izi bulmak için boynuna baktım ancak onun yerine Gavin’in alnındaki hilal şeklindeki tuhaf izin aynısını gördüm. Parmağımı uzatıp lekeye dokunmama aldıış etmedi. “Bu nedir?”

“Doğum izimiz. Değıştikten sonra ortaya çıkar. Bizi damgalar. Bize gecenin resmi mülkiyetini verir. Herkes izini farklı bir yerinde alır.”

Ona hayranlıkla baktım, meraklı halime kendim bile kızmıştım. Kaçıp gitmem gerekiyordu ancak aklımdaki tek şey, sormak istediğim milyonlarca soru olduğuydu. “Anlamadım. Güneş ışığında yaşayabiliyorsunuz. Nasıl olur da geceye ait olursunuz?”

“Gece, beslenme vaktimizin başlangıcıdır, tam olarak gece yarısından güneşin doğuşuna kadar. Gece bizi değıştirir, algılarımızı yükseltir ve bizi avlanmaya zorlar.”

Andrew saldırdığında fark ettiğim gözleri ve pençeleri ile Gavinin tuhaf davranışı şimdi anlam kazanmaya başlamıştı.

“Sen şimdi gerçekten...?”

Audrey yüzünde ciddi bir ifadeyle, “Yaşayan ölü müyüm? Evet,” dedi sessizce. “Sana anlatacak çok şey var. Ancak Gavin’in burada olmama nedeninin, işleri daha da zorlaştırmak istememesi olduğunu bilmen gerekiyor. Eğer sana olayları ben anlatırsam daha güvende hissedeceğini biliyordu.”

“Olayları daha da kötüleştirmek istememişmiş, ha?” Öfkem tekrar su yüzüne çıktı. “Bunun için biraz geç.” Battaniyeyi kucğımdan aldım ve üstüme çekip sarıldım. “İstersen bana deli de ama kız arkadaşına vampir olduğunu ilişkinin başlangıcında söylemek akıllıca bir davranış. Yani ikinizin de ortak noktada buluşup buluşmadığını öğrenmek adına.” Başımı çevirdim, endişeyle parmaklarımı birbirine kenetledim.

10

“Haklısın ve o da bunu biliyor, ama sen ne zaman hazır olursan o zaman seninle konuşacak. Ancak senin yanında olmam gerekiyordu, Camille. Tüm bu olup bitenler hakkında onunla konuşmadan önce bana anlat. Lütfen.” Bana doğru yaklaşıncı sıcırdım, onun bu hızlı hareketlerinden korktuğumu fark ettim. Elini geri çekip bacaklarına koydu, yere baktı.

“Önce *seni* tanımak istiyorum,” dedim. “Ne zamandır *bu* haldesin? Vampirlerin var olduğunu *sen* nasıl öğrendin?” Sorduğum soruları düşününce güldüm, zira bu öğrendiğim yeni bilgilere şaşırmamıştım. Bu dünya çivisi çıkmış ve tahmin edilemez bir yerdi. Böyle düşünmeme neden olan herhangi bir şey, kişi veya yaratık değildi. Uzun süreden beri hayatta her şeyin mümkün olduğunun bilincindeydim.

“Onların var olduklarını bilmiyordum. Gabe hakkındaki gerçeği Seattle’a dönmeden öğrendim. Bana gerçeği anlattı ve ben de beni değiştirmesini istedim. Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama kendimce sebeplerim vardı.”

“Ve sen de Gavin hakkında bana bir şey söylemedin?”

“Onun yanında güvende olduğunu biliyordum. Ayrıca bunu sana onun anlatması gerekiyordu, benim değil.”

“İnanılır gibi değil.” İhanetten duyduğum tikslenme duygusuyla kollarımı göğsümde birleştirdim. “Hayatından vazgeçip şu anki haline dönüşmenin hiçbir geçerli sebebi yok. Hiçbir şey bunu haklı gösteremez.”

“Gabe geçen gece bana Andrew’dan bahsetti, ben de gece seferiyle buraya geldim. Sonra da *bu* oldu,” dedi hırpalanmış vücudumu göstererek.

“Ne demek istiyorsun?”

“Gavin ve Gabe Andrew’un kim olduğunu öğrendiklerinde, yani senin ayrılmaya çalıştığın kişi olduğunu öğrendiklerinde, tehlikede olduğunu ve Andrew’un seni öldürmeye çalışacağını biliyorlardı. Buna kalkıştığında da onu durdurmaları gerekeceğini biliyorlardı. Ancak seni kurtarmaları, gerçeği öğrenmen anlamına geliyordu.”

“Eee? Sonuçta *sana* doğruyu anlattılar. Ne yani, günün birinde öğle yemeğinde beni yemeye karar verene kadar bana yalan söylemeyi mi planlıyordunuz?”

Audrey dudaklarını büzerek, “Saçmalama,” dedi. “Dediğim gibi, sana Gavin’in ne olduğunu kendisinin anlatmasını isterdim, benim değil. Ben de senin gibi tesadüfen öğrendim zaten. Ve.. bu işin bu kısmını anlatmak zor... Gabe ve Gavin laneti kaldırmanın bir yolunu biliyorlar. Gabe’le olmak istiyorum ama eğer insan olarak kalsaydım laneti bozmak için gideceği yere onunla beraber gidemezdim. Giderse bir daha geri dönememe ihtimali var ve onu kaybedemem, Camille. Onu kaybedemem!”

Audrey bir süre konuşmadı, bu saçmalığı hazmetmemi bekle-
di. Sonra da, "Andrew'un saldırısı da fitilin ateşini yaktı. Samira'yı
daha erken ziyaret etmemiz için bize bir neden verdi. Samira tür-
rümüzün yaratıcısı ve laneti kaldırabilecek tek kişi."

Türümüz mü? Tüm bunlar tıpkı Syfy Channel'dan fırlamış
gibi. "Yaratıcın mı? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin
farkında mısın, Audrey?"

"Evet Camille, oldukça farkındayım," diye bağırdı sabırsız bir
şekilde. "Sen cevap istedin ve ben de istediğini vermeye çalışıyo-
rum. Üstüme gelme."

"Peki tamam, devam et," dedim iç çekerek. "Ama en azından
türünün özellikleriyle başla. Bilirsin işte, güneş ışığı, beslenme
şekli, tabutlar, uyku düzeni?"

2

"Ah, Tamam." Kalkıp kahve masasından bir bardak su getirip
bana verdi ve ayakta kaldı. "Pekâlâ, ilk olarak, beslenme şeklimizi
bildiğini varsayıyorum. Her tür kanı içebiliyoruz. Tanrı'ya şükür
ki birçoğumuz kana erişebiliyoruz. Gabe gibi. Eskiden doktor-
muş. Bugün de ihtiyacımız olan kanı sağlayabilecek bağlantıları
var, bu yüzden de ... geleneksel şekilde beslenmemize gerek yok.
Bu da seni öldürmeye gerek duymamamızın nedenlerinden bi-
riydi. Diğer özellikler de yeterince açık olsa gerek." Audrey kısaca
gülümsedi. Gözlerimi devirdim. Harika. Sadece bir vampir değil,
aynı zamanda şakacı da. Hiçbir şey gerçeküstü kelimesini daha
iyi tanımlayamazdı. Yine de onu, hayatının en fantastik uyku ma-
salını dinleyen bir çocuk misali gözlerimi dört açarak dinledim.

Ancak bilmediğim bir şey vardı. "Eğer kısa süre önce değiştii-
sen, nasıl oluyor da bunca şeyi bilebiliyorsun?"

"Gabe bana bir nevi hızlandırılmış kurs verdi. Yıllarca aile için-
de annemin büyük teyzesinin de bizden biri olduğuna dair hikâ-
yeler anlatılır dururdu. Bunun sadece basit bir hayalet hikâyesi

falan olduğunu düşünerek büyüdüm. Böyle bir şeyin olduğunu hiç bilmiyordum, ancak öğrendiğimde... yani Gabe anlattığında... garip bir şekilde bağlantı kurdum.”

“Bana bunu anlatmamana inanamıyorum. Halbuki sen her zaman çok... normaldin.” Zihnim dalıp gitti, ortaokulda tanıdığım Audrey’yi gözümün önüne getirdim, ancak hemen dikkatimi toparlayıp konuşmaya yoğunlaştım. “Şimdi, yanlışsam düzelt. İhtiyaç duyduğunuz kanı tedarik ettikçe öldürmenize gerek kalmıyor mu yani?”

“Doğru. Güneş ışığına gelince, gözlerimiz hassas ancak bu üstesinden gelinebilir bir durum. Beslendiğimiz sürece. Beslendikçe bu durum çok daha kolaylaşıyor.”

Söylediği sözler karşısında ürpermiştim, derken Gavin’in sürekli can simidi gibi taşıdığı güneş gözlükleri gözümün önüne geldi.

Audrey, “Isırığımız zehirlidir,” diye ekledi sözlerine. “Öldürme, beslenme veya değiştirme sebepleri dışında asla kimseyi ısırmayız. Ancak bizi ayakta tutan tek şey kan değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kan bizim gıdamız.” Benim için bir sigara yaktı. “Temel besin maddemiz. Ancak aynı zamanda gelişmemiz için de enerjiye ihtiyacımız var. Daha güçlü, daha kuvvetli olmak için. Diğer insanlardan enerji emeriz, neleri varsa; zayıflıkları ya da güçlü yanları, duruma göre değişiyor. Kişiyi iyi tanımamız ve okumamız gerek. Hepimiz farklı türde okuyucularız.”

“Zihin mi okuyorsunuz? Şu an ne düşündüğümü biliyor musun?” Tiksinti dolu bir yüz ifadesi takındım ve bunu görüp görmemesine aldırmış etmedim. “Eğer Gavin düşüncelerimi

okuyabilmişse, gözlerine tekrar bakmak zorunda kaldığımda utancımdan ölürüm.”

Audrey gülerek, “Hayır,” dedi. “Öyle değil. Farklı enerjileri okuyabiliyoruz, zihinleri değil. Kişilerin hangi konuda iyi olduğunu, korkularını ya da güçlü yanlarını hatta arzularını falan. Bu bilgiler sayesinde neler yapabileceğimizi ya da beslendiğimiz insandan neleri almamamız gerektiğini bilebiliyoruz. Gabe türümüzün birçoğunun bunu avlanmada bir avantaj olarak kullandığını, ancak bazılarının güç bağımlısı olduğunu söyledi. İşte Samira bizi böyle tasarlamış.”

Suyumu içip bitirdim, yaralı ve kabarmış vücuduma baktım, vücudumdaki hasarları incelerken sigaramdan bir nefes daha aldım. Garip bir şekilde, kırıldığından emin olduğum kaburga kemiğim canımı yakmadı. Kaburgalarımı göstererek, “Gabe beni tedavi mi etti?” dedim.

“Etrafta eski bir cerrahın bulunması güzel bir şey.”

Bardağımyı yere indirdim. “Yani enerji ve kanla mı beslenmek zorundasınız?”

“Kan için evet. Enerji için hayır. Enerji tercihe bağlı. Bu biraz ekstra bir şey, bizi güçlendiriyor. Andrew çok güçlüydü çünkü onunla tanıştığın andan beri senden besleniyordu. Ne kadar uzun süre aynı kaynaktan beslenirsek o kadar güçlü olduğumuzu söyledi Gabe. Andrew hırslarını okuyabiliyor ve enerjini emebiliyordu. Okuyabildiğimiz birini bulduğumuz zaman onları zayıf düşürmek için hangi notalara basmamız gerektiğini öğreniyoruz. Bu bize yaşam enerjilerinden beslenme olanağı sunuyor. Andrew gibi bir okuyucu öyle nefes alan herkesin enerjisini emmez, sadece çevreye güç yayanları bulur ve hırs da güçlü olduğun anlamına gelir.” Gülümseyerek bunun bir iltifat olduğunu belirtti.

Herhangi bir övgüyü algılamaktan çok uzaktım, söyledikleri bir şey hissetmemi engelleyecek kadar şaşırtıcıydı. Tavana bakmaya başladım, sigaramın küllerinin kanepeye döküldüğünün farkındaydım ancak onları kül tablasına dökebilmekten acızdım. “Demek bunca zaman Andrew hayat enerjimden faydalanıyordu.”

Audrey başını sallayarak onayladıktan sonra kanepeye dökülen külleri temizleyip kolumun altına kül tablası koydu. “Bu onun, sadece kanla beslenmekten çok daha güçlü olmasını sağladı.”

“Bunca zaman resmen kanımı emmiş,” dedim, irkilerek yan kanepeye geçtim. “Kan emme deyimine yeni bir anlam kazandırmış oldu, değil mi?”

Audrey başıyla onayladı. “Samira uzun süre aynı kişiden beslenmemizi yasaklıyor. Bir ölümlüyü bu kadar uzun süre kaynak olarak kullanmamıza izin vermiyor. Hizmetkârları bekçi köpekleri misali dünyada geziniyor ve eğer bizi bu suçu işler’den yakarlarsa, bittik demektir.”

Gözlerimi kırıştırdım, sigaramı söndürüp bana bir sigara daha uzatmasına izin verdim. “İyi olduğundan emin misin?” dedi. “İstersen gidip yatabilirsin. Seni yalnız bırakabilirim.”

“Bu her şeyi değiştirir.”

Audrey bunca zaman ayakta idi ve gezinmeye başladı. “Biliyorum ancak Gavin ve Gabe’in farklı olduğunu bilmen gerekiyor. Onlar, Samira’nın yaşamamızı istediği hayattan daha farklı bir yaşam seçtiler. Avlanmıyorlar ya da enerji almıyorlar. Gavin Samira’nın yöntemlerine karşı koyan türümüzün direnişine liderlik ediyor. Ve de üstümüzdeki lanete karşı. Bu da kargaşaya sebebiyet veriyor.”

“Bu Samira denen kişi nerede? Ve Gabe’le sen oraya neden gitmek zorundasınız?”

“Samira, Amarant denen şehirde yaşıyor. Orası lanetin ortadan kaldırılabileceği tek yer. Bunu yapabilecek tek kişi Samara.” Audrey odada dolanmayı kesti ve göz açıp kapayıncaya kadar mutfığa gidip bardağını doldurup tekrar yanına döndü. “Ayrıca Gavin’in liderlik ettiği farklı yaşam fikri de ortalıkta yayıldı. Samira onu durdurmaya yönelik hamleler yapacaktı, ama Gavin onunla yüzleşeceğini hesap ettiği için bir planı var. Gabe ve ben de onu destekleyeceğiz.”

“Bir dakika. Ona karşı gelenin Gavin olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Eğer Gabe sen olmadan giderse, bir daha geri gele-meme ihtimali olduğunu söylüyorsun.”

“Evet.”

“Ve bu da Gavin’in fikri öyle mi? Orada dur. Yani hiçbirinizin bir daha geri dönüşü olmayabilir, öyle mi?”

“Evet ve evet.” Verdiğim tepkiyi görünce irkildi. “Bak, işlerin yolunda gitme ihtimali de var. Samira’nın yanına gittiğimizde bize bir şey yapıp yapmayacağını bir garantisi yok. Bu yüzden Gabe’le gitmeyi seçiyorum,” diyerek tekrar yüzümü inceledi. “Ama buna değer, Camille. Uzun süreden beri serbest kalmak istiyorlar. Sana yemin ediyorum, Gavin her ikinizi de korumak için gerekli her şeyi yapmayı planlıyor.”

Bu noktaya kadar, bana anlattığı her şeyi kabul edebiliyordum, ancak bu kadarı çok fazlaydı. “Bu sadece bir yalan Audrey. Şu an olduğu haliyle beni nasıl *korumayı* planlıyor olabilir? Samira denen kişiyi görmek onun ölmeden önceki son arzusundan başka bir şey değil. Kendini öldürecek. Beni de kendisiyle beraber yıkıma götürecek, dün gece neredeyse beni öldürüyordu ve sen de bunda söz sahibiydin. Ben değil.”

Hissettiği acının rengi kaplamıştı yüzünü. “Adil olmak gerekirse Camille, onu Andrew’la olan geçmişin hakkında bilgilen-dirmedin. Andrew saldırmadan önce onun da bizden biri oldu-ğundan haberi yoktu. Gavin seni tehlikeye atmadı, seni kurtardı. Eğer yardım etme fırsatı tanırsan seni tehlikeye atmaz. İşte bu yüzden söz hakkın yok.”

“Sakin bana neyin adil olduğunu anlatmaya kalkma.” Nefes alıp verişim tekrar hızlandı ve kulaklarımın kızardığını hissettim. “Andrew *olmasa da* tehlikeyle burun buruna gelmiştim zaten. Gavin’in kendisi de beni öldürebilirdi, hepiniz bunu yapabiliyorsunuz.” Gerçekten beni kandırarak Gavin’in tüm bu olaylarda güvenilir adam olduğuna inandırabileceğini mi sanıyordu? “Peki Gavin bunu bana ne zaman anlatmayı düşünüyordu? İntihar görevine gitmeden önce mi gelip anlatacaktı?”

“Sana sadece şunu söyleyebilirim: Olayların bu şekilde ortaya çıkmasını hiç istemedi ve bilmediğin çok şey var. Ne dersen de, onu sevdiğini biliyorum. Şartlar hoşuna gitsin veya gitmesin bu kaçamayacağın bir gerçek. O da seni seviyor ve sen de bunun farkındasın. İkiniz de bunun olmasını engelleyemezsiniz, bir şekilde birbirinizi bulacaktınız. Ruh eşini bulmak kaçınılmaz bir şeydir.”

Yumruğumu kanepeye vurdum. “Ruh eşini bulmak için bir ruhun olması lâzım.” Sözcükler ağzımdan dökülürken yan tara-fımdan acı yükseliyordu.

“Onun sana bunları anlatmasına izin vermelisin.” Audrey ben-den uzaklaşarak tişörtünü düzeltti ve kollarını bağladı. “Şimdi onunla konuşmaya hazır mısın? Sana olup bitenleri anlatmasına izin ver.”

“Dinlenmem gerek. Bugün bir yalancıyla daha konuşmaya mecalim yok.” Söylediğim sözlerin ağır olduğunu biliyordum,

ancak her ne kadar Audrey'yi sevsem de, bunu hak etmişti. Arkama yaslandım ve iyice sarınıp sarmalandım. "Ona beni yalnız bırakmasını söyle."

Audrey başını eğdi, fakat göz ucuyla bana baktı, cüzdanından kırmızı bir poşet çıkarıp kahve masasının üstüne koydu. "Vivien'den. Sonraki ağrılar için."

Kapıya doğru yürürken, pencerenin önünde durup güneşin doğuşunu izledi. "Lütfen pişman olacağın bir şey yapma, Camille." Audrey bunu arkası dönük halde mırıldanmıştı, fakat onun sesini duydum.

Güneş gözlüklerini takıp ön kapıdan çıktı.

Aptal, sadakatsiz, yalancı vampir. O ne biliyor ki? Gözlerimi kapattım ve o tatlı uykuya teslim oldum.

YÜZLEŞME

Yaralarımın iyileşmesini beklerken günler geçmişti. Gabe geçirdiğim sözde araba kazasına ilişkin sahte bir doktor raporu aldı ve şükürler olsun ki güz derslerinin başlamasına birkaç hafta daha vardı. Birkaç kez telefonla Carol aradı ve yakında işimin başma döneceğim konusunda onu temin ettim. Gabe Andrew'un tekrar karşımıza çıkma ihtimaline karşı evin etrafını kolaçan ediyor ve bana ihtiyaç duyduğumda, hatta gerek duymadığım anlarda bile ilaçlarımı veriyordu. Bağımlı gibi sürekli ilaç almam bana annemi hatırlattı ancak bunlar beni iyileştirmiyordu.

Hâlâ Audrey'yi görmek istemiyordum. Gabe de güvenimi zedelemiş olmasına rağmen, onunla olan durumum çok kişisel değildi. Her ihtiyacımı karşıladığı için ona hayranlık duyuyordum. Çok iyi kalpli ve iyi niyetli biriydi. Ne yazık ki Gavin de öyleydi, ancak bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Audrey Gabe aracılığıyla bana sayısız mesaj göndermişti, ancak konuşmak istediğim kişi o değildi. Gavin ne aramış ne de beni görmeye gelmişti. Gabe, Gavin'in bana zaman tanıdığını söyledi ancak yeterince zaman geçmişti, günlerce evde tıkalı kalınca düşünecek çok zaman oluyordu.

Tekrar işe dönmeye hazırlandığımda, yokluğu beni iyice kahretmeye başlamıştı, fakat yine de onunla yüzleşmeye hazır değildim. Her ne olursa olsun onu özlemiştim. Garip bir şekilde beni birçok konuda değiştirmişti. Artık yürürken yere bakmıyordum ve daha önce görmediğim yerleri görüp, öğrenmediğim şeyleri öğrenmiştim. Bir zamanlar vücuduma giren zehri hayatıma son vermeden içimden atan saf ve temiz hava gibiydi.

Audrey bir konuda haklıydı. Onu bir insana verebilmeyi ve karşılığını alabilmeyi becerebildiğimi fark ettiğim günden beri beni zinde tutan şeyden, aşktan kaçmıyordum.

İşteki ilk günümü atlattığımdan dolayı mutluydum ve Vivienne'yi görmeye gittim. Vivienne tam kapıdaki 'Açık' yazısını 'Kapalı' olarak değiştiriyordu ki, beni gördüğü anda gözleri büyüdü ve kapının kilidini açtı.

2

Audrey'nin bana verdiği keseyi uzattım. "Büyü kesesini kullanmadım. İlaçlarım vardı, ama yine de teşekkürler."

"Hayır, bu fiziksel acı için değil çocuğum. Bu kırık kalpler için." Torbayı tekrar avucumun içine koyup parmaklarımı kapattı. "Onun ne olduğunu öğrenmen kalbine bir fayda sağlamadı."

Etrafa bakarak, "Onları nereden biliyorsun?" diye fısıldadım. "Ne olduklarını bana neden söylemedin?"

Beni susturdu ve tezgâha dönüp pikabın sesini açtı, sonra beni her yanı tozla kaplı, tuğladan yapılmış kapı eşiğinden geçirip her yerde kemiklerin asılı olduğu küçük, karanlık bir odaya getirdi.

"Hayır, çocuğum, neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordum, ta ki senin büyülerin işe yaramadığını öğrenene kadar. Sana bunu açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedin. Gerçek şu ki, bu donmuş ruhlarla uzun bir geçmişimiz var ve onlarla durumum hiç de iyi sonuçlanmadı, ama bu seferki seni kurtardı," diyerek göğsümü işaret etti ve uzanıp madalyonu avucunun içine aldı. "Onda içindeki buzu eriten bir tür ateş var beni duydun mu?"

“Bu ne anlama geliyor? Voodoo büyüsüyle bir mazileri mi var? Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Ben medyum değilim, çocuğum. Ancak bir gün bitki kökleri üzerinde çalışan yaşlı biri bana ‘yanlış olduğunu keşfedene kadar sana doğru olduğunu hissettiren bir şeyin peşinden gitmenin bir zararı yok’ demişti. Bu gördüğün şey,” Vivienne nazikçe madalyonu tutup sallarken gözlerimin içine baktı, “her şeyin başlangıcı olan şey, buz gibi ruhlar için gelecek. Korkma, anlıyor musun? Çok geç olmadan, bir an önce ona git.”

“Ne için çok geç olmadan? Lütfen bana geçmişi anlat. Ne biliyorsan anlat.”

“Başka zaman, çocuğum, başka zaman. Bu sefer beni dinleyecek misin dinlemeyecek misin?”

“Sanırım, ama...”

“Aması falan yok. Haydi, git buradan!” Vivienne beni omuzlarından tutup döndürerek, sinek gibi kapıdan dışarı attı.

Otobana atlamadan önce dikiz aynasından siyah uzun binici botlarıma ve şarap rengi elbiseme baktım, o kadar gergindim ki düzgün düşünemiyordum. Boynumda sallanan madalyonu düzelttim, acaba Vivienne gerçekten bir gün bana vampirler hakkında bildiği her şey anlatacak mı diye merak ediyordum. Arabamı geri vitese takıp, Vivienne’in tavsiyesine uymak üzere Duval malikânesine doğru yola çıktım.

Arabayı kenara çektiğimde tüm ev kendisini çevreleyen toprakları sıcacık bir ışıqla aydınlatıyordu. Verandaya adımımı attığım anda Louisiana baharından daha ılıman bir hava karşıladı beni. Tanıdık yaz sonu esintileri meşe ağaçlarının arasından süzülürken, yapraklar ayaklarımın etrafında dans ediyordu.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden ana koridordan içeri girdim. Gecenin kaderine kapılmış giderken güzel bir müziğin davetkâr yankıları sardı dört bir yanıma. Merakla köşeyi dönüp

hayranlık uyandıran o şahane melodinin geldiği, Gavin'in oturma odasına girdim, 'Beethoven'ın Ay Işığı Sonatı'. Kalbim de en sevdiğim şarkı eşliğinde atıyordu.

Gavin köşedeki büyük piyanoya kurulmuş, arkası bana dönük şekilde şarkıyı çalıyordu. Öylece ona baktım, kötü geçen buluşmamızın gecesinde giydiği aynı siyah takım vardı üzerinde.

Ayaklarım beni oturduğu yerin yanına doğru sürükledi, gözlerimi tuşların üzerinde gezen parmaklarından alamıyordum. Taburenin yanına geldiğimde hâlâ mevcudiyetimden bihaberdi, hareket etmedi bile, aksine sonatı bitirdi. Piyanonun yanındaki pencereye doğru ilerledim ve geceyi izledim, oturduğu yerden yanıma hızla gelmesiyle rüzgâr saçlarımı yanaklarıma savurdu.

"Geleceğimi biliyordun," dedim yüzüne bakmadan.

"Evet. Audrey bu akşam gelebileceğini söyledi."

"Tahminler."

"Beni böyle görmenden nefret ediyorum."

Bir an dönüp gözlerine baktım. Ayın kasveti soluk ve nemli cildinde parlıyordu, gözleri her zamankinden daha koyuydu, ancak yine de saldırının olduğu gece gördüğüm o gözler kadar değildi. Ağır bir hüznün vardı içlerinde, gözbebeklerinin ardında bir özür ifadesi saklanıyordu.

"Nasıl da bir gün seni bu halinle görecektim," dedim. "Artık seni olduğun gibi görmemin zamanı geldi."

"Sana anlatmamam mazur görülemez," dedi sözlerime katıldığını belirterek, konuşurken keskin dişleri dudaklarının ardından belirliyordu. İlk başlarda başka yere bakmak zordu. "Biliyorum bunları hazmetmek için biraz zaman gerekiyor."

"Bu durum, bildiğim tüm gerçekleri baştan aşağı değiştirdi," diyerek, geçmek bilmeyen acımı ona gösterdim. Yere bakıp ellerini ceplerine soktu. "Sadece tek bir şeyi bilmem gerekiyor."

“Tek bir şey mi?”

“Ne olmasını bekliyordun? Yani eğer Andrew hiç gelmemiş olsaydı. O gece yaşanmamış olsaydı. Yine ben kendim mi keşfe-decektim, yoksa bana bir şekilde açıklayacak mıydın?” Gözlerimi dişlerinden ayırıp gözlerine diktim, vereceği cevabı bekliyordum. Konuşmaya başladı ancak duraksadı; odayı bir an sessizlik kap-ladı. “Benden süresiz olarak saklamayı planlıyordun, değil mi?”

“Hayır.”

“Ne yani? Bir gece yarısı evine gelip kazara seni bu halde bula-na kadar bekleyecek miydin?”

“Camille, hayır. Böyle değil.” Gavin ellerini alnına koyup saç-larına götürdü. “Bilmediğin çok şey var, açıklayacak çok şey var,” diyerek derin bir iç çekti ve dönüp pencereye baktı.

Vücudumu dikleştirip kollarımı bağladım, kaşlarım çatılmıştı. “Açıkla o zaman.”

“Sana yemin ederim ki, bu şekilde öğrenmeni hiç belemiyor-dum. Bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Andrew’u tanıdığın hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kurtulmak istediğin kişinin o olduğundan hiç haberim yoktu.”

“Audrey bunu bana söyledi. Senin ve Gabe’in, saldırı yüzün-den gerçeği anlatmak zorunda kaldığınızı söyledi. Gerçekten bunu benden saklayabileceğini nasıl düşündün, bir türlü anlaya-mıyorum.”

“Denklemin bir parçası olmayı planlamıyordum. Bu yüzden bunun mümkün olduğunu düşündüm.”

Dudağımı ısırdım ve yerimde kıpırdanmaya başladım, köpek dişleri dikkatimi dağıtıyordu. “Neden söz ediyorsun sen?”

“Bak. Bunca şeyin sana çılgınca geldiğini biliyorum ancak ol-duğum şeyden bir an önce... kurtulmayı umuyordum.”

“Samira’ya giderek mi?

Başını geriye attı. “Samira’yı nereden biliyorsun?”

“En yakın arkadaşının âşık olduğu kişinin dünyanın en yaygaracı vampir olduğunu unutuyorsun. Bir kere ağzından baklayı çıkardı mı hiçbir şeyi bırakmaz.”

“Ah, doğru.” Gavin bir an güldü ancak sonra kendini durdurdu. “Aslında, evet, biraz öyle. Gabe’le gidip bir süre sonra geri gelmeyi planlıyorduk - ”

“Ama yine de benimle, şu *yaratıcımızın* isteğini kabul edip etmeyeceğini daha kesin olarak öğrenmenden önce, *isteyerek* birlikte oldun. Her şeyi daha da kötüleştirmek adına bir *başka* vampiri de en yakın arkadaşıma, tek aileme musallat ettin. Audrey’nin başına gelenlerden de sen sorumlusun. Senin yüzünden bir daha asla eskisi gibi olamayacak.” Sesim titremeye başladı ve ondan bir adım uzaklaşıp kollarımla vücudumu sıkıca sardım.

“Bunu hak etmediğimi biliyorum,” dedi sesi kabalaşarak, “ama lütfen dinle. Sana yalan söylemek varoluşumdan bu yana yaptığım en bencilce davranıştı. Seni tanımak zorunda olduğumu söylemekten başka da bir savunmam yok. Eğer seni tanımasaydım tüm sonsuzluğum boyunca pişmanlık duyacakmışım gibi hissettim. Sadece senin yakınında olmak zorundaydım.”

Yanıma yaklaşıp yüzüme dokundu. “Gabe ve ben yeni bir hayat için uğraşıyoruz ve ben... kendime fazla güvendim. Bunu kabul ediyorum. Bir arada yaşayabileceğimize çok inanmıştım, türümüzün incitmeden sevebileceğine. Bir faniyi, tıpkı faniler gibi sevebilmeyi istedim. Sonra da sen çıktın karşıma...”

Ellerini yüzümden çekti. Zihnim bunları duymak istemese de kalbim istiyordu.

“Sen diğer faniler gibi değilsin,” diye devam etti ellerini çekerek, “sen benim için o kadar yabancıydın ki, bu benim için tam bir gizemdi. Bu beni çılgına çeviriyordu. Fanilerin çoğu bizden

içgüdüsel olarak kaçıyordu, (ama sen...) “Pencerenin önüne doğru eğildi ve gözlerini aradı. “Meraklıydın. Çekinmiyor ve korkmuyordun. Cesaretin beni hayran bırakmıştı. Paris’te tanıştığımız gün dünyadan ve içindeki her şeyden kopmuş görünüyordun, hayatın sana sunduğundan daha fazlasını arıyor gibiydin. Sanki asırlardır, tam olarak neyin peşinde olduğunu bilmeden arıyordun. Özlem tüm yüzünü kaplamıştı sanki.”

Kaçmak istedim, sözlerini duymamak için kulaklarımı tıkamak istedim. Ancak ayaklarım oldukları yere saplanmıştı ve sesi ne karşı çaresizdim, itirafını kabullenmeye karşı çaresizdim.

“Beni terk etmeden önce, seni neden sevdiğimi bilmen gerekiyor.” Tekrar yaklaşıp elleriyle yüzümü sardı ve bu sefer ona engel olmadım.

“Kitapevinde karşılaştığımız gün benimle tekrar görüşmeyi kabul ettiğinde yüzünde o bakış vardı. Gözlerinde umut vardı. İlk karşılaştığımız anda gördüğüm o özlemin aynısı. Sadece bu sefer... *teselli* duydum. Ne keşfettiğini ya da neyin değişmiş olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun bir parçası olmaktan ayrıcalık duyduğumdu.”

Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapadı. “Kırgınlığın benim için bir gizemdi ama içten içe seni motive eden şeyi gördüm. Aşka ve başarmaya dair güçlü arzuların olduğunu gördüm.” Ki-barca alnımdan öptü ve tekrar gözlerimin içine baktı. “Görür görmez yolumun dünyadaki en güzel ruhla kesiştiğini anladım.”

“Arzuları okuyabiliyorsun ...”

“Asırlardır senin kadar temiz bir kalbe rastlamadım.” Sesinde güvenle, hafifçe gülümsedi.

“İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun ama... sana öfkeli kalmamı zorlaştırıyorsun.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Camille. Sana vaat edecek hiçbir şeyim yok, bunu şimdi anlıyorum.”

Ona yaklaştım, ellerimi göğsüne koydum. Kollarını üstüne kapatıp çenemi kaldırarak gözlerimin içine baktı. “Neden Samira’yı görmeye gitmek zorundasın? Audrey bana ölebileceğini söyledi. Bu kadar tehlikeli bir yere gitmek için yanımdan ayrılırken sana ne dememi bekliyorsun?”

Camdan dışarı baktı, kollarını belime indirip sıkıca sardı. “Buna seninle tanışmadan önce karar vermiştim. Her şeyi planlamıştım, ama sonra hazır olmak için daha çok zamana ihtiyaç duyduğumu anladım. Direniş kelimesi yayıldı ve sonra seninle tanıştım... Artık bunu daha fazla erteleyemem. Ancak bilmediğin birçok şey var ve senden benim için endişelenmemeni istiyorum.”

“Bu imkânsız.”

“Samara bir tehdit. O hepimizin annesi, en güçlümüz. Ancak bende istediği bir şey var. Anlaşmaya varmamız adına bir koz.”

“Biraz daha bekleyemez misin? Biraz daha düşünsen?”

“Gitmem gerek, Camille. Sadece beni görmeye gelene kadar beklemek istedim. Bu akşam ayrılıyorum.”

“Bu akşam mı? Hayır, lütfen yapma bunu.” Kollarımı boynuna doladım, gitmesini engellemek için ona sıkıca sardım. Tekrar yanında olmak, tekrar evde hissetmek çok güzeldi.

“Üzgünüm ama beni caydıramazsın. Bu, işleri yoluna koymak için tek yol olabilir.” Bir an kollarımı boynunda saklamama müsaade etti.

Kabul etmekten nefret etsem de, haklı olduğunu biliyordum. Onu durdurabilmemin yolu yoktu. Söylenecek çok şey vardı ve zaman yoktu, en önemli konu en önce gelirdi. “Andrew’un geldiği gece, hiçbir şey açıklamama izin vermedin.”

Parlaklarıyla saçlarımı okşadı ve avucuyla ensemini kavrıdı. “Buna gerek yoktu. Bizden biri olduğunu anladığım an bilmem

gereken her şeyi biliyordum. Onunla yaşadığın hiçbir şey gerçek değildi o yüzden detayları önemsemedim, hâlâ da önemsemiyorum. O gece çok kısa kestiğim için üzgünüm, ama peşinden geleceğini bildiğimden hızlı davranmam gerekiyordu.”

“Yeri gelmişken söyleyeyim, ondan önce hayatıma kimse girmedi, yani ciddi anlamda hiç kimse. Sen benim için doğru olan kişiydin.”

Gülüşü kısa olsa da beklenmedik şekilde sıcaktı. “Sen de benim için doğru olan kişisin, aşkım,” dedi. “Bugüne kadar benim için senin kadar önemli kimse olmadı. Seni asırlardır bekliyordum.”

Ona gerçek yaşını sormaya zahmet etmedim. İkimiz için de gizemi bir kenara bırakma zamanıydı, bu işkenceye son verme zamanıydı. “Gavin, ben...”

127

“Lütfen, yapma,” diyerek beni durdurdu, gözlerini kapattı.

“Seni seviyorum ancak bunu yapamam.”

“Biliyorum,” diyerek beni susturdu sonra aniden eğildi ve iznini bekleyerek beni kendine doğru çekti. Ben de isteğini yerine getirdim ve beni öpmesine izin verdim. Köpek dişleri dudaklarımı geçip daha da derine iniyordu. Dokunuşu beni endişelendirdi, birden yüzünü yüzümden çektim. Kolları beni bırakırken yenilgi hissiyle ağırlaşmıştı.

“Beni böyle öpme,” dedim

“Nasıl yani?”

“Son defaymış gibi.”

“En iyi yolu bu, sence de öyle değil mi?” Gülerек beni tekrar kendine doğru çekti, ben de ateşe kapılan bir pervane misali ona teslim oldum.

Vedayı daha da zorlaştırmamak adına sessizlikte karar kıldık, beni görkemli evden çıkarıp kendi arabam yerine Maserati'sine bindirdi. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Benimle gelir misin? Kabul ettim, karanlıkta yol alırken huzursuzluğumdan haberdar olduğundan sürekli bana baktı. "Ne düşünüyorsan sor. Sormak istediğin daha birçok soru olduğunu biliyorum."

Bir an tereddüt ettim, teklifini değerlendirme konusunda emin değildim. Kendimi ona daha da yakınlaştırmaktan alıkoyarak disipline etmem gerektiğini düşünüyordum. Muhtemelen en iyisi her şeyi olduğu gibi bırakmaktı. Onu çok incitmeyecek bir soru seçmeye karar verdim. "Her şeyin olduğu o gece... bıçağına dikkat ettim. Sizi öldüren şey gümüş mü?"

Çoğu zaman konuşmadan önce sözlerini tarttığından, bir süre cevap vermek için bekledi. "Aslında... bizler teknik olarak zaten -"

"Ah. Peki," dedim, ikimiz de birbirimize bakmadık.

"Gümüş büyük ölçüde bizi yavaşlatan saf bir metal. Onun dışında, birimizin tamamen yok olması için vücutlarımızın ... yanarak kül olması gerekir." Sesinde ağırbaşlı bir hava vardı, öylece yola baktı ve radyoyu açıp sesini kısıtı.

Konuşmayı burada bitirmeye karar verdim. Her nereye gidiyorsak, oraya bir anca önce varmayı umuyordum.

ORTAYA ÇIKIŞ

Gavin arabayı koruluk ile ezilmiş çimlerin arasında تنها bir yere park etti. Yolculuktan dolayı yön duygumu şaşırmıştım, nerede olduğumuza dair en ufak fikrim yoktu. Tek bildiğim kıyıdan çok da uzakta olmayan bir nehir kolunun yanında olduğumuzdu.

“Biraz yürümemiz gerekecek,” dedi, arabadan çıkıp ellerini ceplerine soktu. Kıyıdaki bir açıklığa vardık. Nehir kolunun büyük bir bölümünde esrarengiz ve uğursuz bir sis dalgası vardı. Bulanık suya baktım, botlarımın üstünde katı bir tabaka hissettim, Gavin’in takım elbisesine ve ayakkabılarına baktım. “Kıyafetlerin burada mahvolacak biliyorsun, değil mi?” Altımızdaki nemli, çamurlu toprağı gösterdim.

Gavin kasvetli bir ifadeyle, “Yerinde bir kayıp,” dedi suya bakarak. “Büyük ihtimalle beni son kez görmek isteyeceğini biliyordum. Bu durumda şık görünmek istedim.” Bakışlarını yerden kaldırıp bana çevirdi.

“Ah,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Dinle, acaba - ?”

“Bıraktığımız yerden devam mı edelim?”

“Evet,” diye karşılık verdim rahatlayarak. “İkimiz de birbirimizi karşı olan hislerini bilmemize rağmen ...”

“İşe yaramayacak.”

“Keşke gerçekler böyle olmasıydı.”

“Endişelenme. Bu geceden sonra beni nasıl istiyorsa öyle göreceksin, söz veriyorum. Seni burada tutmuyorum. Devam etmeni istiyorum. Olup bitenlerden dolayı ne kadar üzgün olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum. *Bu* bile kulağa utanç verici derecede yüzeysel geliyor.”

“Devam etmek kolay olmayacak,” dedim, bastığım çamur yığınının kurtularak. “Sadece bana her nereye gidiyorsan dikkatli olacağma dair söz vermeni istiyorum.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Bir konuda daha söz verir misin?”

“Ne istersen.”

“Geri döndüğünde bana haber verir misin? Yani kendin gelip söyle... Audrey ya da Gabe’le haber gönderme, olur mu? Senden duymak istiyorum.”

“Eğer istediğin buysa.”

“Bu.”

Yanıma yaklaştı, sanırım teselli etmek için, ancak koruma kalkanlarımın açıldığını görünce durdu.

“Beni buraya neden getirdin?” Sesimin kayıtsız çıkması için uğraş verdim.

“Gitmem gereken yer burası,” dedi zarifçe yanımdaki nehri işaret ederek. “İlk başta sana göstermek istemedim, ama sonra bilmek isteyeceğini düşündüm.” Ellerini ceplerine sokup gergin biçimde anahtarlarını şingirdattı. “Bunca zaman sakladıktan sonra artık sana gerçeği gösterme konusunda kendimi borçlu

hissettim.” Gözleri arkama doğru bakıyordu, uzakta bir yerlerde bir şeyler arıyordu. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Şaşkın şaşkın önce donuk sulara, sonra tekrar ona baktım. Etrafımda tek görebildiğim bataklıkta. Nehir kolu pislik yığınları tarafından yutulmuştu. Daha önce hiç böyle eski, unutulmuş ve hiçbir yaşam emaresi barındırmayan bir nehir kolu görmediğimi fark ettim. “Bekle bir dakika, ne arıyorum ben?” Gözlerimle tüm alanı araştırdım, bahsettiği şey her neyse onu arıyordum.

Nehrin hemen yanındaki çelimsiz bir meşe ağacı dikkatimi çekti. Onu çevreleyen diğer ağaçlardan çok daha farklı ve yaşlıydılar, devasa yapraklarından sarkan İspanyol yosunlarının ağır asma filizleri bedhah gölgesiyle birlikte, bulunduğumuz yeri neredeyse yutacak gibiydi. Baştan çıkarıcı sis suyun üzerinde yüzüyor, hilal şeklindeki ay da karanlık gökyüzüne yansıyor. Gözlerim, ayın görkemini gölgeleyen bu bulanık manzaraya kitlendi.

131

Başımı aşağı bakmak için eğdiğimde madalyonun göğsümde sallandığını gördüm, kollarıma kadar tüylerim diken diken olmuştu ve sıcaklığın birden düşmesiyle titremeye başlamıştım. Birkaç saniye içinde öyle bir soğuk oldu ki, ağzımdan buharlar çıkıyordu ve kendimi kapalı bir alanda kalmışım gibi hissetmeye başladım. “Gavin burada neler...?”

Gavin bana yanıt vermeden önce, cılız bir fısıldama yankılandı arkamızda. O bir an durup bu sesi dinlediği için, ben de dinledim.

Daha sonra Gavin dikkatini ağaçların arasında bir noktaya çevirerek, “Sorun yok,” dedi sonunda. Ses giderek belirginleşiyordu ve yaklaşan şeyin ne olduğunu görmek için ben de Gavin’in baktığı noktaya doğru baktım.

“Bu da ne?” diye sordum. Dallar çıtırdıyor ve yapraklar titriyordu ancak hâlâ hiçbir şey göremiyordum.

“Gabe ve Audrey. Birazdan burada olacaklar, yanlarında bir de arkadaş getiriyorlar.”

“Lütfen neler olup bittiğini anlatır mısın?”

“Bu akşam ayrılacağımızı söylemiştim” dedi, sözcüklerini itinalı bir şekilde seçerek. “Gitmemiz gereken yer burası. Amarant şehrinin girişi. Gabe ve Audrey benimle gelecekleri için sana bir koruma bırakıyorum.”

“Amarant mı? Yani Samira’nın yaşadığı yer burası mı? Nerede?” Şüpheli gözlerle etrafa baktım; ters bir şeyler olduğunu sezen kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Gavin hemen yanıma geldi.

“Amarant, onu görmek için gitmemiz gereken yer. Korkma, sana her şey açıklanacak.” Sırtımı sıvazladı, gözleri hâlâ etrafımızı süzüyordu, sanırım ziyaretçilerimizin izini arıyordu.

132

“Bu ses... Audrey ve Gabe’in sesi mi?” Sert bir rüzgâr vücudumdaki soğuk havayı aldı gitti. “Benim için bir koruma bırakmakla neyi kastediyorsun?” Panik vücudumda yayılıyordu ve kafam karışmıştı, sanki bir türlü uyanamadığım bir rüyadaydım. Ayaklarımın etrafında, düşen yapraklar ve tozlar uçuşuyordu ve ağaç dalları sallanmaya başlarken hissettiren bir ses yaklaşıyordu, git gide daha da yüksek, muhtemelen birkaç saniye uzaklıktan.

“Bir arkadaşımız biz yokken sana göz kulak olacak, sadece emniyette olman için.”

“Göz kulak olmak... Bunu hallettiğimizi sanıyordum. Neden gittikçe senin dünyana doğru çekiliyorum?” Çenem titremesine rağmen alnım terliyordu, bir kez daha olaylardan bihaber bırakıldığım için kızgındım. Gabe bu akşam herhangi bir yere gitme konusunda hiçbir şeyden bahsetmemişti. Gavin’in ani ayrılığı yetmiyormuş gibi, görünüşe göre bir de, sanki çocukmuşum gibi bana bakıcılık etmesi için başka bir vampir ayarlamıştı.

“Artık benim dünyamdasm, Camille. Böyle olmasını hiç istemezdim ama artık öyle ve bu durumdan kaçamayız. Ben yanında olmasam da Audrey olacak. Ben gittikten çok sonra bunu yaşayacaksın. Sadece ben dönene kadar güvende olduğundan emin olmam gerek. Benim yüzümden başına bir şey gelirse yaşayamam... eğer burada olmazsam...” Yutkundu ve sesini alçalttı. “Gerçekten seni Andrew gibi bir belayla bir başına bırakacağımı düşünmedin, değil mi?”

Ellerimle öfke dolu gözyaşlarımı sildim, rimelim her yere dağılmıştı. “Hiçbir şey beklediğim yok! Ne içinüzün bu akşam ayrılmasını - hem de bu bataklığın ortasında, ne de bana bir koruma görevlendirmenizi. Her konuda karanlığın içinde tek başıma bırakılmaktan bıktım. Olan biten her neyse, öğrenmek istiyorum.”

“Samira’yı görmeye gideceğiz ve çok yakın bir arkadaşımız da sana göz kulak olacak.” Üşümemem için ceketini çıkarıp giymeme yardım etti. “Geri döndüğümüzde en iyi arkadaşına tekrar kavuşacaksın, beni de istediğin şekilde görebilirsin. Bu kadar. Olan biten bundan ibaret.”

“Eğer geri dönerseniz tabii. Eğer. Bu kısmı unutuyorsun.”

“Geri döndüğümüz zaman,” diyerek bana meydan okudu ve omuzlarımdan tuttu. “Audrey’yi benden de Gabe’den de çok daha iyi tanıyorsun. Eğer bu planın gerçekten başarılı olacağını düşünmeseydi, böyle bir riski alıp bizden biri olmazdı. Eğer bana güvenmiyorsan ona güven. Lütfen.”

İnatçı bir şekilde, “Burası nasıl oluyor da Amarant denen yerin girişi oluyor, hâlâ anlamış değilim,” diye cevap verdim, soluksuz esen rüzgârdan kendimi koruyabilmek için cekete daha sıkı sarıldım.

“Burası, bizi oraya götürecek olan kapı.”

Ses arkamdan geliyordu. Arkamı döndüm ve Gabe’in belirliğini gördüm, yanında Audrey vardı. Havada süzülerek, neredeyse

hiç ses çıkarmadan yere ayak bastılar. Gördüğüm manzaradan dolayı gözlerim pörtlemişti.

Audrey, “Gavin haklı, Camille,” dedi, üçü birden etrafımı çevrelemeden evvel Gabe’in elini tuttu. “Birisi sana göz kulak olacak diye korkmana... ya da kızmana gerek yok. Sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz. Seni korumak için.”

Beni korumak için mi? Sanki hayatıma müdahale ettiklerini, bağımlılığın on iki basamağı hakkında bana böbürlenerek nutuk çekmek üzere olduklarını hissediyordum. Ya öyleydi ya da *Rosemary’nin Bebeği* filminin çarpıtılmış bir versiyonunun ortasında kalakalmıştım. “Bir dakika, kapı mı?” dedim, hâlâ arkadaşlarımı uçarken gördüğüm için şaşkındım. “Burada olduğumuzu nereden bildiniz, bu akşam Gavin’i görmeye geleceğimi nasıl bildiniz?” Diğer konuğumuzdan bir iz olup olmadığını görmek için şüpheyle etrafa baktım. Ya da bebek bakıcısına, ya da her neyse.

Gavin’le göz göze gelerek, “Bunu son anda öğrendik,” dedi Gabe. “Daha erken ayrılmayı düşünüyorduk ama Gavin’in ayrılmadan önce seni görmek için bekleyeceğini biliyorduk, o yüzden biz de biraz bekledik. Audrey senin bu akşam geleceğini hissetti ve işte... buradayız.”

Tüm bunları anlatırken ara ara Gavin ve Audrey’ye bakışlar atarak, misafirimizi görebilmek için yeşilliklere doğru bakıyordu. Tam cinler tepeme çıkmaya başlamıştı ki, durumu fark etti.

“Cam, bunları kabullenmenin zor olduğunu biliyordum,” dedi. “Bu şekilde olmak zorunda olduğu için hepimiz çok üzgünüz.”

Bir başka anlayışlı vampir daha. Ne kadar da rahatlatıcı. Gabe’i görmezden gelerek Gavin’e, “Peki ... seni görmeye geldiğimi onlara ne zaman söyledin?” diye sordum. Gözlerim arkadaşlarım ve aralarından çıkageldikleri ağaçların arasında mekik dokuyordu,

hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışıyordum. “Bizimle burada buluşacaklarını nereden biliyorlardı?”

“Kendi meclisimizden olanların zihinleriyle iletişim kurabiliyoruz... bu zaman içinde gelişen bir şey. Onlara gelmelerini ben söyledim.”

Audrey’ye baktım, artık onlardan biri olarak görüldüğünü fark ettim. Arkadaşlığımızın geldiği noktadan dolayı haftalardır konuşmamıştık, fakat onu bir anda görmek beni rahatlatmıştı.

Audrey, “Hey, Cam,” diyerek beni selamladı, sesi sakindi, beden diliyse temkinliydi. “Vampir dramı nasıl gidiyor? Ayak uydu-rabiliyor musun?”

“Aptalca bir soru, Morticia Addams.”

Audrey hafifçe kıkırdadı. “Morticia sarışın değildi.”

135

Burnumu çektim, istemeden onunla gülüşmeye başladım. Şimdiki halime rağmen, ona uzun süre sinirli kalamıyordum. Onu çok seviyordum ve karşı koymak çok yorucuydu.

“Hâlâ ölmedin mi?” Açık göz bir şekilde bana doğru geldi, muhtemelen köpek dişi olup olmadığını görmek için ağızma bakıyordu.

“Hayır, hâlâ aynı. Ama şu anda biraz fazla heyecanlıyım.”

“Evet, ama bu zamanla geçer.” Bir yandan tepki gösterir miyim diye kontrol ederek sıcak gülümsemesiyle sarılmak için yanıma yaklaştı.

“Ah, yapma. Beni ısırmayacağını biliyorum. Seni çok özledim.” Ona sıkıca sarıldım ve bırakmadan önce Gabe’e ve Gavin’e baktım; Gavin’in suratının konuşurken ışık saçtığını gördüm. “Onun adına teşekkür ediyorum.”

“Uçtuğuna inanamıyorum,” dedim ağaçlara bakarak. “Bu hiç adil değil.” Gavin’in ceketine rağmen, konuşurken dişlerim zangırdıyordu.

“Bu düşündüğün kadar göz kamaştırıcı bir şey değil,” dedi, rüzgârın getirdiği yaprakları saçlarından temizlerken.

“Öyle olsun bakalım.” Tekrar Gabe ve Gavin’e baktım, Audrey ile barış imzaladığım için memnundular. “Şimdi lütfen biri bana şuracıkta kalp krizi geçirmeden Amarant’ı açıklayabilir mi?” Kollarımı sıvazlayarak ısınmaya çalışırken bir yandan da ürktücü nehir koluna bakıyordum. “Şu an gerçekten çok tuhaf bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyorum. Birazcık yardım tarafıma takdir edilecektir.”

Audrey ve Gabe geri adım atarak, açıklama yapması gereken kişinin o olduğunu gösterir gibi Gavin’le yüz yüze geldiler.

“Şey ... Gabe’in de dediği gibi, burası bizi oraya götürecek olan kapı. Amarant bir şehir, bizim türümüzün sürgün bölgesi. Samira giriş çıkışı kontrol ediyor ve kanunları uyguluyor.”

Gabe, “Bugün ay hilal halinde,” diyerek söze karıştı. “Oraya girebileceğimiz tek dönem.” Gökyüzünü işaret etti, kafasını kaldırıp baktı.

“Yani şimdi bana oraya ne zaman gireceğinizi ayın mı belirlediğini söylüyorsunuz?” Kaşlarımı tam da, annem on yaşındayken beni Noel Baba’nın varlığına inandırmaya çalıştığında takındığım yüz ifadesinde olduğu gibi çattım. Böyle bir şeye inanacak değildim. “Yani bu *dünyadan*... olmadığını mı söylüyorsun?”

“Öyle de anlayabilirsin,” diye yanıtladı Gabe, Audrey’nin elini tutarken.

“Teknik olarak bu dünyadan değil.” Gavin yanımdan geçerek dakikalar önce dikkatimi çeken biçimsiz meşe ağacına yöneldi. Ağacın güçlü gövdesine dokundu ve elini yavaşça rastgele bir dala doğru götürdü. Diğerlerinden daha kısa ve alçakta olan kalın

ancak kırılğan bir daldı bu. Aşağı doğru asıldı ve dal eski bir kapının menteşesi gibi tozlar saçarak gıcırdadı. Dal hâlâ tek parça halinde, sağlam ve uysalca ağaçla bir bütün olmaya devam etti. Gavin dalı bıraktı ve Gabe'le Audrey de nehrin kenarından ayrıldı; rüzgâr durmadan dalgalar halinde etrafımızda esmeye devam ediyordu.

Hepsi birden dönüp ay ışığının altında parıldaayan suya baktılar. Ben de onlarla dönüp birden hırçınlaşıp köpürmeye başlayan nehri izledim. Audrey ve ben dikkatle sudan uzaklaştık. Gabe ve Gavin oldukları yerde kaldılar

Görmediğim bir güç tarafından ele geçirilmiş suyun yüzeyinde, farklı yönlere doğru zarif girdaplar oluşturuluyordu, devinim gözlerime oyunlar oynuyordu. Ürkütücü bir ısıltı yüzeyi yararak geçiyor ve nehir kolunun yüzeyinden karaya doğru yükseliyordu. Bense hayranlık içinde bu harika doğaüstü ışık dalgalarının karanlık dünyamıza ametist taşı renginde ışınlar saçan su cennetine nüfuz etmesini izliyordum. Gözlerimi kısarak baktım, ışığı odaklamaya çalışıyordum.

Gavin'in, "Gitmemiz gereken yer işte burası," dediğini duydum. "Tek giriş ya da çıkış bu." Gözleri bu ilahi hareketi izledi ve arkamdaki ağaçlara bakmadan önce süreci değerlendirdi. "Joel burada. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacak. Biliyorum şu an her şey sana bir rüya gibi görünüyor ancak zamanla anlamak daha kolay olacak... tüm bunlar bittiğinde."

Gözümün önündeki sihri bırakıp ona baktım, gitme vaktinin yaklaştığını anlayınca hüznün tüm bedenimi sardı. Bir adım yaklaştı, bana baktı ve arkamda durduğunu hissettiğim davetsiz misafiri başıyla selamladı. "Joel en eski dostlarımdan biridir. Annemi ve babamı tanıyor, ona hayatımı emanet edecek kadar güvenirim. Sen de güvenmelisin. Onunla kal ve güvende ol." Başını yana çevirip nehrin kenarına baktı ve Audrey ve Gabe'le göz teması kurdu.

Joel denen adamla tanışmaya tenezzül etmedim, onun yerine gözlerimi Gavin'e diktim. Bu kâbusun içinde beni bir berduş gibi bırakmadan önce bir yakınlaşma olması için yalvardım. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Üzerimdeki ceketi ağırlaşmaya başladı, kokusuyla beni sarıyordu, derin derin nefes almak, ilikle-rime işleyinceye kadar kokuyu içime çekmek istedim. Vücudum beni aniden saran çılgınlığa ve kaybetme duygusuna teslim olarak gevşedi. Herkesin beni geçici olduğuna inandırmaya çalıştığı kaybetme korkusuyla hiç bitmeyecek olan çılgınlık hissine.

Gavin kibarca soğuk, cansız elimi tuttu. "Umutluydum," di-yerek çenesini kenetledi, "ve ne olursa olsun, hâlâ umudum var." Çaresiz gözlerle yüzüme yaklaşıp beni öpecekti ki bir an durdu. "Geri döndüğümde, eğer yanımda olursan, insan hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağıma dair sana söz veriyorum. Seni seviyorum, Camille Hart."

Gavin ciddi bir yüz ifadesiyle beni nazıkçe öptü ve kollarının arasından ayrılmama izin verdi.

"Beni böyle öpme, sanki son sefermiş gibi. Yapma!"

Gavin hızlıca dönerek, Gave ve Audrey'ye katıldı. Sırtı bana dönük halde suya yaklaştı, omuzları dik, boynu büküktü. O an sanki kalbim tekledi, tüm vücudum kalp kırıklığı, dargınlık ve korkuyla çevreleniyordu. Çaresiz bir şekilde, suda adım adım ilerleyip yavaşça kayboluşunu izledim.

Düşünmeden ileri doğru atıldım, ancak daha yaklaşmadan Audrey ve Gabe hızlı davranıp beni durdurdular. Ellerinden kurtulup ona ulaşmak için bir kez daha denedim. "Hayır, Gavin! Bekle! Lütfen, lütfen, lütfen, gitme." Dizlerim titriyordu, o gittikçe alçalırken suların omuzlarına kadar yükselişini izledim; vücudu çok az eğilmişti ve kollarıyla omuzları da heyelan gibi çekilen ve her saniye onu ele geçiren suya karşı savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Su en sonunda çenesine kadar geldi ve Gavin neredeyse tamamen battı. Gözyaşları gözlerimi perdeliyordu, Audrey ve Gabe'in engellemelerine karşı koymaya devam ettim ancak insanüstü güçlerinin yanında ben hiçbir şeydim. Sonunda vazgeçtim. "Beni de yanınızda götürün! Lütfen!" Soluğum kesilmişti, tekrar suya doğru koştum, Audrey ve Gabe bu kez yanlarından hızla geçip gitmeme izin verdiler.

"Gidemezsin, orası başka bir âlem!" diye bağırdı Audrey. "Faniler giremez, onun gitmesine izin vermelisin!"

"Geri dönmesini sağlayacağımdan emin ol," diye seslendi Gabe.

Bir an için Gavin başını çevirdi ve geride bıraktıklarına odaklanarak, sanki isteksiz bir şekilde, yakarışlarımı düşünüyormuş gibi arkasına baktı. Ona doğru sendeledim, ayaklarım neredeyse suya değiyordu, ona uzanıp kendime doğru çekmeye hazırdım. Nehrin kıyısına doğru kolumu olabildiğince uzattım, çaresizliğe uzanırken dudaklarımdan soğuk bir nefes çıktı, çünkü tüm emeklerim boşa gitmişti. Başını tekrar onu bekleyen karanlık derinliğe doğru çevirdi ve hızla koyu mor ışınların arasında kayboldu, su kabararak âdeta zafer çılgınlıkları atıyordu. Karanlık onu yutmuştu ve gözlerimin önündeki son karesini beynime kazımak için kendimi zorladım.

Audrey'nin sesiyle kendime geldim ve Audrey, Gabe'le beraber beni ayakta tutmak için yanıma koştı. "Geri dönecek. Hepimiz geri döneceğiz." Önce kendisini ikna etmesi gerekiyormuşçasına bana baktı. Gözlerim suyun yüzeyi üzerinde donakalmıştı, omuzlarım çökmüş, dizlerim boşalmıştı.

"Yalan söyleme bana." Sesim artık fısıltıya dönüşmüştü.

"Çok geç," diye mırıldandı, geri çekilmeden önce yerini Gabe'e bıraktı.

"Joel... acaba sen...?" Gabe Joel'e hatırlatmasını yaparak yanından ayrılıp, artık suya girmek için Audrey'nin yanına gitti. Beni kucaklayan diğer elleri zar zor fark ettim.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Audrey yüzünü suya dönmekten önce, ben bayılmak üzereyken gözlerini gözlerimden ayırdı. Gabe beni tutmakta olan Joel'a baktı ve ona sert bir ifadeyle başını salladı. Nehre doğru ilerleyip, giderek suyun derinliklerinde kaybolurlarken Audrey'nin uzun saçları suda süzülerek alçalıyordu, sonunda başı tamamen görünmez hale geldi. Gabe de onu takip etti ve öylece yere yığıldım.

Gabe'in ellerinin yerini alan sert ve soğuk eller de benimle birlikte düştü, vücudumu o ellere teslim ettim. Göz kapaklarım kapandı ve rüzgârın kesildiği kaban nehrin durulduğu gecenin sesinden başka hiçbir şey duymadım. Sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum, ciğerlerime yeniden sıcak hava doluyordu ve ben duygusuz bir yalnızlığa daha sivrulürken her şey gitgide durgunlaşıyordu.

AMARANT

Şöminenin kenarına, kötü ruhları yakalamak ve yok etmek için yerleştirilen tanıdık kobalt mavisi şişeler sıralanmıştı. *Bunu hiç anlamıyorum, diye düşündüm. Ayrıca neyden korunmaya çalışıyor ki? Kötü olan o zaten.*

Kısa boylu, yuvarlak yüzlü bir kadın, “Madam. Ziyaretçileriniz var,” diyerek haber verdi ve Samira’nın saygı değer tahtının önünde diz çöktü.

“Çekil,” diye emretti evim dediği o şeytani mihraptan. Uzun hançer tırnakları, etek kısmı uzun, koyu kırmızı, abartılı elbisesinin yanından sarkıyordu, kıyafetinin eteğini hafifçe kaldırarak süzüle süzüle tahtının hemen arkasında alev alev yanan şöminenin yanına geçti.

“Baş üstüne, Madam.” Kısa boylu kadın beni Gabe ve Audrey ile bıraktı, hızla uzaklaşarak arkasındaki tahta kapıyı kapattı. Aklıma Camille’in nehrin kenarında bıraktığım o son hali geldi. Öylesine kırılmış, öylesine kafası karışmıştı ki. *Onu o halde nasıl bırakabilmişim?*

Samira’nın erişebilmesinden korkarak, düşüncelerimden kurtuldum. Bizim meclisimize girme yetkisi yoktu, sihir onu kısıtlıyordu ancak içgüdülerim her türlü tedbiri alman gerektiğini söylüyordu.

“Merhaba, Samira,” diye karşılık verdim ve arkadaşlarımın önünde durmak için bir adım ilerledim. Granit basamakların yanına doğru süzıldüm, XV. Louis dönemine ait sandalyesini inceleyen gözlerim bir yandan da kurtları arıyordu. Samira sırtı bana dönük şekilde hayranlıkla ateşe bakarken sesini çıkarmadı. Kabarık lüleleriyle tepesinde mükemmel bir şekilde dağınık duran saçları, ateşin saçtığı ışıkların içinde yontulmuş figürünü ortaya çıkarıyordu.

“Endişelenme diye söylüyorum,” diyerek sonunda konuşmaya başladı, “Gérard’ın büyüü hâlâ bütünüyle duruyor. Düşüncele-
rin güvende.” Yüzünü bana çevirdi. “Yaratıcın benim, ancak senin de bildiğin gibi yazar o.” Göz kırptı, büyü kesesini bileğine daha sıkı bir şekilde bağlayarak cildine sardı. “Gerçekten ateşten daha güçlü hiçbir şey yok. Her anlamda baştan çıkartıcı.” Sahip olduğu Rus aksanı konuşmasına keskinlik ve sebat katıyordu. “Sıcak ve samimi, etrafa yaşam, rahatlık, dayanıklılık ve kaçınılmaz bir acı vaat ediyor. Özellikle de kudretli egemenliğine saygı göstermeyi bilmeyenler için.”

Güldü, bir heykeli andıran duruşu göz korkutan bir özgüven tablosuydu. “Hiç kuşkusuz varlığının ayrıcalığını küçümseyenler tehlikenin kurbanı olurlar.”

Hâlâ bana bakarak elini alevlerin içine uzattı, ateşin elinin etrafında yakmadan dans edişi onu pek eğlendiriyordu. “Ateş sadık bir dosttur, sen ne dersin Gavin?” Aşağı doğru süzülüp karşılamak için yanıma geldi, elbisesinin kuyruğu da arkasından sarkıyordu.

Elimi uzatırken, “Saygısızlık etmek istemem Madam, ama sanırım en sadık dost sessizliktir,” diye yanıt verdim uygun bir tonla. “Gerçekleri söyleme hususunda sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz.”

Kıs kıs gülerek, elini öpmeme izin verdi. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz o zaman."

Başımla onayladım, bir adım geri atarak Gabe ve Audrey'nin yanına döndüm. "Samira, Gabe'i hatırlarsın."

"Tabii ki, benim için bir zevktir." Kısa bir gülümsemenin ardından tırnaklarını Gabe'in göğsünde gezdirdi, ilgisini çeken yeni bir nesneyle ile oynamaya hayır diyemeyen meraklı bir yaratık gibiydi.

"Ve... burada henüz tanışmadığın biri var." Audrey'ye baktım, Gabe'in koluyla temkinli bir şekilde sardığı Audrey ile Samira'ya doğru yaklaşmasını izledim.

"Audrey. Seçkin ailemize hoş geldin. Aramıza katıldığın için memnun oldum, çocuğum."

143

Meraklı tırnakları yine dayanamadı. Tırnaklarıyla Audrey'nin saçlarını taradı, vahşi bakışlarıyla yeni çocuğuna değer tayin ediyordu.

"Te- Teeşekkürler," diye kekeleydi Audrey, temkinli bir gözlerle hançerleri süzüyordu.

"Audrey'yi duymuşsundur, değil mi?" diye sordu Gabe.

"Bilirsin, burada haberler çabuk yayılır. Yıldırım hızıyla."

Gabe, "Anlaşılan öyle," diye mırıldanıp bana baktı.

"Yaklaş, yeni çocuğum. O güzel yüzünü göreyim." Samira Audrey'nin ürkek gözlerine bakmak için başını çevirdi, gözlerindeki korku onu bir hayli memnun ediyordu. "Bildığın üzere artık ailemizden birisin. Birbirimizi daha yakından tanımalıyız. Sana aramıza katılma kararını aldırان sebep nedir tatlım?"

Cevap vermeden önce Audrey'nin gözleri istemsizce Gabe'e baktı. "Gabe'le olmak istedim ve ben ailenize hayranlık besliyorum, Majesteleri."

"Hhmmmm, anlıyorum." Nefes aldı, kristal mavisi gözleri Audrey'nin boynuna sabitlenmişti, tırnaklarıysa köprücük kemiğinde dolanıyordu. "Dali. Akim. Gelin."

Çenesini kaldırdı, yanma baktı sonra diğer tarafına. İki muhteşem gri kurt odada saklandıkları gölgelerin arasından çıkageldi. Sıra sıra dizilmiş loş şamdanları geride bırakarak efendilerinin yanlarında yerlerini aldılar, bir yanında biri, diğer yanında öteki duruyordu. Gözleri de efendilerinin gözleriyle uyumluydu, bize bakıyorlar ve bir sonraki komutu bekliyorlardı. Gabe ve ben göze geldik, kurtlar da aramıza katıldığı için birbirimizi uyardık. Bunlar Samira'nın kurt formundaki büyücü ahbablarıydı ve bildiğim kadarıyla tıpkı sahipleri kadar ölümcüldüler, muhtemelen yaratıldıkları günden beri içlerinde öfke besliyorlardı.

"Cesur bir iltifat, çocuğum." Samira evcil hayvanlarına baktı ve devam etti. Arkasındaki gösterişli pelerinini savurarak Audrey'ye birkaç santim daha yaklaştı. "Bunun pek talihsiz bir ikilem olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Her ne kadar ailemize çok kısa süre önce katılmış olsan da, bu süre sürgüne gönderilebilecek kadar uzun. Buraya da bu sebepten ötürü gelmedin mi?" Audrey'ye sorusunu yöneltti. "Giriş izni istemek için."

Onun yerine ben cevap verdim. "Evet, talebimiz bu."

"Anlıyorum ..."

"Gabe ve ben artık canlıların arasında yaşamak istemiyoruz." Boğazımda bir şey düğümlendi ve dürüstlüğüme ve cesaretimi gösterebilmek için korkumu bastırmaya çalıştım. "Burası ailemin eviydi. Audrey ise, kurallarınıza saygı duyuyor ancak yaşamak istediği hayat tarzı bu değil. Fikrini değiştirdi."

“Ah, öyle mi?”

Audrey elleri bağlı bir şekilde, “E-e-e-v-e-tt, Majesteleri,” diye mırıldandı

Samira Audrey’nin köpek dişlerini incelemek için ona doğru yaklaştı, hayvanları da o nereye gitse onunla beraber hareket ediyordu. “Demek düşündüğün gibi olmadı, öyle mi tatlım?”

Audrey, Samira etrafında dolaşmaya başladığı anda yutkundu ve korku içinde boynunu eğdi, omuzları çöktü. “Hayır, Madam. Üzgünüm ki öyle.”

“Samimisin. Bundan eminim.” Audrey’nin hilal şeklindeki yarasını sıyırarak tırnaklarından bir damla kan süzülürdü. “Böyle bir trajedi için faniliğinden ahmakça vazgeçmen pek acması çocuğum. Neyse ki hakaretini bir kenara bırakıp sürgün talebini yerine getirmek konusunda hem istekli hem de buna zorunluyum. Elbette Gabe, sen de ona katılabilirsin. Bir faniyle ilişki kurarak kurallara karşı geldin.” Ellerini ciddi ciddi sallayarak konuşuyordu. “Öte yandan onu değiştirerek senden bekleneni de yaptın.”

195

Gabe önce bana, sonra Samira’ya baktı, eğer izin ikimizi de kapsamazsa karara itiraz etmeye hazır. “Madam, ben...”

“Sessizlik. O konuya geleceğiz.” Yüz ifadesi şüphe uyandırıcıydı, kaşları çatık halde tekrar tahtına döndü. “Sana gelince Gavin. Senin itaatsizliğin oldukça farklı. Kulağıma son günlerde gelen haberleri düşünecek olursak, eminim ki durumun tartışılması gerektiğinin farkındasındır.” Tahtına kurulup bana döndü.

“Evet. Farkındayım,” dedim bir sonraki hareketimi hesap ederek.

“Kurallarımı böyle küstahça ihlal etmek hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Kesinlikle böyle bir şey söz konusu değil.”

“O zaman senin şu, türümüzü fanilerle yaşamaya ve onları korumak için kanlarını emmekten uzak durmaya teşvik etme hareketini tetikleyen şeyi açıkla bakalım. Senin de farkında olduğun üzere, eğer onları değiştirme maksadı gütmüyorsan bu tarz ilişkiler kurman katiyen yasak.” Samira gözlerini bana dikerek, Dali ve Akim’in gösterişli kürklerini okşadı. “İnsanlar üzerinde baskı kurup onları yönetmemizi sağlayan güçleri bize Gérard bahşetti. Böyle bir gücün boşa gitmesine izin vererek kendi tarihine, büyü-cü babana ihanet etmeye nasıl cüret edersin?”

Sihir kesesini kavradı, tırnaklarıyla keseyi sıkıca kavrarken burun deliklerinden alevler saçıyordu. “Her ne kadar arkadaşlarını sürgüne göndermek zorunda olsam da, onlara olan merhametimin bir cömertlik. Az da olsa! Emin ol, türümüz arasında yaydığın bu zulüm yüzünden kendimle alay ettirmem. Sadakatimiz Gérard’a karşıdır ve fanilerle hiçbir dostluk kurulmayacak. Ya bizim besinimiz olurlar ya da bizden birine dönüşürler. Bu durum eğer senin için sorun teşkil ediyorsa, sen de sürgüne gidebilirsin. Bu konuda konuşulacak başka bir şey yok.”

“Anlıyorum Samira. Lütfen inan bana, kurallarına saygısızlık etmek istemedim. Buraya af ve Amarant’a giriş talep etmek için geldim. Kendim ve buradaki arkadaşlarım için. Şimdi anlıyorum ki, kuralların dışında başarılı bir biçimde yaşamak mümkün değilmiş. Hatalıymışım.”

“Peki, şu fani arkadaşın için ne diyorsun, hani şu beraber suç işlediğin?”

Audrey titremeye başladı. Bu anlaşılır bir şeydi. Samira’nın bu soğuk konuşmasını duymaya şahsen ben bile zor dayanıyordum. Gabe onu biraz olsun rahatlatmak için ihtiyatlı bir şekilde elini tuttu ve dikkatle Samira’nın hükmünü dinledi.”

"Artık onunla bir işim yok. Bitti." Çenemi sıkıp yere baktım, onun hakkında geçmiş zamanlı cümleler kuramıyordum.

"Olması gereken de bu," diye çıkıştı Samira. "Yeryüzündeki türümüzün böyle kafasını karıştırman ve sanki başka türlü yaşamının yolu varmış gibi düşünmelerine neden olman tek kelimeyle anlamsız. Sürgüne gönderileceğin bir yer yaratan Gérard'a yapılan bir *hakaret*. Bu bir lüks! Yeterli değil mi?"

"Evet, Majesteleri."

Samira'nın tırnaklarının tahtın kolçağına tıkladmasından çıkan ses haricinde, soğuk oda sessizliğe gömüldü. Dali ve Akim dönüp hürmetkâr gözlerle, sabırla efendilerinin yüzüne baktılar. Samira tahtından kalktı ve bağırды, "Marie, derhal buraya gel." Saniyeler içinde, kısa ve çelimsiz yardımcısı belirdi ve tahtın önünde diz çöktü.

147

"Annen benim için pek kıymetliydi, çocuğum," diye devam etti, sanki gerçekten umurunda olduğum bir akrabasıymışım gibi. "Onun ve babanın göğüs gerdiği zorluklar içimi parçalıyor." Sempatisini göstermek için pençeye benzeyen elini göğsüne koydu. "Bu yüzden tüm iyi niyetimle infazımı bağışlıyor ve giriş talebini onaylıyorum. Yalnız bir şartla..."

"Suçlu olsun ya da olmasın samimiyetle sürgününü isteyenlere şart koşulmaz. Buna mecbursun!" Gabe'in gerçekleri ilan eden sesi odanın içinde patlama etkisi yarattı, kolları öfkeyle birbirine kenetlenmişti.

Samira'nın gözleri büyüdü ve ona döndü. Sürgün kapılarından içeri girme planlarımın başarısızlıkla sonuçlandığından korkuyordum.

"Bu ne *cüret*!" diye bağırды ve elini ona doğru kaldırdı. Eli keskin fakat baştan çıkartıcı bir halde, havada girdap şekli çizdi ve

gücüyle Gabe'in ayaklarını yerden kesti ve onu geriye doğru fırlattı. Şöminenin üstündeki mavi şişeler titredi ve sert taş duvara doğru uçtu, odanın karşısındaki zarif şamdanları tek tek çarparak devirdi. Samira'nın kahkahaları arasında Dali ve Akim hemen acı içinde duvara yapışmış şekilde duran Gabe'in yanına koşarak, düşmana karşı tetikte beklediler. "Gerçekten şansını zorluyorsun, çocuğum."

Audrey acı içinde feryat etti ve yere yığıldı, elleriyle gözlerini kapattı. Gabe'e yardım edemeyecek kadar güçsüz olduğumu bildiğimden, sahip olduğum tek şansımı da heder etmemek için sessiz ve uysal kaldım. Kırmızı tırnakları yılan gibi fırladı, parmakları göğsümü gösteriyordu, aynı güçle beni de olduğum yere çivilemişti.

48

Hemen Marie'ye baktı, yanımda durmasını işaret etti. "Şimdi adam akıllı beni dinle Bay Devereaux, şuradaki değerli arkadaşın gibi beni kızdırmazsan iyi edersin. Sürgün talebinizi onaylamak zorundayım ancak bu sizi Amarant'a girmeden önce yasalarımı çiğnediğiniz için cezalandıramayacağım anlamına gelmiyor. Seni öldürmeyeceğim, ama karşılığında bir şey ödemelisin, anladın mı?"

Duvarda asılı kalmış Gabe'e baktım ve bir kez daha Camille'in yüzünü hayal ettim, sonra intikam duygusuyla cevap verdim. "Eğer kabul edersen, sana hizmetimi sunuyorum."

Samira gülmeye başladı. "Ha! *Bana* ne tür bir hizmet önerebilirsin ki çocuğum? Beni güldürmek gibi mi mesela?"

"Hayır." Öne çıktım, bir an önce şehrin kapılarından içeri girmeye hazırdım. Kayıtsızca bana bakarak teklifimi bekledi.

"Beni cezalandırmak yerine neden benden yararlanmıyorsun? Sahip olduğum yetenekleri kullan. Yeryüzündeki direniş,

endişelerinin en küçüğü. Ölümsüzler direnişin hemen burada, şehrin duvarları arasında kurulduğunu duymuşlar. Bu artık bir sır değil.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Hizmetkârlarının sözleri bu âlemin ötesine geçti. Sen de biliyorsun ki bu, Amaran’tın geleceği için tehlike demek. Eğer hizmetkârların sana karşı direnişe geçerse tüm krallığını kaybedebilirsin.”

“Hizmetkârlarım ...” Samira suçlar bakışlarla Marie’ye baktı, sonra tahtından kalkıp bana doğru yöneldi, keskin gözleriyle bana baktı. “Korkusuzsun,” dedi, üzerimdeki gücünü kaldırarak, “ve cesaretin de pek ferahlatıcı.” Bir an gülümsedi, sonra hızlıca yumruğunu karnıma doğru götürerek, yumruğunu tıpkı görünmez, ölümcül bir düğme gibi, yan kısımları yukarı gelecek şekilde çevirdi. Bu görünmez gücü kollarımı zedelerken, karnımı koruyabilmek için pençelerim çıkmış, vücudum acı içinde bükülmüştü. Samira yumruğunu döndürmeye devam ediyordu, acı içinde kıvranmamı izlemekten aldığı zevk dudaklarından belli oluyordu. Acıyla savaştım, Camille’i tekrar kollarımın arasına aldığımı gözümün önüne getirmeye çalıştım.

149

“Lütfen, dur,” diye çığlık attı Audrey, yerde kıvranarak, kendi saçlarını çekerek ona yalvardı. Gabe hâlâ cansız bir şekilde duvarda asılı haldeydi. Konuşmadan sadece Samira’nın gücü altında ezilişimi seyrediyordu.

“Sana kontrolün kimde olduğunu unutmayasın diye bir hatırlatma yapmama izin ver çocuğum,” dedi tıslayarak. “Neyin tehdit olduğuna ben karar veririm. Benim için hiçbir değer yok, anladın mı? Senden yardım istersem, bunu emrederim. Böyle

önemsiz ve kafa tutan ölümsüzlerle pazarlık yapmam.” Bir anlığına durdu ve ölümcül hareketini sürdürdü. “Dediklerimi anladın mı?”

Acıdan dişlerimi sıkarak, “Evet, anladım!” diye bağırdım.

“Pekâlâ.” Ellerini yana düşürmesiyle acım dindi. “Şimdi. Senden nasıl faydalanabilirim?”

Vücudumdaki azap kaybolurken ellerimi gövdemden çekip zorlukla nefes aldım. Dengemi sağlamaya çalışırken, Samira da öylece beni izliyordu. “Bildiğiniz gibi... insanların arzularını okuyabiliyorum.” Vücudumu dikleştirdim. “Ancak ... işinize yarayacak tek yeteneğim bu değil.”

“Öyle mi?”

“Güçlü liderlik vasıflarım var, tıpkı babam gibi. İnsanları teslim olmaya yönlendirebilir, direnişi burada durdurabilirim. Okuma yeteneğim de bu konuda beni takviye eder. İnsanların çabalarını yönetme ve sadakatlerini geri kazanma konusunda yardımcı olabilir.”

“Hmm... istediğimi vermek konusunda pek isteklisin ...” fikirlerimi değerlendirirken etrafta dolanmaya başladı. Birkaç saniyede bir Audrey ve Gab'e baktı, konuşmamıza tanıklık etmeleri sinirlerini bozuyordu. “Senin içinden ne geçiyor?” diye bağırdı, “kanunlarıma karşı gelmek için elinden geleni yaptım, neden onları güçlendirmek istiyorsun? Neden bu, bu... kelime neydi? Ha evet... neden bu fikir değişikliği?” Dolanmayı bıraktı, elini çenesine götürdü, tırnakları hazır olda bekliyordu.

“Ailem,” diye yanıtladım. “Onlar savaş kontrolden çıktığı için öldüler. Yıllarca savaştılar, bunları görmezden gelemem. Barışı sağlamam gerek, bunu onlara borçluyum. Onlar benim her zaman bunun bir parçası olmamı isterlerdi.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet, hepsi bu.”

Bir an kısmi dürüstlüğümlü ölçüp tarttı, sırtını bana dönüp ateşe baktı. “Şunu söylemeliyim ki, insanlarla ilişkilerin pek iyi. Tıpkı ailen gibi. O halde bu durum işime yarayabilir.” Ateşi, içindeki güç aşkıyla daha da şiddetlendirdi. “Baban hakikaten iyi bir liderdi. Muhtemelen senin gibi bir taze kan bu şehir için faydalı olacak.”

Gabe’i yüzüne bile bakmadan tek bir bilek hareketiyle serbest bırakıp dikkatini konuşmaya verdi. Gabe küt diye yere düştü, Dali ve Akim de hemen efendilerinin yanına döndüler. “Pekâlâ. Bana şehri yönetmemde ve düzeni sağlamamda yardım edecek, Amanın’lıları tekrar yasalarımına tabi olmaya ikna edeceksin. Ondan sonra da dünyada başlattığın direnişini durduracaksın. Ancak o zaman sürgünde yaşamaya hak kazanacaksın. Uygun gördüğümde gitme zamanını sana haber vereceğim.”

151

“Teşekkürler, Samira.”

“Marie, şunu bir an önce kuleye götür. Diğer ikisine de şehrin kapısına kadar eşlik et.”

“Derhal, Madam.” Marie aceleyle yanıma gelip kıyafetimin kolundan beni çekiştirmeye başladı.

Beni hızla odadan çıkarmadan önce son kez Gabe ve Audrey ile göz teması kurdum. “Yakında görüşmek üzere.”

Hücremdeyken tekrar Gabe’in düşüncelerine odaklandım, o Marie’nin Samira’nın yanına dönüşünü gözlemlerken, ben de onları dinledim. Verilen emir üzerine Gabe ve Audrey’ye eşlik etmesi için bir başka hizmetkâr Victor’la birlikte geri döndü. Bu karşılama anı zar zor duyuluyordu, çok uzaktaydım ancak mesafeye rağmen kendimi dinlemeye zorladım.

“Victor, sen onları götür,” dedi Samira, “Marie, sen burada benimle kal.”

“Emredersiniz, Madam.” Victor aldığı emir üzerine Gabe ve Audrey’ye dışarıya kadar eşlik etti. Gabe götürülürken, konuşmanın son kısmını duydum.

“Kızı bul ve bana getir, Marie. Kılına bile zarar gelmesin,” dedi Samira. “Ve acele et.”

BU BENİM PARTİM VE İSTERSEM AĞLARIM

Derin ve ciddiyepli bir ses, “Dur sana yardım edeyim,” diye teklif etti. Gözlerimi açtım ve hızlı hızlı nefes aldım, Gavin’in arabasında olduğumu fark ettim ancak direksiyon sağ taraftaydı. Eğilmiş koltuğun üzerinde kucağımda battaniyeyle dururken, şaşkınlık içinde sürücüye baktım.

Boğazımı temizledim, hâlâ sersemdim, küçük, sarı evimi görebilmek için etrafa baktım. “Sorun değil. Kendim çıkabilirim. Bir dakika, neredeyiz biz?”

“La Boîte Noire. Benimle güvendesin.” Kendini tanıtmak için kumanda panelinin üzerinden elini uzattı. “Ben Joel.”

Doğru. *Bebek* bakıcısı. Önce onun eline baktım, sonra üzerimdeki battaniyeyi yere atarken uzatılan bu eli görmezden geldim. “Teşekkürler ama bundan sonrası halledebilirim. Sadece eve gitmek istiyorum.” Arabanın kapısına doğru uzandım, fakat ben daha çıkmadan kapının önünde belirdi.

“Evden çok uzaktasın. Burada benimle kalman gerekiyor.”

“Bak kişisel algılama ama... şu bir haftada çok fazla vampir tanıdım ve başka birini daha tanımayı hiç arzu etmiyorum.” Yanından geçip gittim, gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyordum.

Çok fazla bir şey göremiyordum, sadece diğer birkaç binanın arasına sıkışmış kırmızı kapılı küçük, tuğla bir bina vardı. Kan kırmızı rengi aşınmış kemerli bir kapı. Pencerelerinden içeri baktım ancak kimseyi göremedim, etrafında dolanıp binanın en uygun kaçış yoluna baktım. Nemli Arnavut kaldırımını ve cılız ışık yayan yalnız sokak lambası etrafımdakileri küçük bir Avrupa kasabasıymış gibi hissettiriyordu. Uzaklardan gelen İngiliz aksanlarını duyabiliyordum, caddenin diğer tarafına geçtim.

“Bu imkânsız,” diye fısıldayarak, sesleri yakından dinledim.

“Hayır, kesin olarak Londra’dasın.” Arabanın kapısını kapattı.

54 “Artık Kansas’ta değilsin, prenses.”

İnanmayan bakışlarla bön bön Joel’a baktım. Tıpkı Gavin ve Gabe gibi o da baştan aşağı siyah giyinmişti. Ayağında askeri botları ve yüzünde hemen göze çarpmayan o düşüncelere dalmış ifade de vardı. Bana hayatın kendisini birçok farklı yere sürüklediği, ayakları yere basan, bilgi bir çingeneyi anımsattı. Kollarına boydan boya yayılmış resimlemeler vardı; ayırık fakat dağınık kahverengi saçları omuz hizasını biraz geçiyordu. Bu kadar koyu ve mükemmel bir ten rengine sahip tanıdığım ilk vampirdi. Zihnimde bir sürü olasılık çarpışıyordu. Kızılderili, belki biraz Yunan, biraz da Fransız, tam olarak anlayamıyordum.

“Ciddi olamazsın.” Başımı avuçlarımla arasına alarak caddenin kenarına çömeldim, Louisiana’ya taşındığımdan beri hayatım ne kadar da çılgın bir hal aldığına inanamıyordum. Şimdi de Londra sokaklarında vampirlerle takılıyordum. “Amerika’da değil miyiz yani? Peki ya Gavin’in arabası?” diyerek ona baktım. “Atlantik Okyanusu’nu uçarak mı geçtik?”

“Lütfen. Uçan biziz, arabalar değil.” Yanıma gelip elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Tuhaf, ancak sanki onu yıllardır tanıyormuş gibiydim. Acaba yeni vampir dostlarımla hayatım boyunca edindiğim insan dostlarımla olduğundan daha iyi bir kimya mı vardı aramızda?

“Gavin’in burada yedek arabası bulunur. Oyalanacağımız yer burası, haydi.”

Binanın kırmızı kapısından geçerken bana eşlik etmesine izin verdim.

“Çok kötü bir yer,” diye söylendim, beni gürültülü bir kalabalığın içine attığı için sinirlenmiştim. “İkinizin takıldığı yer burası mı? Bana daha önce neden buradan hiç bahsetmedi?” Gürültüyü bastırmak için bağırarak zorunda kaldım.

Döndü ve bana baktı. “Neden mi sana anlatmadı? *Ciddi misin, Camille?*”

155

“Ah. Doğru ya. Anladım.” Ve gerçekten de anlamıştım. Sanırım fani kız arkadaşına vampir barınağından bahsetmek pek de iyi bir fikir değildi. “Peki, beni buraya neden getirdin? Beni kendi türünüzden *uzak* tutmak için para alıyorsun diye düşünmüştüm.”

“Talimatlar arasında bu yok,” dedi yüksek sesle. “Seni bilhassa Andrew’dan koruyorum. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki para falan aldığım yok. Gavin benim arkadaşım.”

Hayran kalmıştım, dumanların içinden geçerek onu takip ettim, her tarafta sürekli beni gözlemleyen yaratık sürüleri vardı. Elllerinde kadehler ve belirgin köpek dişleriyle, kimisi küçük sahnenin etrafında toplanmış, çalan grubu seyrediyor; kimileri de on sekizinci yüzyıla aitmiş gibi duran kırmızı kadife kanepelerde oturmuş sohbetin koyuluğuna dalmış vaziyette konuşuyorlardı. Nereye gitsem simsiyah gözler beni takip ediyor, kendimi, bilmeden yemek zilini çalmış gibi hissediyordum.

“Buyur, şöyle otur.” Kulübün köşesindeki bar taburesine oturdum. Etraf hâlâ gürültülüydü ancak birbirimizle bağırarak konuşmadan sohbet edebileceğimiz kadar da tenhaydı.

Kollarım bağlı şekilde masaya kuruldum, dikkatle etrafımı süzdüm. “Evde olmalıyım.”

“Benimle olduğun sürece kimse sana zarar veremez.”

“Bu lafları daha önce de duydum.” Gardımı alarak ona pis pis baktım.

Joel iç çekti ve içkilerimizi söyledi. Şimdiden benden bıktığından emindim. Onu anlayabiliyordum. Ben bile kendimden sıkılmıştım.

“Pekâlâ. Bu kadar somurtma yeter. Seni buraya bazı şeyleri açıklamak için getirdim, sanırım senin senin istediğin de buydu.”

“Hayır, değil.”

“Ne istiyorsun peki?”

Birama baktım, emin olmak için içmeden önce kokladım. “Sadece içinde bulunduğum bu kâbustan kurtulmak istiyorum, tek istediğim bu. Ayrıca somurttuğum falan da yok.”

“Hayır. Sadece debeleniyorsun.” İçkisinden bir yudum aldı ve bizi gözetleyenlere baktı.

“Affedersin ama sen kim olduğunu sanıyorsun? Seni daha yeni tanıdım ve bana hakaret ediyorsun. Bunun benim için nasıl inışli çıkışlı bir durum olduğunu bilemezsin. Büyük bir ucube gösterisi gibi. Sanki kendi korku filmim gibi.”

Yanımızdaki masaya bir çift oturdu. Kadın bana bakıp bakıp bir şeyler fısıldıyordu. Göz teması kurduğumuz an bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

“Aslında önceden hiçbir uyarı almadan bir anda yaratıkların olduğu bir dünyaya atılmanın nasıl bir his olduğu hakkında biraz fikrim var.” El işaretiyle garsonu çağırdı. *Pek hızlıydı.*

Uzun boylu, zayıf, sarışın bir adam masaya yaklaşırken beni süzdü. “Siz ne getireyim?”

“Bana aynısından, arkadaşşıma da bir bira.” Garson başını sallayıp bara döndü.

“İçtiğin şey bu mu? Ilık kan?” İrkildim, bakışlarımda tiksinti dolu bir ifade vardı.

“Burada ne içtiğimizi düşünüyorsun acaba? Rahatla.”

“Haklısın.” Abartılı bir şekilde güldüm. “Rahatlamak gerçekten kulağa harika geliyor, sağ ol.”

O da güldü.

157

“Şu an senin kanını içiyor olabilirdim ancak bunu yapmamayı tercih ediyorum. Siz ne arzu ederdiniz prenses?” Ukala bir şekilde güldü.

“Normal içkiler de servis ediyorlar. Neden onlardan içmiyorsun?”

“Bu mekân farklı yaşamak isteyenler için var. Arada bir bilgilendirilmiş bir fani gelir ve ona seçenekler sunarız. Normal içkiler içemem çünkü bana bir faydaları yok. Öte yandan bu,” dedi boş bardağı kaldırarak, “ne yazık ki beslenmem için şart.”

Yanımızda oturan çifte baktım, kadının sipariş verişini izledim. “Hâlâ aynı şeyleri yapıyorsun... nasıl oluyor da farklı bir yaşam oluyor?”

“Söylemeye çalıştığın şeyi anlıyorum, inan bana. Farklı olan şu, biz avlanmıyoruz. Ancak hâlâ bir şekilde hayatta kalmamız gerekiyor ve yapabileceğimizin en iyisi bu.”

Kollarımı çözdüm. “Şey, sanırım bu mekânda fanileri ağırlamaya pek alışkın değiller.”

“Alışkınız aslında. Ama bu hâlâ zor. Dizginlememiz gerekiyor. Ne yaparsak yapaalım faniler dikkatimizi çekiyorlar.”

“Sadece sizin meclisinizdekilerin, insanlarla onları avlamak adına farklı bir yaşam sürmeye çalıştığını sanıyordum. Samira’nın da bu yüzden peşinizde olduğunu düşünüyordum. Meğer sizden bir kulüp dolusu varmış.”

Joel cebinden paketini çıkarıp bana bir sigara uzattı. “Hikâyenin tamamı bundan ibaret değil,” dedi iki sigarayı da yakarak. “Direniş (ya da Samira’nın dayattığı hayata karşı gelme) fikri asırlardır ortalıkta dolanıyor. Bu tarz toplanmalar dünya çapında bir anda patlak verdi. Bizim gibi kalpsiz, kana susamış canavarlardan olmak istemeyen kişilerin sayısı az değil. Ancak bir tür gizlilik sağlamamız gerekiyordu, Samira’ya karşı bile. Biz de, olur da bizi öğrenir diye bir tür kod ürettik.”

Sigaramdan bir nefes aldım, dumanın ciğerlerime yayılmasını bekledim. “Kod ne peki?”

“Yalan.” Gülerek garsondan içkilerimizi aldı.

“Yalan mı? Samira’ya mı?” İyi, normal, insan yapımı biramı alıp sıkıca tuttum.

“Yani, aşağı yukarı öyle. Gizlilik ve birbirimizi koruma yemini ediyoruz, bu yüzden kimse suçlu bulunmuyor. Tanık yok, suç yok. Samira’nın hizmetkârları yine ortalıkta dolanıp bizi gözetliyorlar ama işleri sessizce yürütmeyi başarıyoruz.”

“Peki ya sizi ispiyonlamaya çalışanlar? Mesela Andrew?”

“Birçoğu gidip de Samira’ya anlatacak kadar ahlâk değiller. Çünkü bu herkes için kötü haber demek. Bugüne kadar bizi fark edip ifşa etmekle tehdit edenlere karşı sırrımızı muhafaza etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardık. Zaman zaman...

konuşmalarını engellemek zorunda kalıyoruz. Ama Andrew gibiler için çok endişelenmemize gerek kalmıyor. Çünkü onlar da bazı kuralları ihlal ediyorlar. Ancak Samira olanlardan çok da bihaber değil. Türemüzün uzun zamandır lanete karşı koymak için bir şeyler icat etmeye çalıştığım biliyor. Olan biteni biliyor. Bu sadece bir girişim. Ama farklı bir yaşam tarzını sürdürebilen bir grup vampire gelince? Bunun mümkün olduğuna pek inanmıyor.”

İçkisinden son bir yudum daha alıp sigarasını söndürdü. “Aslında birçok konuda pek de mümkün değil. Bu durum çok uzun süreli değil ve bunu o da biliyor. İşte burada devreye Amarant giriyor.”

Ben de sigaramı söndürüp tabureme yeniden yerleştim. “Neden böyle bir hayatı yaşamak isteyenler doğruca Amarant’a gitmiyor o zaman?”

“Orası gitmek için ideal bir yer değil çünkü.” Bana baktı, gözleri dikkatliydi. “Gavin sana tam olarak ne anlattı?”

Omuzlarımı silktim, verdiği detayları hatırlamaya çalıştım. “Pek bir şey anlatmadı aslında. Sürgünle ilgili şeyler, değil mi? Sanırım Audrey oraya laneti kaldırmak için falan gittiklerini söylemişti.”

“Evet, biraz öyle.” Joel bir süre sessizce oturdu, bardağı ellerinin arasında kaydırdı. “Bizim gibi laneti kaldırmak isteyenler için. Görünürde sanırım kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor.”

“Şahsen bana iyi bir şey gibi geliyor.”

“Eğer biz istersek Samira bizi oraya göndermek zorunda. Ancak bazı şeyleri feda etmeden de olmuyor görüldüğü gibi. Sonuçta bu bir *sürgün*, lüks bir tatil değil. Lanetin kaldırılmasını arzuladığımızda fani gibi yaşama ayrıcalığını elde ediyoruz. Bizi zorlayan o kana susamışlık duygusu yok, vicdanımızı sızlatan ölümler yok. Yeryüzünde yaşadığımız hayattan beraat etme fırsatı. Ancak

karşılığında dünyayla ilişkimiz kesiliyor, dünyada bıraktığımız herkesten ... ve Samira tarafından direkt olarak gözetleniyoruz. Sonsuzluğun hatırlatıcısı olarak." Bardağının üstünden yüzümü analiz edebilmek için bana baktı.

O an anladım. "Bir kere girdiğin zaman bir daha çıkış yok," diye fısıldadım, sonra ayrılmak için ayağa kalktım.

Joel onaylarcasına başını salladı.

"Yani bir daha asla geri gelmeyeceğini söylüyorsun. Beni de buraya, onun geri dönmeyeceğini söylemek için getirdin. Hiçbiri dönmeyecek. Buna inanamıyorum."

Masadan fırladım, o kadar öfkeliydim ki içimden duvara yumruk atmak geliyordu. Yaratık kalabalığını yararak aralarından geçtim, hızla çıkışa yöneldim.

"Camille!" Arkamdan Joel'in sesi geliyordu ve bir iki saniye içinde hemen yanımda bitivereceğini biliyordum. Hızlı olmalıydım, buradan çekip gitmeliydim. Şimdiyse Londra'da mahsur kalmıştım, ne eve dönebiliyordum ne de yardım edecek kimsem vardı. Panikledim, ön kapıyı hışımla ittim ve derin bir nefes aldım. Caddeye bakıyordum, odaklanmaya çalıştım, herhangi bir insan izi arıyordum. Vakit geçti ve etrafta da kimse yoktu. Kaçarcasına uzaklaşmaya fırsatım bile olmadan, gece beni Gavin'in yedek aracına doğru çekiyordu.

Arabanın çamurluğuna tekme atıp kapı koluna uzandım, çilingira dönmüş bir şekilde koltuğa oturdum. "Kes şunu. Gitmeme izin verecek misin? Artık dinlemek istemiyorum."

Joel kapıyı kapalı tutmak için uzanarak, bekledi. Gücüm elbette ona yetmezdi, dersimi aldığım için teslim oldum.

"Camille, beni dinlemek zorundasın. Bundan kaçmaya çalışman hiçbir şeyi çözmez."

“Söylenecek hiçbir şey yok. Mademki bana gittiğini söylüyorsun, konuşacak hiçbir şey yok. Kalan diğer yarım da yok artık, beni anlıyor musun? Yeniden kurduğum her şey yıkıldı. Sevdiklerim gittiler ve bana ihanet etmekten başka bir şey yapmadılar.” Koltuğa çöktüğüm, gözyaşlarına boğulmuştum.

“Bitirmeme izin vermedin ve beni dinlemiyorsun.” Kapının kolunu bırakıp sürücü koltuğuna oturdu, derin bir iç çekti. “Seni buraya, onun bir daha geri dönmeyeceğini söylemek için getirmedim. Seni buraya planını anlatmak için getirdim. Amaran’ta sadece Samira’yla yüzleşmek ve laneti kaldırmak için gitmedi: oraya onu alt etmek için gitti. Gavin ne yaptığını biliyor ve sana da bu konuda yalan söylemedi.”

“Nasıl - ?” diye sordum. “Bu nasıl mümkün olabilir? Tamam, sizin bu diğer dünyanız hakkında anlattıklarınızdan başka bir şey bilmiyorum ama aptalca bir fikir duyduğumda bunu anlayacak kadar zekiyim. Hükümdarını alt etmeye kalkışmak da aptalca.”

“Samira kapılardan geçmesine izin verene kadar Amaran’ta mahsur kalmayacak ki. Hem birden dalıp onunla kavgaya tutuşmayı da planlamıyor zaten. Düşünmeden hareket edecek biri değil, onu sen de iyi tanıyorsun.”

Söylediklerini düşünerek sessizce oturdum ve ısınmak için Gavin’in büyük gelen ceketine sarındım sıkıca.

“Camille, sana söylemem gereken... uğruna savaştığı şeyin buna değer olduğu. Gavin’in bir planı var. Şu an bunu anlamana gerek yok ama yeteri kadar sabredersen seni temin ederim ki zamanla anlayacaksın.”

Ayaklarımı çektim ve ona doğru döndüm, düşüncelerimi zihnimde bir araya getirirken dudağımı ısırđım. “Peki, o zaman. Beni buraya bunun için getirdiysen, bana plandan bahset. Çünkü Gavin’in bana bunca şeyi neden gösterdiğini anlamıyorum. Yani amaç neydi? Madem birlikte olamayacağımızı biliyordu...”

Joel yeniden pozisyonunu alıp emniyet kemerini taktı. “Seni nehre götürdü çünkü söylediklerinde ciddiymi. Senin hayatına kaldığın yerden devam etmeni istiyor, her şeye bir son verip devam edebilmen için, Amarant’a gittiğinde orada olmanı istedi. Sana gerçeği göstermenin, nereye gideceğinin ve gerçekte ne olduğunu anlatmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündü.”

Joel arabayı çalıştırdı, kemerimi takmam için bekledi. “Sözün özü, sana buraya olup biteni açıklamaya gelmedim. Bir karar verebilmen için seni buraya getirdim.”

Onun beni nereye götüreceğini merak ederek kemerimi taktım. “Ne kararı?”

“Gitmesine izin verecek misin yoksa onu bırakmayacak mısın, bunun kararı.” Aracı harekete hazır hale getirdi, bir ayağa frendeydi. “Çünkü onunla birlikte olmanın savaşıma degeceğine inanıyorum ve onun bu dünyada sevdiği birini kaybetmesini engellemeliyim, bunu ona borçluyum.”

Ona baktım, samimiyetini hissettim. “Aşk yeterli değil, Joel.”

“Aşk her zaman yeterlidir.”

“Bu şartlar altında değil.”

“Tam da bu şartlar altında. Eğer ortada bir zıtlık yoksa, galibiyetin ne anlamı var?” Joel gaza bastı ve hızla gecenin içinde kaybolduk.

İNSANLIK

“Eve gittiğimde ne işimi ne de güz derslerimi ne yapacağım bilmiyorum,” dedim Joel’a, raflarındaki çok eski basım kitapları didik didik ederken. Duvarların içine gömülü beyaz raflar neredeyse hayal edebileceğim tüm klasik kitaplara ev sahipliği yapıyordu ve hepsi de yazar isimlerine göre düzenlenmişti. Bu adam edebiyatı gerçekten ciddiye alıyordu. Ekoseli kanepesinin üstüne kurulmuş kahvelerimizi yudumlarken, onun bu tutkusuna olan saygım en beğendiğimiz kitaplar hakkında güzel bir sohbetin fitilini yaktı. Onu kahve içmeye nasıl ikna ettiğimi hiçbir zaman bilemeyeceğim. Bir sebepten dolayı benimle işbirliği yapıyordu. Belki de bunun, zorla benimle Londra’ya uçması - gerçek anlamda - ve beni esir tutmasıyla ilgisi olabilirdi. Evet, muhtemelen sebep buydu.

Kahveyi yavaşça yudumlayışını izledim, tadının bir vampir için nasıl olduğunu merak ediyordum. “Umarım patronum beni her bir detay için sıkboğaz etmez. Ruhsal olarak şu sıralar buna mecalim yok.”

“Anlatma o zaman, duymazsa ölecek değil ya. Eminim dükkanınızda satılan tabloid dergilerin müstehcen dedikodularıyla

idare edebilir.” Gülererek East of Eden dergisinin bir sayısını kahve masasına bıraktı. “Her şey yoluna girecek. Bence geri dönmek ve başka şeyler için kafanı toparlaman senin için iyi olacak. Bana ihtiyacın olursa, ben buralarda bekliyor olacağım.”

“Bundan mutluluk duyarım ama gerçekten Andrew’un tekrar böyle bir şeyi deneyeceğini sanmıyorum.”

“Sonradan üzülmeğe tedbirli olmak iyidir.”

“Siz canavarların okuduğu şeylerden söz etsene? Daha önce sen ve Gavin kadar okuyan kimseyle karşılaşmamıştım. Hayatım boyunca neredeydiniz siz?” Konuyu değiştirirken şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Geçirdiğimiz geceden sonra hâlâ gülebilmek pek rahatlatıcıydı, tekrar malum durumla ilgili konuşmak istemedim.

164

Joel kahvesini masaya koyup, “Sonsuza dek yaşayınca hayat biraz iç karartıcı oluyor,” diye karşılık verdi gülererek. “Okumak vakit geçirmemize yardımcı oluyor, zamana ayak uydurmamızı sağladığından bahsetmiyorum bile. Toplumun asırlar boyunca nasıl değiştiğini görmek çok ilginç.”

“Her gün, gün boyu okumaktan daha zevkli bir şey yok.”

“Belki kendini biraz da bizim yerimize koymalısın.”

“Belki. Böylece zamanım olurdu.” Gülümsedim, çalışma günlerimi düşününce, etrafımdaki kitaplarla uğraşacak daha çok zamana sahip olabilmeyi umdum. “Belki de kaderimde sizden biri olmak vardır.”

“Şaka yapma.”

“Şaka yapan da kim?”

“Kimse böyle bir hayatı seçmez, Camille. Bundan öyle sıradan bir şeymiş gibi bahsetme, çünkü hiç de sıradan bir şey değil.”

"Cidden. Aranızdan herhangi biri hiç ... yani, Gavin sana hiç bahsetti mi?"

"Seni değiştirmekten mi?"

"Evet." Başımınla onaylayıp kanepede doğruldum.

Biraz gerildi, rahatsız görünüyordu. "Bunu söyleyecek olan kişi..."

"Evet sensin. Anlat."

"Ben birini değiştirdim. Uzun zaman önce. Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülme. Benimkisi yaşayarak öğrenmek oldu sanırmı. Her neyse, şimdi Amaran'ta yaşıyor. Uzun yıllar önce burayı terk etti. Bir daha da kimseyi değiştirmem. Asla."

165

Elimi onunkinin üzerine koydum, yıllar geçmiş olsa da sesinden yükselen o suçluluk duygusunu hissettim. "Ama bu onun seçimi idi, öyle değil mi?"

"Evet. Bazen durup düşünüyorum, her ne mantıksız nedenden ötürü olursa olsun, böyle bir hayatı insan kendisi seçiyor. Bana uzun süre yalvardı, ilişkimizi saklamanın çok yorucu olduğunu düşünüyordu. Öyleydi de, ama başka yolu da yoktu. Her iki şekilde de saklanmamız gerekecekti, ya değişecekti ya da öyle devam edecektik. O zaman da Samira'nın kurallarına karşı yaşıyorduk. Eğer saklanmasaydık ikimizin de sonu Amaran'ta olacaktı. Burada hayat çok zorlaşıyor."

Joel'in Amaran'ta olmanın bir sürgün olduğuna vurgu yaptığı La Boite Noire'deki konuşmamız aklıma geldi. Orası bana hâlâ o kadar da kötü bir yer gibi gelmiyordu. "Orada yaşama fikri gerçekten bu kadar kötü mü? Yani, diğer şıkkı düşünecek olursak?"

"Bana göre, evet. Gavin, Gabe ve ben yıllardır bunu düşündük, inan bana. Ancak diğer şık hakkında bildiklerimiz," küçük oturma odasını göstererek, "daha az iç karartıcı."

Joel ayağa kalktı ve gitarını aldı, yanıma oturdu, konuşurken hafifçe tellerini tıngırdattı. "Her neyse, sen ve Gavin, ben ve Arianna gibi değilsiniz. Biz birbirimiz için yaratılmamıştık. Gavin farklı. Senin için, seninle birlikte olmanın bir yolunu bulabilmek için tüm arşı ve yeryüzünü dolaşır. Vazgeçmez ve seni de değiştirmez. Milyon sene geçse de bunu yapmaz." Pencereye baktı, yağmur damlalarının camdan süzülerek inişini seyretti. "Arianna'nın peşinden gitmemek benim fikrimdi. Bu gerçeikle yaşamak zorundayım."

Gitarının tellerini tıngırdatmayı bırakıp elini elimin üzerine koydu. "Sen neyle yaşayabilirsin?"

"Emin değilim." Joel'in elini kavradım. "Neyle yaşayamayacağımı biliyorum ama."

"Bu da bir başlangıçtır."

"Louisiana'ya dönemem, her ne kadar tek seçeneğim olsa da tekrar o küçük kasabaya ve dört duvar arasındaki işime dönemem. Bir zombiden farksız olurum. Onsuz hiçbir şey aynı olmayacak ve ben bununla yaşayamam."

Joel göz yaşlarını görünce usulca gitarını bıraktı ve bana sarıldı. Kafamı göğsüne koydum ve kendime geldim.

Bana sıkıca sarılarak, "Sen de bunu düşünerek yaşama öyleyse," dedi yavaşça. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Düşüncelerini unut, Camille. Onu seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum." Hüsrana dolu bir ifadeyle ona baktım.

"O zaman işleri daha da karmaşık hale getirmeyi bırak." Beni daha sıkı sardı. "Elindeki kartlar bunlar, doğru mu? Zorlu bir elin olsa da, iyi oynamaya bak. Üzgün üzgün oturup ondan kaçmaya çalışma. Sahip olduğunla yetinmeye bak."

Gömleğini gözlerimi kurulamak için kullandım ve kendimi biraz geri çektim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sen de bir insana âşık oldun ve bak ne oldu ikinize de. Aynı şey Gavin'le bana da olacak. Bizim de sonumuz saklanmak ya da sürgün olacak, imkânı yok."

"Kararınız her ne olursa olsun, birlikte yaşayacaksınız. İkinizin farklı olduğunu söylerken kastettiğim buydu. Arianna ve ben farklı fikirlerdeydik ve bir orta noktada buluşamadık. Sonunda o bu dünyayı terk etmek istedi ve ben de bırakıp onunla beraber gidemedim. Farklı şeyler istedik."

Çenemi tutup bana baktı ve o an, beni akşam yemeği olarak düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Haklısın," dedi. "Hangi yolu seçersen seç zor. Peki, neden zoru seçip aşkının olduğu yoldan gitmiyorsun?"

"Ama sen bana Gavin'in, hayatıma kaldığım yerden devam etmemi istediğini söyledin."

"Tabii ki öyle. Onun yüzünden incinmeni istemiyor ama onun devam etmeni istemesi senin bekleyemeyeceğin anlamına gelmiyor." Kalktı, kanepenin yanındaki eski sedir ağacından yapılmış sandıktan bir battaniye çıkarıp bana verdi. "Zorlu bir gece geçirdin. Biraz dinlendikten sonra birkaç saat içinde seni eve götürebilirim, tamam mı?"

"Hayır." Battaniyeyi alıp kucağıma koydum. "Uyuyamam."

"Lütfen, dene."

"Birkaç gün kalmak istiyorum. Eve dönmek için hazır değilim, daha yeni geldim."

Bana baktı, kanepenin yanına çömeldi. “Daha birkaç saat önce arabadan çıkıp benden kaçmak için neredeyse kendini parçalıyordun ve şimdi birkaç gün daha takılmak istediğini söylüyorsun.”

“O kadar da kötü biri değilsin. Hem ayrıca,” pencereyi işaret ettim, “yağmur yağıyor. Yağmurda uçmaktan nefret ederim.”

Gülümsedi, işittiklerine inanmayarak bana baktı. “Peki, işin ne olacak?”

“Hallederim bir şekilde. Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Peki, zaten seni buraya getirirken biraz kalırsın diye umuyordum. İşimi kolaylaştırmış oluyorsun.”

“Belki yarın gezintiye çıkarım. Her zaman Londra’yı görmek istemişimdir.”

Joel boğazını temizledi ve tekrar ayağa kalktı. “Şehrin etrafında gezip tozmaya izin veremem, bu güvenli değil.”

“Tek başıma gitmeyeceğim ki, benimle birlikte gelebilirsin. Nasılsa bol bol vaktin var, değil mi?” Ona yavru köpek gibi bakarak ellerimle rica ettim.

“Tamam, peki. Buna hayır diyemem.” Gülerek kapıya doğru yöneldi. Madem burada biraz daha kalacaksın o zaman gidip biraz insan yiyeceği alayım. Çok uzakta olmayacağım.” Ceketine uzanıp cüzdanını aldı. “Sakin bir yere kıpırdama ufaklık.”

“Tamam, sağ ol.” Çıkarken kapıyı arkasından kilitlediğini duydum.

Tekrar kitap raflarına doğru gittim, uykuya dalmak için bir şeyler ararken kapağında çizimler ve karalamalar olan küçük, kahverengi bir anı defteri gözüme çarptı. Rafta durduğuna göre çok kişisel bir şey değildir diye düşünerek kapağını açtım. Ortalama doğru, günlüğe kaydedilen yazılara benzer bir şeyler gördüm.

3 Şubat, 1890

Aşkım,

Hilalden bu yana aradan epeyce zaman geçti ve hâlâ kendimi seni beklerken buluyorum. Böyle budalaca fikirler beni eğlendiriyor mu acaba? Aşkının sonum olduğunu bilsem de, ellerimden kayıp gitmene izin veremiyorum. Son günlerde erkeklerin sabırsız ve tedirgin olduğunu biliyorsundur. Samira'nın neyi amaçladığını merak etmeye başlıyorum ve güvenliğimizden endişe duyduğumu itiraf etmek zorundayım. Tekrar o sıcacık gözlerini ve o anlayışlı sesini duymak için her ay seni beklemeye devam edeceğim. Dua et ki aklım kalbime ulaşsın ve beni bu safça aldatmacalardan kurtarsın.

Sonsuza dek seninle,
Arianna

169

Hemen kitabı kapattım, deri cildini parmak uçlarımda hissettirdim. Pencereye doğru gidip, sokağı ıslatıp caddeden süzülen yağmur damlalarını izlerken, birden samimi bir şeye denk geldiğimi hissettim. Vücudumdaki yoğun empati duygusunu hissedebiliyordum, aşkını geride bırakan kızın hissettiklerini anlayabiliyordum. Belli ki onu özlemişti ve sözcüklerindeki pişmanlığı sezdim. Yaşadığı özlem bana gençken annemle yaptığım bir konuşmayı hatırlattı, ayrılımlarından kısa süre sonra yadı.

"Bu da hayatın acı bir gerçeği," demişti bir gün, Space Needle kulesindeyken. "Bir şeyi bir kere öğrendin mi bir daha asla aklından çıkaramıyorsun. Gerçekler bunu yapmana izin vermiyor." Puget Sound'a doğru baktı ve ellerini paltosunun cebine soktu, nefesi gri gökyüzünde görülebiliyordu. "İşte bu da bilginin trajedisidir."

Gözlerindeki ağırlık ve sesindeki yılgınlık hâlâ gözümün önüne geliyor. O gün çok bir şey söylememişti ama sonunda konuşmaya başladığında neden bahsettiğini harfiyen anlamıştım – babamı ve onun annemin bağımlılıklarını daha da körükleyen çarpık ilişkilerini. Mücadele edebilmek, kafasına takmamak ya da değiştirmek umuduyla on yılını harcadı. Kabullemek bir seçenek değildi. Arianna'nın verdiği bu kararlar yaşarken neler hissettiğini hayal ettim.

“Camille?” Joel ıslak ve uzun, kahverengi saçlarıyla içeri girdi. “İyi misin?” Ellerindeki poşetleri mutfak tezgâhına bıraktı ve elimdeki günlüğü fark ettikten sonra anahtarlarını masanın üzerine koydu.

“Affedersin. Burnumu sokmak istememiştım.” Günlüğü kahve masasına koydum ve kollarımı bağlayarak, onunla aramdaki mesafeyi kordum.

“Kişisel ama yasak bir şey değil. Endişelenme.”

“Dur sana yardım edeyim,” dedim ve hızla yiyecekleri yerleştirmesine yardım ettim.

“Defteri bana, onu son gördüğümde vermişti. Merak ettiysen eğer.”

Sütü ve yumurtaları dolaba koydum. “Bunları okumak senin için zor olmalı. Hayal edemiyorum.”

“Öyleydi. Öyle.” Portakalları büyük bir tahta kâseye koydu, birini bana uzattı.

“Sağ ol.” Portakalı parmaklarımla soymaya başladım, ama Joel'in gözlerindeki hüzünden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. “Ne oldu orada? Yani Amarant'ta.”

Portakalı kesmem için bana bir bıçak uzattı. “Uzun hikâye.”

“Gavin’in bunu neden yaptığını bana ne zaman anlatacaksın? Samira’yı alt etmek istemesinin sebebini. Sadece kanunları yüzünden değil, biliyorum.”

Bir an bana baktı, ben de portakalımı kesmeyi bırakarak, tüm dikkatimi ona verdim. “Bundan fazlası var, değil mi?”

“Oraya kanunları nedeniyle gitti. Eğer saltanatına son verirse lanet kalkacak ve böyle yaşamak zorunda kalmayacağız.”

“Bir şey daha var. Oradan nefret ettiğin belli ve Arianna’nın da gitmesini istemedin. Nedenini söyle.” Bıçağı bırakıp gözlerini bana çevirmesi için yanındaki tabureye oturdum. “Sadece buradaki hayatından vazgeçememek değil. Sana günlükte korktuğundan bahsetmiş. Amaran’tla ilgili bu kadar kötü olan nedir, lütfen bana söyle.”

Joel bir müddet başını eğdi. “Sana planı olduğunu söyledim ve gerekçesini de anlattım. Detaylar çok karmaşık ve sana sadece bu kadarını anlatabilirim.”

“Beni sana sadece, beni koruman için emanet etmedi, olayları da açıklamam gerekiyor, unuttun mu? Tüm bunların nedenini öğrenmezsem, nasıl olur da burada öylece oturup onun dönmesini beklerim? Tek yapmaya çalıştığın sırları benden gizleyerek beni konunun dışında tutmak ve bana sadece ufak tefek bilgiler veriyorsun. Bıktım bundan.”

“Bu senin iyiliğin için.”

“Benim için neyin iyi olduğuna kendim karar veririm. Bak, elimde olanla yetinmemi söylemiştin, değil mi? Peki... haklıydın. Şimdi istesem de istemesem de senin dünyadayım.” Elimi koluma koydum. “İzin ver gireyim.”

Derince bir iç çekti ve ayağa kalkıp kahve masasının üstündeki günlüğü getirerek yavaşça bana uzattı. “Savaş vardı. Kötü bir

savaş. Asıl büyü babası olan ve ona gücünü veren Gérard, Samira'nın, ölümsüzleri lanetlerinden salıverip Amarant'a göndermesine yasak koymuştu. Ancak hiçbir şey onu, şehri istediği gibi yönetmekten alıkoymadı. Oraya gidenler ... bedel öderler. Orada zulüm ve işkence vardır. Bölgenin yerlileri Samira'ya ve hizmetkârlarına karşı ayaklandı ve birçoğu öldü."

"Arianna?"

"Tanrı'ya şükür ki hayır. Tabii ki Samira ve ordusu kazandı ve kazandıktan sonra sağ kalanları ona boyun eğmeye zorladı ve işler daha da kötüye gitti. Sonunda olaylar yatıştı. Hepsi öne çıkıp barışı sağlayan bir lider sayesinde oldu."

"Lider mi?"

72

Joel başıyla onayladı. "İçeriden biri." Sayfalar arasında dolaşırken beni izledi. "Barış sağlandığında Samira lideri ve karısını öldürdü, sonra da her şeyi örtbas etti. "

"Yani Gavin ölümsüzlere işkence ettiği için ona kızgın? Asırlardır hüküm sürüyor ve bu durum da yakın zamanda değişecekmiş gibi görünmüyor. Ona bunu değiştirebileceğini düşündüren şey nedir? Yoksa bunu yapması gereken kişi o mu?"

Joel gözlerini benden ayırıp boynumda asılı duran kolyeyi işaret etti. Bakışlarını takip edip madalyonu parmaklarımın arasına aldım. "Anlamıyorum."

"Buna sana Gavin mi verdi?" diye sordu bana bakarak.

"Evet, annesinin olduğunu söyledi." Bir kez daha madalyona baktım, içindeki güzel yazıyı incelemek için onu açtım. *Eğer kalbimin kanatları olsaydı, daima seninle olurdu. İyice göz gezdirdim herhangi bir bağlantı aradım. Tek bildiğim Gavin'in bana babasının öldürüldüğünü ve annesinin de ortadan kaybolduğunu*

anlattığıydı. Şaşkın bir halde tekrar Joel'a baktım. "Hayır. Lütfen ailesinin bununla bir ilgisi olduğunu söyleme."

"Sana onlarla ilgili ne anlattı?"

"Liderler onun annesiyle babası mıydı? Amaran'ta... öldürüldüler mi yani?" Öylece yerime çöktüm, yüreğim burkulmuş, kelimeler boğazımda düğümlenmişti. "Buna inanamıyorum." Ne zamandır içmediğim mentollü sigaralarımın bir tanesini yak-tım. "Onları Samira mı öldürdü? Yani Gavin oraya *intikam* almak için gitti? Asla gerçekleştirilemeyecek bir şey için mi kendisini ateşe atıyor?"

"Hayır, hepsi bu değil. Oradaki insanlara yardım etmek istiyor, adalet istiyor. Herkesin Samira'nın hükümranlığından kurtulduğunu görmek istiyor."

"Bu delilik. Bu imkânsız bir hırs. *Tanrı'yı* öldürmek gibi bir şey."

"Hayır," diye karşılık verdi Joel, ses tonu sertti. "Tanrı falan değil. Sadece tanrı olmaya çalışıyor."

Şaşkınlık içinde kafamı salladım. Sonra aklıma geldi. "Bir dakika, bana annesinin sadece birkaç yıl önce gittiğini söylemişti. Sense savaşın 1800'lerde olduğunu söylüyorsun."

"Samira'nın kurallarına karşı uzun süredir direndiğimizi söylerken şaka yapmıyordum. Sadece yeryüzündekiler değil, Amaran'takiler de direniyor. Savaş 1800'lerin sonunda gerçekleşti, Arianna o metni yazdıktan hemen sonra. Ancak Gavin bundan hep beş altı yıl önceymiş gibi bahseder. Onun için daha dün gibi. Yüz yıldan fazla bir süredir bu yükü taşıyor, intikamlarını almak için."

Paketimden sigara çıkarıp, bir tane de kendisi yaktı. "Gavin yıllardır büyükbabasının Louisiana'daki evinde kaldı, kısa süre

önce Avrupa'yı gezip geri döndü. Amarant'a gitmeyi babası seçti. Annesi de evde onsuz yaşayamadı ve o da şehirden ayrıldı. Ona katılmaya gitti. Şehirde barışın bağlanmasına yardımcı oldular ve sonra Samira onları öldürdü. Onlardan kurtuldu ve sonra herkesi bir kaza olduğuna inandırdı, en nihayetinde de unutuldular. Hepsinin kandırdı. Öfkeyle başını salladı. "Gavin'in bizden biri olmasının gerekçesi de onların ölümü."

"Neden öldürdü onları? Zavallı insanları ..." Elim farkında olmadan madalyona gitti, onu sıkıca tutup boşluğa baktım.

"İstediklerini elde etmek için insanları kullanıp sonra onları yok ediyor. Hepsi Hoodoo ve Voodoo kökenli şeyler, gerçek şu ki Samira ve Gerard melezler: yarı vampir, yarı büyücü." Joel hafifçe güldü. "Olağanüstü ucubeler de diyebiliriz. Amarant'ta saklanan insanlar onlara sınırsız güç ve daimi enerji veriyor, onların dizginleri elde tutmalarını sağlıyor. Bu yüzden Samira, kendini güvende görebilmek adına bu insanlar için ne gerekiyorsa yapıyor. Yüreklerinde yankı uyandıran o kaybettikleri liderleri adına sahte merhamet gösterileri yapıyor. Bu yüzden ona daha çok güveniyorlar. Samira'nın onları önemseydiği hissine kapılıyorlar."

"Yani bu yüzden mi Gavin değişti? Ailesinin intikamını almak için mi?"

"Bu başka günün konusu." Joel kesin bir ses tonuyla solugunu verdi.

Madalyonu kapattım ve buzdolabının üzerinde, Gabe ve Gavin'i bar gibi bir yerde gösteren fotoğrafa baktım.

"İnsan olduğumuz dönemler." Başını salladı. "Ailesini kaybetmesinden sadece bir süre önce."

Derin bir tiksinti duygusuyla, "Samira zaten oldukça güçlü," diye devam ettim, olayları anlamaya çalışıyordum. "Neyin peşinde o zaman?"

"Gérard'ın büyüüne muhtaç, şehrin içini sürekli dolu tutup onun gücünü beslemesi gerekiyor. Ancak bir kez tüm şehri yok etmek zorunda kaldı. Yola devam etmek git gide daha da zorlaşacak."

Sigarasını kül tablasında bekletti ve portakalımdan bir parça alıp rastgele kesmeye başladı, yemeğiyle oynayan çocuklar gibiydi. "Yine de orada yaşayan halktan faydalanmaya ve hüküm sürdüğü sürece onlara acı çektirmeye devam edecek. Lanetlerini kaldıranlardan nefret ediyor."

Gözlerimi kırıştırdım, hâlâ dikkatim önümdeki duran eski fotoğraf üzerinde donakalmıştı. Bir nefes daha aldım, Gavin'in insan olduğu dönemlerdeki sıcak kahverengi gözleri beni büyülemişti. "Ailesi Amaran'ta öldüğünde Gavin'in hâlâ insan olduğunu söyledi. Orada olduklarını nereden biliyordu?"

175

"Ziyarete gidiyordu."

"Amarant'a mı?" Dönüp merakla ona baktım.

"Evet, her ay kapı açıldığında."

"Oraya insanların giremediğini sanıyordum."

"Girebiliyorlar fakat *girmiyorlar*. Gavin istisnaydı. Ailesi Samira'yla anlaşma yapmıştı. Hizmetlerine karşılık Gavin'in ziyaret hakkı olacaktı ve ona hiçbir zarar verilmeyecekti."

Dönüp bir kez daha fotoğrafa baktım, içim ev özlemiyle doldu. Bir an önce Louisiana'ya gitmem gerekiyordu, hızlıca. Gerinerek duvardaki saate baktım ve abartılı bir şekilde esnedim. "Sözünü yarıda kestiğim için üzgünüm ama yorgunluktan ölüyorum. Yarınki gezi fikrini ertelese senin için sorun olur mu? Sanırım

artık eve gitmeye hazırım ve eğer işimi kaybetmek istemiyorsam patronumla işleri yoluna koymalıyım.”

Aniden konuyu değiştirmemden dolayı şaşırmıştı, “Peki, elbette,” diye yanıtladı. Portakalla oynamayı bıraktı ve bana baktı, kafası karışmıştı. “Pekâlâ, şey, gidip hazırlanayım ve çıkalım o zaman.” Yatak odasına gitti ve beni sessizlik içinde bıraktı. Son kez Gavin’in fotoğrafına baktım ve kapatmadan önce parmağımı Arianna’nın günlüğünün sayfalarında gezdirdim, Londra’ya elveda demeye hazırdım.

TERS YÜZ

“Evinde yemek yiyemediğim için üzgünüm, sana tüm o yiyeceklerin parasını ödeyebilirim.”

“Kesinlikle gereği yok.” Joel cana yakın bir şekilde güldü.

“Yumurtalar şahane.” Son lokmamı da portakal suyuyla ıslattım, işe gitmeye hazırdım. Carol, etrafta dolaşa şu grip virüsü sayesinde cömertçe yokluğumu affetti ve telafi etmem için gece vardiyasında çalışmama izin verdi. Beni bu kadar uzun süredir tutmasına çok şaşırmıştım ancak onun bu ‘cezası’ da yeni yaşam tarzıma uymuştu.

Joel’e bakarak gülümsedim. “Akşam yemeğinde kahvaltı yapmaya bayılırım.”

“Beğenmene sevindim. Pek yaptığım bir şey değildir.” Gü-lümsedi, hemen mutfaka kaçıp radyomun sesini açtı. Bulaşıkla-rı yıkamaya başladığında, eski bir kasetinden Johnny Cash’in en güzel şarkıları çalıyordu. Gözüm bir an hareket ettikçe sallanan, belinde pek alçak duran çiçekli eski tip bulaşık önlüğüne takıldı. Tekrar gülmeye başlayınca dönüp bana baktı.

“Yine başlama. Erkekse bir önlüğünün olmaması benim suçum değil.”

“Çünkü erkekse önlük yapmıyorlar bay dahi.”

“Akşam yemeği için seni yememe ne dersin prenses?”

“Keyfin bilir, Betty Crocker. Daha çok çalışmalısın.” Göz kırıp tabaklarımı hemen yanında duran lavaboya koymak için sandalyemi kaydırdım, son kez hayranlıkla önlük içindeki haline güldüm. Geniş omuzları ve dövmeleleri da orkestrayı tamamlıyor ve neşeme neşe katıyordu.

“Eğer önlüğü güvenle taşıyan bir vampire tahammül edemiyorsan, mutfaktan gidebilirsin.” Joel beni ıslak spatulayla dürttü ben de benzer şekilde karşılık verdim, sonra masanın üstündeki çantamı aldım. “Bizimkilerden bir şey duyarsan haber ver, tamam mı?”

“Gavin oradayken onu duyamam, unuttun mu? Herhangi bir şey duyduğum an sana haber veririm, söz. Biraz zaman alacak.”

“Biliyorum, biliyorum. Öyle ümit ediyorum.” Kahvemi alıp kapıya doğru yöneldim.

“Derslerinde başarılar canım,” diye bağırdı arkamdan suratında şapşal bir ifadeyle. *Eh, en azından eğlenceli bir dedi.* Tıpkı küçük bir çocuk gibi kıkırdadım, kapıyı çektim.

Kitapçıya geldiğimde, kafam çok doluydu, Gavin’in planını gerçekleştirip nasıl Louisiana’ya döneceğini merak ediyordum. Londra’dan eve dönerken, Joel olup biteni tüm ayrıntılarıyla bir insanın anlayacağı şekilde bana açıkladı. Yine de kulağa olanaksız geliyordu. Düşünmeden alınmış bir karar gibi. Anlaşılan o ki, herkesi Samira’ya karşı ayaklandırıp Amarant’ı özgürlüğüne kavuşturacak, *ondan sonra* gerçek dünyaya dönecekti. Bu büyük bir meseleydi ve bana ilk başta açıkladığından çok daha fazlasıydı. Yine de bilmediğim çok şey vardı ve bu da bana biraz olsun huzur veriyordu. Saatile baktım, gün batımı yaklaşıyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde, eski dostum Carol'ın sarılmak için bana doğru koştuğunu gördüm, alaca çiçek desenli kıyafeti göz zevkini bozacak cinstendi. "Seni gördüğüme çok güzel, canım. Hepimiz seni tekrar aramızda gördüğümüz için çok mutluyuz." Durumumu anlamıştı.

"Sağ olun, tekrar burada olmak güzel." Yapacağım şey için hemen pişmanlık duymaya başlamıştım bile ancak plana sadık kalmalıydım. Aslında işe gelmeye hiç niyetim yoktu ve biricik işimi bırakacaktım ama Joel'dan kaçmak için bir bahane oldu, hem beni kontrol etme ihtimaline karşın inandırıcı gözükmeliydim.

"Pekâlâ, gecenin bir vakti depoda çalışmak için işe gelmek çok hoş bir şey değil ama gerçekten yardıma ihtiyacımız var." Göz kırptı ve kıyafetini düzeltti. "Rahat ol ve şuradan başla, bir sorun olursa haber ver."

"Aslında Carol," etrafa baktım, çok sevdiğim kitapçıya son bir bakış attım, "acaba bu akşam biraz erken paydos etsem olur mu diye soracaktım sana."

"Bunda bir sorun göremiyorum. Hiç sorun olmaz." Konuşurken kafasını salladı. Başı her hareket ettiğinde itfaiye kırmızısı lüleleri de dans ediyordu. "Şuradaki birkaç rafı hallet sonra ne zaman istersen ayrılabilirsin."

"Harika."

"Şu arkadaşınla nasıl gidiyor? Bu aralar onu hiç görmüyorum."

"İyi."

"Aşkta kazanıyorsun o zaman?"

"Her şey harika." Sözlerimdeki imayı anlaması için bekledim.

Yaşlı horozlar gibi meraklı bakışlarıyla bir müddet beni süzdü, büyük ihtimalle her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmamı bekliyordu. Bekledim, etrafa baktım. "Bunu öğrendiğime sevindim tatlım," dedi sonunda, "Sanırım çene çalmayı bir kenara

bıraksam iyi olacak.” Gözlüklerini düzeltip yanımdan ayrıldı. Bir saniye daha kaybetmeden hemen aceleyle işe girdim.

Birkaç rafı didik didik ettikten sonra, Carol’in gözden kaybolduğunu görür görmez hızla kapıdan çıkıp Joel’in etrafta olmadığından emin olduktan sonra arabama atladım. Ona saat dokuzda vardiyam bittiğinde gelip beni takip etmesini söylemişim, bu yüzden ona söylediğim zamana göre birkaç saat daha işte olmam gerekiyordu. Ancak vampirler inatçıdır. Ve de kurnaz. Belki de Andrew’un ortalarda olup olmadığından emin olmak için kitapçının etrafında dolanıyordu. Ya da aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için.

Nehir koluna giderken yolumu bulmakta zorlandım ve güneşin batışını seyrettim, gökyüzü karardıkça sadık hilal de daha belirgin hale geliyordu. Joel döngüyü biliyordu, bu gecenin önmüzdeki aya kadar görebileceğimiz son hilal olduğunun farkındaydı, yani şansımı gerçekten de zorluyordum. Yine de bu kadar fütursuzca bir şey yapacağım hayatta Joel’in aklına gelmezdi. Yoldan çıktığımda tekerler zıpladı, yokuş aşağı giderken Gavin’in beni buraya getirdiği geceyi hayal meyal hatırladım. Günışığının son saniyelerinden faydalanıyordum, etrafıma bakarak gördüğüm şeylerin bana yolu hatırlatmasını ümit ediyordum.

Sinirlerim bozulmuştu, yavaşladım, direksiyona doğru eğilip önmündeki ölü alana baktım. Gökyüzünde karanlık bir örtü vardı, farlar da sadece önlerindeki alanı ve ağaçları aydınlatıyordu. El fenerimi alıp karanlığa atıldım, o tuhaf meşe ağacmdan bir iz var mı diye önmündeki ağaçlara tuttum. Öne doğru sendeledim, nehir kolunun sahil şeridine giden eğimini görünce çok şaşırdım. Etrafımda dönüp çılgınca ağaçları aradım tekrar, açık alan bana tanıdık geliyordu ancak doğru noktaya ulaşmak için sahil boyunca yeterince ilerlediğimden emin değildim.

Ağacın suyun hangi tarafında kaldığını hatırladığımdan, sırtımı suya verip başımı sağa çevirdim. Feneri önüme tuttum, aradığım o yüzüme bakıp bana meydan okuyan asi dalı gördüğümde

derin bir iç çektim. Yön konusundaki içgüdülerimin doğru olduğunu görmek beni heyecanlandırdı, alaycı aya baktım ve vücudum adrenalinle doldu. Gecenin sesleri kalp atışlarımla tek vücut oluyordu. Zamanı gelmişti.

Hemen arabama koştum ve gömleğimle ayakkabılarımı arkaya atıp, yerine eski bir tişörtümü ve işime yarayacağını düşündüğüm dayanıklı binici botlarımı aldım. Botlarımı pantolonumun üzerine çektim ve kapıyı kapattım, derin bir nefes alıp cebimden ihtiyacım olmayan şeyleri çıkardım. Bir vampirsavarım olsaydı çok yardımcı dokunurdu. Ne yazık ki henüz böyle bir şey piyasaya çıkmamıştı. Saçlarımı gevşek bir atkuyruğu yaptım ve ağaca doğru ilerledim, sonra da acımadan dalını tutarak meydan okuyuşunu kabul ettim. İki kolumu da dolayıp tüm kuvvetimle ittim, dal kuvvetime karşılık verirken çıkan çatırtıyı duydum. Tıpkı arkadaşlarımdan beni terk ettiği gece olduğu gibi, havanın değiştiğini hissedebiliyordum.

181

O anda titremeye başladım ve suyun canlanışını izledim, ne zaman girmeliyim diye düşünüyordum. Yavaşça nehir kolunun kenarına geldim, kendimi acaba boğulur muyum diye düşünmekten alamıyordum. Uzun bir süre nefesimi tutma fikri rahatsız edici ve kaygı verici bir durumdu ve ciğerlerim derin bir nefes alıp hızlı davranmanın zamanı olduğunu işaret ediyordu. Suyun akıntısına kendimi bıraksam ne olurdu ki? Ayaklarımı girdabın içine soksam (ya da daha kötüsü başım tamamen suyun altında kalsa) başıma kötü bir şey gelir miydi?

Yaydığı mor renge hayran kalarak aşağıdaki manyetik suya doğru baktım, sonra gözlerimi kapatarak ileri doğru bir adım attım. Şiddetli akıntı dizlerimi dövüyordu ve gözlerimi açıp ellerim yanda daha da ileriye yürüdüm.

“Ah, bu çok iyi.”

Sözleri tehditkâr bir gülüş takip etti. Başımı çevirip sihirli ağaca baktım ve Andrew'un o iğrenç yüzünü görür görmez çılglık attım.

“Geceme neşe kattın, bir tanem.”

Düşünmeye bile fırsat bulamadan hemen ağaçtan atladı ve atkuyruğundan tutup beni suya doğru sürükledi. Lanetli gözlerinde insanlıktan eser yoktu. Mücadele etmeyi denemedim bile. Artık benim için hiç umut yoktu.

“Gerçekten elini kolunu sallayarak yaşayan ölülerin bulunduğu şehre girip biricik sevgilini kurtarabileceğini mi sandın?” Bir kere daha sert bir şekilde arkamdan başımı hızla çekti, diğer eli de enseme kenetlenmişti. İleride dönüp duran girdaptan sadece birkaç santim ötede, belimize dek gelen suyun içinde duruyorduk.

“Andrew yapma, lütfen Andrew.” Dişlerini uzak tutmak için iyice büküldüm, nefesini enseme hissettim.

“Şu an hiçbir şey beni, seni kendime akşam yemeği yapmaktan daha mutlu edemez, ama sen benim için sadece bir öğünden ibaret değilsin, bu yüzden bana son bir iyilik yapman gerekiyor.”

“Sana istediğin şeyi veremem. Senin hiçbir şeyin değilim ben.”

“Hayır, bana ihtiyacım olan şeyi vereceksin.”

Titriyordum, elleriyle ağzımı örtünce gözlerimi kapadım.

Dipsiz boşluğa doğru beni sürüklerken, onun vücudu da benimle birlikte derinliğe saplandı. Suyun altında gözlerimi açtım ve ne gariptir ki çok net bir şekilde görüyordum, görüşümü kapatacak ne bir sis ne de bir çamur tabakası vardı. Berrak mor renkteki kutsal spiraller sarmıştı etrafımı, ağzımdan hava kaçırdıkça yüzeyde sakin kabarcıklar oluşuyordu. Canlı ışık dalgaları ortalığı aydınlatmış ve ay uzaklarda kaybolmuştu, dünya altımızda sallanırken suyun yüzeyi parlak, göz kamaştıracak kadar beyaz bir örtüye dönüşüyordu. Ayaklarım evrilen çamurlu zemine doğru sürükleniyordu ve güç beni daha da derine çekiyordu, vücudum bir bez bebek misali savruluyordu. Bana saldıran kişinin kozasıyla sarılmıştım, gücüne boyun eğmiştim.

EŞİK

Toz, toprak ve yeryüzünün köklerinden oluşan dar tünelden düştükten sonra şiddetli bir sesle soğuk siyah-beyaz karo kaplamalı bir zemine düştük. Etraftaki sulardan dolayı ıslanmış bir şekilde yatıyordum, ne zamandan beri baygın olduğumu bilmiyordum. Bir tür geçitin içindeydik, üstümüzdeki toprak alçak ve tehditkardı.

Yerden kalktığımda başım zonkluyordu, düşmeden ötürü bir yerim kırıldı mı diye merak ediyordum.

“Kalk ayağa.” Andrew beni ayağıyla dürtüyordu. Kötü haldeydim fakat ayağa kalkabildim, hemen söylediklerini yerine getirdim. Kolumdan tutup çekiştirerek beni, kemik ve tahtalardan yapılmış tırtıklı, ortaçağa aitmiş gibi görünen kapının önündeki taş basamaklardan çıkarıp kapalı salona getirdi. Dehşet verici manzarayı görünce korkudan titredim ve dikkatimi dağıtmak için soğuk duvarlara ve üzerlerinde asılı duran, loş bir şekilde eski yolu aydınlatan arkaik şamdanlara baktım.

Andrew kapının hilal biçimli demir çekti ve öfkeli bir şekilde itti, etrafımızı toz bulutları ve toz toprak sararken geri çekildi. Büyük ağır kapı gıcırdarak açıldı ve kül rengi bir gökyüzüyle

önünde geniş toprakların serildiği yüksek bir tepede kurulu nefes kesici görkemli bir katedral göründü. Tam önümüzde muazzam bir İngiliz bahçesinin girişine çıkan bir yol ve mükemmel şekilde düzenli ağaç labirent vardı.

Yolu göstererek, "Buna ihtiyacımız olmayacak," dedi. "Yanımda dur, burada tek başma dolaşmak istemezsin. Çok tehlikeli." Daha sonra midemi bulandıran bir şekilde bana göz kırptı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Detaylar önemli değil *dedim* ya."

"Eğer beni öldürecekse, bunu neden şimdi yapmıyorsun?"

"Seni öldürmekten bahseden kim? Bunun nesi zevkli ki?" Beni kaldırıp omzuna aldı ve zıpladığı gibi havada uçmaya başladık, labirent girişi ve yeşil araziye geçerek devasa kaleye doğru yol aldık.

Verimli toprakları geride bırakırken büyülenmişim. Zengin zümrüt tonları soluk gökyüzüne karşı parılıyordu ve bu göz kamaştırıcı manzara donuk, ölümü andıran ufuk çizgisiyle tamı tamına zıtlık sergiliyordu. Tüm bu hayranlığın kısa ömürlü olduğunu bildiğimden, korkudan titriyordum. Uğursuz bir yere doğru gidiyordum ve bunu hatırlamak için beni taşıyan Andrew'a bakmama gerek bile yoktu. Klasik harika mimari ve seçkin bir peyzaj, böylesine tehlikeli bir yer için biraz fazla güzeldi.

İçgüdülerim geri tepmişti, "Beni nereye götürdüğünü söyle!" dedim

"Bu kadar heyecanlanmana gerek yok hayatım. Kraliyetle tanışmak üzeresin." Kalenin hisarına vardığımızda durdu, beni yere bıraktı ve ömüzde yükselen kaleye baktı.

"Kraliyet. Beni Samira'ya götürüyorsun." Ayağa kalkıp üstümü silkeledim. Hisarı inceleyerek nemli tişörtümü sıktım.

"Nasıl olsa onu görmeye geliyordun."

“Seninle değil. Ne sanıyorsun? Samira seni de öldürecek, istediğin bu mu?”

“Konuşmayı kes.” Kolumdan sürüyerek yalpalaya yalpalaya giriş yerine doğru ilerledik, daha sonra Andrew, sanki steroidli vampirlere benzeyen, insanları andıran yaratıklara selam verdi. Kapüşonlu pelerinleri tüm özelliklerini gizliyordu, ancak köpek dişleri belli oluyordu.

Uzun boylu, korkunç vampirlerden biri Andrew’a, “Marie nerede?” diye sordu.

“Marie falan yok. Buraya kraliçenin en çok istediği şeyi getirdim.”

“Seni kim gönderdi?” Muhafız öne çıktı ve pelerininin kapüşonunu indirerek sert bir bakış attı. “Marie’ye ne yaptın?”

“Kimden bahsettiğini anlamıyorum. Kraliçeyi görmeme izin verecek misiniz vermeyecek misiniz?”

Şüphelenen muhafız yanında duran diğer iki muhafıza bakıp tekrar dikkatini Andrew’da topladı. “Majesteleri için ne getirdin?”

“Sigorta.”

Zihnim, Andrew’un cevabının ne anlama geldiğini çözmekle uğraşacak durumda değildi. Ürkütücü nöbetçilerden uzak durmaya çalışmakla meşguldüm. Bu yaratıklar, tanıdığım vampirlere hiç benzemiyorlardı. Oldukça yapılı ve geniş omuzluydular ve daha kalm kaşları, koca burunlarıyla çok daha hayvani görünüyorlardı.

“Bu yolu takip edin.” Yaratık isteksizce emir vererek bizi kalenin kapılarına götürdü.

İçeri girdiğim an uzun koridora öylece bakakaldım ve buranın büyük bir sera olduğunu fark ettim. Cam tavandan yansıyan kasvetli ışığın altında iç içe geçmiş şekilde soğuk zemine

yerleştirilmiş yüzlerce kusursuz gül çalısının her biri, hayatımda gördüğüm en güzel gül demetlerini sergiliyordu.

"Heyecanlandın mı?" diye fısıldadı bahçenin görkemine duyduğum hayranlı fark eden Andrew.

"Sanırım bana biraz minnet borcun var. Ben olmasam buraya kadar gelemezdin. *Biricik* aşığını göremezdin. Seni o sefil işinden kapıya kadar takip ettiğim için mutlu olmalısın. Sana büyük bir iyilik yaptım."

"Hiçbir şey için sana *ihtiyacım* yok. Sadece ayağıma dolanıyorsun."

"İnan bana, hayatım. Kapının içinden geçtikten sonra bensiz iki adım bile atamazdın. Tek başına gelmiş bir faniyi fark edip saniyeler içinde enselerlerdi. Sana bir iyilik yaptım ve şimdi sen de benim için bir iyilik yapacaksın."

"Sana hiçbir *borcum* yok."

"Yeter," diye bağırды irikıyım muhafız ve onu takip etmemizi söyledi. Büyük çiftli kapıdan geçip odak noktasında kadife örtülü taht bulunan granit kaplı bir odaya girdik. İçeride, boş tahtın arkasından sessiz bir alev çıttısı duyuluyordu.

"Bunun bir onur olduğunu söylemeliyim." Odayı bir kadın sesi doldurdu; arkamızda belirmesinin ardından güçlü bir yanı kı takip etti onu. Sonraki sözleri muhafızların odadan çıkmasını emretmek içindi. Kimse adını söylememiş olsa da, onun Samira olduğunu biliyordum. Oda tam anlamıyla bir kraliçeye layıktı ve muhafızın kadının sesine itaat etmesi de buranın sorumlusunun o olduğunu gösteriyordu.

Korumalar arkalarından kapıları kapatarak bizi sadece en kötü kâbuslarımda görebileceğim bir âlemle baş başa bıraktılar. Tıpkı bu yeni güzel dünya gibi onun da görüntüsü beni şaşırttı, bu kadar güzel bir varlığın nasıl olup da bu kadar ölümcül olabildiğini düşündürdü. Gözlerimin beni kandırmasına izin vermedim,

zira nazik gülümsemesinin hiç de güvenilir olmadığını farkındaydım.

“Kaç zamandır buraya gelip bizi varlığınla şerefliendiren ilk fanisin.” Andrew’u katı gülümsemesiyle tasdik ederek yanıma geldi, buz mavisi gözlerini gözlerime kenetledi. “Böyle bir refakatçi seçmek için ne kadar da cesursun.” Kıyafetinin dantelli kuyruğunu kaldırarak etrafımda sürüyerek dolaşmaya başladı, korkutucu kırmızı pençeleri olan elini uzatarak saçlarımı okşadı. “Senin için ne yapabilirim, benim sevgili kızım?”

“Size onu getirdim, Majesteleri, o...”

“Sessizlik. Konuşman gerektiğinde konuş. O konuya döneceğiz.” Önüme gelip samimiyetini göstermek istercesine elimi tuttu. “Diyordum ki çocuğum. Neden buradasın? Adın ne?”

Gözlerimi gözlerinden aldım, delici bakışlarından dolayı ürk-müştüm, bir yandan da zarif belini sımsıkı saran yoğun kırmızı renkli saten korsesine hayran hayran bakıyordum. Abanoz renkli saçları soğuk ve bembeyaz cildine daha da acımasızlık katıyor ve o korkunç görünüşünü daha da ürkünç kılıyordu. Daha kendinden emin konuşmak için çenemi kaldırdım.

“Ben Camille. Beni buraya Andrew getirdi ama ben de buraya sizinle tek başıma konuşmaya geliyordum. Buraya birini görmeye geldim, bir arkadaşımı. Buraya kısa süre önce geldi.”

“Elbette. Sanırım Gavin.”

“Evet. Buraya sürgün edilmek için geldiğini biliyorum ve onunla son bir kez konuşma şansım var mı diye merak etmiştim.”

“Son bir kez mi?”

“Benimle birlikte olarak... size sorun çıkardığını biliyorum,” diyerek yutkundum, “ve onun yerini almak istiyorum, onun için düşündüğünüz ceza neyse ben çekmek istiyorum. Eğer çok geç değilse tabii.”

Andrew'a baktım, korkudan irileşmiş gözlerle baktığını görünce şaşırdım. Bunun gördüğüm son şey olabileceğini bildiğimden yüzüne dikkatle baktım.

Samira bir adım uzaklaştı, ricamı düşünürken etrafta dolanmaya başladı. Kendimi daha net bir şekilde açıklayıp açıklamam gerektiğini düşündüm, onu daha fazla kıskırtmak istemediğimden sessiz kaldım. Tahtın arkasında iki iri kurt belirince bir an geriye sıçradım, hayvanların Samira'nın yanına varmalarını izledim. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ancak sakın kalmaya çalıştım.

"Şunu söylemeliyim ki, bu pek beklenmedik bir olay," diyerek iç çekti. Bileklerinde bağlı duran kırmızı sihir kesesi ve her an üzerime atlayacakmış gibi duran diğer Voodoo artıkları; pencere pervazlarındaki kobalt mavisi şişeler, tahtının yanındaki mihraba serilmiş türlü türlü bebekler.

"Bu baş başa konuşulması gereken bir konu," diye ekledi, daha sonra başını eğerek açık duran kapıya baktı. "Victor" diye bağırdı, "derhal buraya gel." Aceleyle içeri giren hizmetkârına, Andrew'un önüne gelip onu işaret etti. "Buraya bana Camille'i getirmenden ötürü pek hoşnut oldum, gerçi görünüşe göre buraya gelmeyi kendisi de başarabilirmiş."

"Evet Majesteleri, ancak ben..."

"Bana Camille'i getirmenin, yaptığın isyankâr eylemler ve bana ve krallığıma karşı yapmış olduğun küstahlıkların cezasını hafifleteceğini düşündün." Yanına yaklaşan Victor'a gülümsedi.

Andrew, "E-Evet, Majesteleri," dedi kekeleyerek. "Kızın s-sizin için ne ifade ettiğini biliyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Ben... memnun olacağınızı düşünmüştüm"

"Ah, kesinlikle memnun oldum. Hesabın kısa süre içinde kapatılacaktı ve... görüyorum ki hepsini ödemek için hazırsın."

Andrew, "Evet," diyerek bana baktı, rahatlamıştı. "Borcumu ödemek istedim ve umarım bu yeterli olur. Gitmekte özgür müyüm?"

Samira başını geriye atıp kahkahalar attı sonra mavi gözlerini ona doğru devirdi. "Camille zaten kendi özgür iradesiyle buraya gelmeyi kafasına koymuş. Gördüğün gibi çocuğum, artık sorun sadece borçlu olman değil aynı zamanda bu işe müdahil olman. Özgürlüğün, istismar etmeyi seçtiğin hür iradendir ve şimdi karşımda durmuş bana hiç hakkın olmayan bir şeyi sunarak kendini kurtarmaya çalışıyorsun."

Kurtlar hemen yanında belirdiler ve Andrew'un hareketini engellemek için pozisyonlarını aldılar. "Ne yazık ki Camille ödeme alabileceğin bir konu değil. Söylediğim gibi sadece borçlu değilsin aynı zamanda işlerimi de engelliyorsun ve haliyle de cezaya tabi tutulacaksın."

Andrew'un elini ellerinin arasına aldı bir adım daha yaklaşıp duygusuzca yere baktı.

"Lütfen, Majesteleri, lütfen, hayır! Size yalvarıyorum!" Samira ellerini tuttuğu anda Andrew acı içinde bağırmaya ve titremeye başladı. Çaresiz görünüyordu, Samira'nın gözlerinin içine bakarken, ben de geri çekildim ve kollarımı vücuduma sardım. Gözlerimi kapamaya çalıştım ancak başka yere bakamadım. "Majesteleri, size daha fazlasını verebilirim!"

Elini yüzüne doğru kaldırıp hızla vurdu, kırmızı turnaklarıyla âdeta avına hükmeden bir aslan gibi onu pençeledi. "Bazı sırlar biliyorum!" diye feryat etti, parçalanmış derisini hissederek. "Direniş hakkındaki sırlar! Size yalvarıyorum, lütfen, hayır!"

Andrew'un yüzünden kanlar akarken, Samira'nın ağzından çıkan tek söz sadece, "Elveda" oldu, daha sonra boynunu yana çekip dişlerini etine geçirdi. Ani bir ısırik onu yere yıktı, vücudu hızla buruştu ve çürüdü. Victor'a, Andrew'un bedenini kaldırmasını işaret etti sonra turnaklarıyla siyah uzun lülelerini kabarttı ve yüzünü bana dönmeden önce kıyafetini düzeltti. Etrafımda dolaşırken dizlerimin bağı çözülüyordu, gözlerimse granit basamaklarda cansızca yatan Andrew'un bedenine bakakalmıştı. Az önce buradaydı, şimdiyse gitmişti. Yokluğu bana güven vermeliydi ancak sadece korkumu daha da körüklemişti. Şimdi odada sadece Samira ve ben vardık. Yalnızdık.

"Nerede kalmıştık?" Ağzındaki kanı eliyle silip parmaklarını yaladı.

90

"Bilmiyorum, ben ..."

"Ah, evet. Rican." Samira'nın gözleri parladı, konuşurken bir ileri bir geri süzülüyordu. "Görünüşe göre zamanını boşa harcadın ve büyük bir kumar oynadın."

"Anlamadım?"

"Gavin'in cezalandırılacağını varsaydın ve de onun yerini alabileceğini. Gördüğün gibi, o hayatta ve onu cezalandırmaya da niyetim yok. Sürgüne gitmesine izin vermem gerekiyor. Ancak kanunlarımın önünde suçlu ve fiziksel cezanın yerine bana hizmet edecek. Sana gelince tatlım, burada fanilerin iki seçeneği vardır. Yaşamak ya da ölmek. Buradan canlı çıkamayabilirsin. Eğer buradan çıkarsan sırrımızı saklama yükümlülüğünü taşıyacaksın. Yaşamak için bizden biri olman gerek. Ailemize katılmak ne büyük bir onurdur."

"Eğer gitmeme izin verirseniz bu söylediklerinize gerek kalmayacak... Kimseye anlatmayacağım, yemin ederim ki."

“Bunun için herhangi bir kanıtım yok. Buranın varlığından haberdar olan tüm faniler ya değiştiler ya da hemen öldürüldüler. Gavin’le aranızda olan ilişki kesinlikle yasak ve böyle ender durumlar kesin bir biçimde ve süratle halledilmeli. Eğer değişmediysen buradan ayrılma şansın yok, anladın mı?”

Gözlerim onda kilitli kaldı. Uysal bir şekilde davranmaya çalıştım ancak içimdeki kuşku ateşi yandı. “Evet. Ama... bana ölümsüzlük armağanını neden bahşediyorsunuz? Beni bağışlamak neden?”

“Çünkü mevcudiyetin sonsuz bir potansiyel sunuyor. Bulaşıcı bir şey bu.” Güçlü bir şekilde iç çekti, sanki kokumu içine çekiyordu. “Böylesine canlılık, böylesine azim. Ailemize katılarak bana basit bir öğün olmaktan çok daha yararlı olursun. Seçim senin. Hangi şık?”

Bana doğru süzülerek çenemi avucunun içine aldı. “Eğer gerçekten Gavin’in yerini almak istiyorsan, onu bağışlarım ve istediği gibi lanetini kaldırıp Amaran’ta kabul ederim. Onun yerine sen hizmet edebilirsin. Elbette diğer seçeneği tercih etmezsen ...”

“Hayır.” Müphem bakışlarını gördüğüm an, her şeyi yapmaya hazırdım. Gavin’in planlarını engellediğimin farkındaydım ancak bu işin sonunda onu hep istediği gibi özgürlüğüne kavuşturmak ve tekrar insan olarak görebilmek varsa, buna değerdi. Samira’nın bana sunduğu, bir takastan öte hoş bir fırsattı. Eğer kabul edersem, önümde vücut bulmuş halde duran kötülüğün karşısında yok oluşunu seyretmek yerine, onunla birlikte olma şansım olacaktı. Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. “Değiştir beni.”

“Derhal. Yaşadığı meskenine kadar sana eşlik edecekler.” Eteğini hızlıca savurarak tahtına kuruldu ve kurtlara işaret etti. Dönüp onları kapıya doğru takip ederken arkamdan durmam için bağırdı, konuşurken uzun ve keskin turnaklarına baktı.

“Bir şey daha, benim sevgili çocuğum. Neredeyse unutuyordum. Başka bir hizmetkârın yerini almayı seçtiğinden dolayı damgalanacaksın. Bana aitsin, yani sürgün hayatı yaşama lüksün olmayacak.” Şeytani bir gülüşle gözleri gözlerimle buluştu. “Bunu şimdiden açıkça belirteyim.”

SAVAŞ YA DA KAÇIŞ

Kurtlarla birlikte, insanı yoran spiral şeklindeki merdivenlerden kalenin en yüksek kulesine doğru çıktım. Merdivenlerin başına ulaştıktan sonra, bir başka iri yarı, pelerinli muhafız bizi ilgisiz bakışlarla karşıladı.

“Dali. Akim. Açılın,” diye hayvanlara emir verdi. Kurtlar bu emre sadakatle uyararak merdivenlerden inip kraliçelerinin yanına döndüler. Ben önde yürürken o da hiç acele etmeden, birkaç adım geriden beni takip etti. Hücreleri bir bir geçtik, her bir kilitli tahta kapının sadece bir gözü vardı ve bunlar da demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Yaşama meskeni mi? Burası bir *hapishaneydi*.

Onu gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum ve onun beni gördüğünde ne tepki vereceği konusunda daha çok endişeleniyordum, hızlıca konuşup onu Samira’yla yaptığım anlaşma konusunda ikna etmem gerektiğini biliyordum. Yapmaya kalkıştığı şey çok riskliydi ve Amarant’taki kaderinden emin olmasam da, bunun hayatına mal olabileceğini biliyordum. Durumu daha net bir şekilde görmesini sağlamak için en azından denemek zorundayım.

Muhafız arkamdan geldi ve kolumdan tutup yüzümü hücrelerden birine doğru çevirdi. Pelerinininden bir kelepçe çıkarıp zorla bileklerimi kelepçeledi.

“Beş dakikan var.”

“Sadece beş dakika mı?”

“Pazarlık yok.” Nefesini yüzüme doğru verdi, köpek dişleri ensemın etrafında geziniyordu.

Doğru olanı bulana kadar anahtarlığını karıştırdı sonra hantal hantal anahtarı deliğe sokup yavaşça çevirdi.

“İşte *presin*.” Kapı açıldı, arkamdan beni hücreye doğru itti. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitleyerek beni kayıp parçamla baş başa bıraktı. Taş duvardaki pencereden süzölen ay ışığı karanlık hücreyi aydınlatıyordu. Köşede çömelmiş nesneye odaklandım. Kalbimdeki beklenti birden kesildi. Paramparça bir saman yatağın üzerinde yırtık pırtık kıyafetleri ve feci derecede kötü yaralarıyla Gavin oturuyordu.

Yavaşça öne doğru geldim, durumuna inanamıyordum. “Gavin, uyan. İyi misin?” Diz çöküp onu sarstım, gözlerinin açıldığını görünce şükrettim.

“Hayır, hayır, hayır.” Beni görünce birden uyku sersemi haliyle irkildi, dehşete kapılmıştı. “Burada olamazsın. Camille, bana hayal gördüğümü söyle. Hayır...” Bana yaklaştı, yüzü hayal kırıklığının ağırlığını taşıyordu ve cildime dokunduğunda gerçek olduğunu anladı.

“Buraya senin için geldim” dedim. “Bu şekilde olmaman gerekiyordu. Gabe ve Audrey iyi mi? Burada böyle kapalı kapılar ardında açlığa terk edilerek cezalandırıldığını bilmiyordum. “Yüzüne yaklaştım, tüyler ürperten hücre duvarlarına baktım.

“Dur. Burada ne yapıyorsun?” Kendine gelip bana yaklaştı, kapıdan pencereye doğru yöneldi. Hemen ellerimdeki kelepçeleri

parçalayarak ellerimi kurtardı. Bu çaba onu yordu. “İkimizi de öldürteceksin, aklın neredeydi senin?”

“Biliyorum, sakın ol, yanına bu yüzden geldim. Buraya gelirken Andrew’la karşılaştım ama o öldü. Samira’yla işleri yoluna koydum ...”

“Samira’yla mı karşılaştın?”

“Evet. Tehlikeli olduğunu biliyorum ancak dinle.”

“Burada olmaman gerekiyor,” diye tekrarladı, tekrar etrafıma baktı. Bana bu kadar yakın olmamalısın. Uzun zamandır beslenmedim.”

“Beni *dinlemelisin*. Sadece beş dakikamız var.”

“Neye kadar beş dakika?”

“Beni tekrar Samira’ya götürecekleri zamana kadar. Beni değiştirecek. Eğer gitmene izin verirse senin yerine almak istediğimi söyledim. Ona hizmet etmek zorunda kalmayacaksın. Üzerindeki laneti kaldırarak.” Yutkundum ve elimi göğsüne koydum, korkmadığımı ona göstermek istedim.

Vücudu kaskatı kesildi. “Seni değiştirmek mi? Camille, hayır. Hayır, anlamıyorsun. Samira’yla hiçbir işi yoluna koyamazsın, o anlaşma falan yapmaz. Bir şekilde seni öldürür.”

“Bilmediğin bir şey var. Ona faydalı olacağımı söyledi ve senin yerine hizmet edebileceğimi söyledi. Anlaşma yapmayı pek dert ediyormuş gibi görünmüyordu. Ayrıca, ya değişeceğimi ya da öldürüleceğimi söyledi”

Kafasını salladı, bitkin bir halde odada dolanmaya başladı. “Buna inanamıyorum.” Gavin’i böyle tüyleri diken diken olmuş bir şekilde görmeye hiç alışkın değildim. “O pazarlık falan etmez, kimseyle uzlaşmaz. Ne yaparsa kendi çıkarı için yapar, bunu anlıyor musun? Taviz vermez, kuralına göre oynamaz. *Kandırır*. Seni buradan çıkarmamız gerek. *Hemen*.”

"Gavin, seni burada bırakamam. Buraya gelip vampirler âlemini kurtarma fikrin tamamen çılgınlıktı. Bunu yapmak aileni geri getirmeyecek, bu senin boyunu aşıyor. Buraya seni zamanında yakalayıp tüm bu fikirlerini unutman ve geride bırakman için sana yalvarmaya geldim. Seni vazgeçiremeyebilirim, biliyorum - buraya gelmenin senin için ne anlam ifade ettiğini anlıyorum. Ancak eğer devam edersen de seninle olmama, sana yardım etmeme izin vermelisin. Eğer beni değiştirmesine izin verirsem, üzerindeki lanetten hemen kurtulmuş olacaksın. Burada ne kadar vakit geçirirsen, hareketlerinden o kadar işkillenecek ve belki de seni öldürmeye karar verecek. Hayatın tehlikede, vakit kaybedemezsin. Burada olup yapmak istediğin her neyse onu gerçekleştirene kadar seni bekleyebilirim. İstedğim şey bu."

Böyle bir şey görmeye pek ihtimal vermiyordum, fakat o anda yüzündeki azap daha da derinleşti. "Ne yaptığımı biliyorum," dedi. "Ona rica ettiğim gibi Amarant'ın içinde ona hizmet etmemi kabul etti. Halkına önderlik etmesine yardım ettikten sonra lanetimi kaldıracak ve sonrasında her şey planlarıma uygun şekilde yürüyecek! Bana zarar vermeyecek, henüz değil. Peki ya şimdi? Tam da gelip onun tuzağına düştün ve ona istediği şeyi verdin. Seni değiştirmeyecek, ona istediğini verene kadar seni elinde tutacak ve sonrasında da seni öldürecek!"

"Bunu nereden biliyorsun?" diyerek yanına gidip onu durdur-
dum.

"Biliyorum işte."

"Direkt sonuca varıyorsun."

"Biliyorum," dedi başparmağını gövdesine doğrultarak, "çünkü aynınu aileme de yaptı. En sevdikleri şeye karşılık onlarla pazarlık yaptı, bana karşılık. Ailem onun istediği şeyi yapana kadar beni canlı tuttu ve yerine getirdikleri anda da benden kurtulmak istedi. Ben kaçtım, bu yüzden o da benim yerime onlardan kurtuldu. Seni öldürecek."

Yüreğimde bir sızı duydum. Elbette Gavin, Samira'nın neler yapabileceğini benden iyi biliyordu. Keşke ona baştan güvenseydim, buraya yapmak için geldiği şeye izin verseydim. Ancak o bana tekrar hayat vermişti ve ona borçluydum. Çabalarım işe yaramayacak olsa da, sebeplerim kalbimi mahkûm ediyordu.

"Lütfen bunu yapmama izin ver," dedim. "Sürgüne git ve beni almasına izin ver ya da git buradan, senin seçimin. Ama ben şimdi buradayım ve ya seninle eve döneceğim ya da burada onun krallığını başına yıkmanı seyredeceğim. Ne yaparsan yap, kenara çekilip bu intihar anlamına gelen planına izin vermemi bekleme."

"Sana rica etmiyorum. Buradan gidiyorsun. Burada gücün yok, değişsen de değişmesen de, anladın mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sen gelmeden olmaz."

Dönüp pencereden aya, kendini gösteren korkunç gölgeye doğru baktı.

"Buraya geldiğimde bu gölge yoktu," diye mırıldandım gergin bir şekilde bakarak.

"Bu dünyanın ayı değil. Bir nevi... kum saati. Amarant'lılara devrin neredeyse tamamlandığını anlatıyor. Kapı birazdan kapanacak, gitmemiz gerekiyor." Bana döndü. "Bana başka seçenek bırakmadın, seninle geliyorum, kaçmalıyız. Ben olmadan buradan çıkmaya imkân yok. Ancak bu burada bitmedi, tekrar gelmem gerekiyor. Saklanıp tekrar toplanmalıyım..."

Koşup ona sarıldım. "Kaç benimle. Geri gelmene gerek yok. Ne olduğunun bir önemi yok, yeniden başlayabiliriz."

"Bunun asla olmaması gerekiyordu, Camile." Nazikçe beni kollarına aldı, sesini alçalttı. "Artık bunu yapamam. Seninle olmam. Bundan kurtulana kadar olmaz. Bunu yapmam gerekiyor. Sadece kendim için değil, ailem için. Onlara bunu borçluyum. lütfen beni anlamaya çalış."

hızlıca uzaklaşmamız gerekiyordu, fakat onun yakıcı bakışlarına karşı savunmasızdım, bu yüzden ben de boyun eğdim.

“Sana sırılsıklam âşık olduğumu ve Paris’te karşılaştığımız günden beri hayatımın asla aynı olmayacağını anladım. Geri dönüşün olmadığını anladım ve her ne kadar anlaşılması güç de olsa bundan kaçmak çözüm değil. Çünkü aklım unutmama asla izin vermeyecek.”

“Devam et.” Gözlerini kapatarak dinledi.

“Kalbimin söz dinlemeyeceğini biliyorum, istediğim kadar deneyeyim. Kalbim sana programlanmış ve sen yoksan...”

“Ben yoksam...”

“Doğru düzgün çalışmayacak. Nasıl yaşamak istediğimi öğrenmek için seninle yaşama fikrinin ölmüş olması gerekiyordu.”

Yüzündeki çizgilere yayılan hüznün yumuşamaya başladı ve yüzü parıldadı. Acının yerini bir gülümseme aldı ve şimdi muzafer ve mesut bir şekilde duruyordu. Kolları ve gövdesi titriyor, gözlerini kapalı tutmakta zorlanıyordu. “Nasıl yaşamak istiyorsun?”

“Arianna’nın yaşadığı gibi ya da annem gibi gerçeği kabullenmeyi reddederek, tekrar bir bütün olmayı reddederek değil. İlerleyebilmek istiyorum. Duvarlar olmadan, pişmanlık olmadan, daha fazla vakit kaybetmeden. Seninle başka bir şans istiyorum.”

“Bunu ne zaman anladın?” Gözlerini açmıştı artık, dingin ve hareketsiz duruyordu.

“İnsan halinle çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümde anladım. Gözündeki yaşam hevesini gördüm ve bu ikimizin de sağ kalması için yeterliydi, her ne kadar birlikteyken hatalı olsak da.”

Gavin mutlu bir şekilde bana doğru eğilip, beni kollarına aldı. Bacaklarım sağa sola sallanıyordu, ellerimi boynuna dolamıştım. Gücünün geri geldiğini görmek beni şaşırtıyordu, sersemlemeye başlamıştım. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu, beni pencerenin önüne kadar taşımasına izin verdim.

“Camille Hart. Seninle ne yapacağım ben böyle, benim küçük, cesur, içe kapanık sevgilim.” Gözlerinde aşkla bana baktı.

“Beni tekrar öpebilirsin mesela.”

Şıngırdayan anahtarların sesi daha da yükseliyordu.

“Unutma bu fikri.”

Kapının yanında bir hareketlenme duyduk, küçük pencereden muhafızın huysuz yüzünün belirmesini izledik. Muhafız beceriksiz bir şekilde kapıyı açmak için anahtarlarla uğraşırken, Gavin beni hızla yanma çekti ve sırtını duvara vererek parmaklıklılı pencereyle aynı hizaya geldi. Yüzünü kapıya dönerek muhafızı görüş alanında tuttu, vücudunu ayarladı ve kendisini hazırladı. “Affet beni, aşkım. Sıkı tutun.”

Sormaya bile fırsat bulmadan tüm gücüyle pencereye daldı ve parmaklıkları kolayca parçaladı. Etrafa taş parçaları saçarak duvarı kırdığımızda başı ve omzuyla beni kapatarak korudu. Kendimizi birden uçarken bulduk, yer çekimine fırsat vermeden şimşek hızında roket gibi yükseldik. Havada spiraller çizerek kaleden uzaklaşıp harika, yemyeşil denizin üstünden uçtuk.

Rüzgâr ter taraftan saçlarımı savuruyordu, dönüp omzunun üzerinden baktım ve yıkarak çıktığımız kale duvarının içerisinde muhafızın kızgın yüzünü gördüm.

“Geliyorlar,” diye bağırdı Gavin, kapıya yaklaştığımızda. “Sana söylediğimde kaçmaya hazırlan.”

Aynı bahçelerin ve manzaranın altımızdan kayıp gidişini izledim, artık kale görünmüyordu ve yaklaştığımızı biliyordum. Başım dönüyordu, gözlerimi açık tutmaya çalış .m. Aniden yere indik ve benzer bir bahçenin önündeki geniş, تنها araziye ayak bastık.

“Bu labirentli yol seni kapıya ulaştıracak. Enerjini aldım ama zayıf düşünüyorum, senden kaçmanı istiyorum. Seni görüş alanımda tutabilir ve arkamızdan gelenleri görebilirim. Git!”

“Ben... nasıl gideceğimi hatırlamıyorum. Yolu nereden bileceğim?”

“Burası davetsiz misafirlerin kaybolmaları içindir. İlerde daha fazla muhafız peşimize düşecek ve kalan gücümü korumam gerekiyor. Sana yolu söyleyeceğim, git artık!”

202

Labirentin girişinden içeri daldım, hızla köşeleri dönerken Gavin de arkamdan bağırarak yolu tarif ediyordu. Karanlık yön duygumu engelliyordu ve bir yandan da baş dönmesiyle uğraşıyordum. “Gavin?” Tökezledim ve hızımı yavaşlattım, daha fazla yol kalmamış olması için dua ettim.

“Geldim aşkım,” diyerek birden yanımda beliriverdi, kollarıyla belimi sararak bana yolu gösterdi. “Az kaldı, dayan.”

“Neredeler? Burada olacaklarını söylediğini...”

“Camille! Sağ, şimdi sol! Acele et!” Beni öne doğru itip kaçırtığımız öfkeli muhafıza doğru döndü. Uçarak gelen muhafızla havada çarpıştılar. Çarpmanın etkisini duyunca vücudumda bir anda adrenalin salgılandığını hissettim ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşarak kaçmam gerektiğini anladım. Muhafızın peplerininenden gümüş bıçağını çıkardığını gördüğümde buz kesildim, çaresizce Gavin’in silahın kontrolünü ele geçirmeye çalışmasını izledim.

Muhafız bıçakla göğsüne doğru hamle yaptığı sırada bıçaktan ustaca kaçtı ve saldırısını boşa çıkardı. Onu kolundan tutarak sert bir şekilde ağaçlara doğru fırlatıp atarak bıçağı elinden düşürdü. Almak için eğildiğinde donakaldı.

“Camille! Bekle.” Yüzü parladı ve uzakta göremediğim bir şeye konsantre oldu.

“Sola döndüğünde bir çeşme göreceksin, onun ortasına doğru koş ve hareket etme. Tam orada dur, anladın mı? Git! Gelenler var!”

“Peki, sana ne olacak?” diye bağırdım kaçmaya hazırlanırken.

“Ben iyi olacağım, şimdi git!”

Tüm içgüdülerim kalıp yardım etmemi söylese de ona güvenmeliydim, buna mecburdum!

Hızla koşmaya devam ettim ve sağa döndüğümde Gavin’in olduğu yerden gelen bir çarpışma sesi daha duydum. Soldaki göz alıcı çeşmeye doğru döndüm, vampirlerin sadece hayal ürününün bir parçası olduğu günlere özlem duyuyordum. Kaçtığımızda (ya da kaçabildiğimizde) ne yapacaktık? Kaçış sonrası bir hayat fikri beni ürkütüyordu ancak kaldığımız takdirde Samira’nın bizim için yapacağı planların çok daha kötü olduğundan emindim.

Çeşmenin yanına geldiğimde bir düşman izi var mı diye etrafıma baktım. Hâlâ Gavin’in boğuşma seslerini duyabiliyordum ve onu daha ne kadar bekleyeceğimi merak ediyordum. Eğer Samira bizi yakalarsa anlaşma iptal olacaktı ve bunun sonuçlarına maruz kalmayı da hiç istemiyordum.

“Cesur biri olduğunu biliyordum ama böyle bir şey olacağını asla tahmin edemezdim.”

Etrafıma baktığımda, karşımda beyaz atına binmiş cesur bir asker gibi duran Joel'i gördüm, sebep olduğum başka bir sorundan kurtarmak için uçarak bana doğru süzülüyordu.

ASİL

“Joel?” Soluk soluğa kalmıştım, Joel’in üzerimden uçup çeşmenin yanına ayak basışını izledim. Çimlere inip kolumu tuttu, sinirliydi.

“Aferin, canım. Ne yapmaya çalışıyorsun, hepimizi öldürtmek mi? Canına mı susadın sen?”

“Ne? Hayır, ben...”

“Unut gitsin, haydi gidiyoruz.”

“Peki ya Gavin? Gabe ve Audrey...”

“Onu buralarda gezinmeden önce düşünecektin.” Sinirliydi, beni de arkasından sürükleyerek çeşmenin etrafında labirentteki başka bir bölgeye doğru fırtına gibi eserek ilerlemeye başladı. “Bundan sonra koşarak devam edeceğiz. Birinin bizi uçarken görmesi riskini alamam. Haydi.”

Bir süre bir sağa bir sola dolandıktan sonra gelmiş olduğum eski yuvarlak ahşap kapıyı görür görmez tanıdım. Küçük, yeşil bir tepeyle açılıp duruyor ve labirente uzanan aynı kirliliğe

doğru bakıyordu. Andrew'un ihtiyacımız olmadığını söylediği labirentti bu.

"Ah, tanrıya şükür." Nefes aldım, soluklanmak için dizlerimin üzerine eğildim.

Joel beni kolumdan hızla çekerek, "Dinlenecek zaman yok, şimdi değil, haydi," dedi ve beni zorla ayağa kaldırdı. Kapıya kadar olan birkaç metrelik mesafeyi hızla koştuk ve içeri girdik, toprak koridoru ve damalı döşemeyi geçtik ve bu kahrolası yere düştüğümüz deliğin altına gelince durduk.

"Hazır mısın?"

Nefes nefese kalmıştım. "Gavin olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Koridordan gürültü patırtı sesleri geldi, birden kapı açıldı ve Gavin çıkarak bize doğru geldi.

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş," diye mırıldandı Joel.

Peşinden de muhafız sürüleri geldi, hepsi bir bir etrafımızı sarıyor, bizi köşeye sıkıştırıyorlardı, her yerden tehditkâr bakışlar geliyordu. Gavin hızla bana yaklaşıp beni arkasına aldı, Joel'la bakiştılar.

Joel, Gavin'in önüne geçip koruma pozisyonu alarak, "Götür onu buradan" diye emretti.

"Bu şekilde olmaz."

"Lanet olsun Gavin. Ciddiyim. Haydi."

"Seni burada bırakmayacağız," dedim Gavin'den destek bekleyerek.

Gavin hiçbir şey söylemedi. "Kapa gözlerini," dedi ve beni kaldırıp yukarı doğru uçmaya hazırlandı. Hafifçe eğilirken Joel'a doğru uzanıp tişörtünden çektim. "Joel, lütfen, hayır!"

“Birbirinize iyi bakın, tamam mı?” diyerek bana baktı, sonra da muhafızlarla dövüşmek için, elinde hançerleriyle birlikte gardım aldı. Gavin’in ayakları yerden kesildiği anda çılgık atmaya başladım, gözlerimin önünde Joel’in o şefkatli ve bilge yüzü, çürümekte olan hayvan leşine yaklaşan aslan sürüsü gibi etrafını kuşatan vampirlerin arasında kayboluyordu.

Hızla karanlık delikten yukarı doğru çıkarken suyun zeminine sert bir şekilde çarptık, darbeden dolayı derim acıyla yanıyordu. Nefesimi tutup gözlerimi açtığımda etrafımız sularla çevriliydi ve aynı görünmez güç bizi daha da yukarıya, yüzeye doğru itiyordu. Nehrin yüzeyine yakınlaştıkça su daha da berraklaştı, Gavin’in gözlerini aradım ve çıkarken kendimi ona paralel bir biçimde tuttum.

Suyun içinde yükselirken saf mor ışık tenimin etrafında dans ediyordu, başlarımız sonunda yüzeyden çıkmıştı. İlk nefesimi alırken tıkağımı, kendimi sudan çıkarabilmek için çırpındım, sanki bir heyelanın ortasındaydım. Gavin çıkmayı başarıp yanıma geldi ve beni güvenilir, eski arabama kadar taşıdı. Nefesim normale döner dönmez hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Önemli değil, aşkım,” dedi soluk soluğa. “Sadece nefes al.”

“Joel benim yüzümden öldü! Neden onu orada bıraktın?” dedim, istemsizce öksürüyordum. Beni yan koltuğa oturttu, üzerime bir hırka atıp kapıyı sertçe kapattı.

“Şimdi dinlen. Senin suçun değil. Hiçbiri değil. Kapı kapanmak üzere, yani birazdan güvende olacağız, ama yine de hızlı hareket etmeliyiz, ne olur ne olmaz.” Direksiyona geçip arabayı çalıştırmayı denedi, tek duyduğu motordan gelen tekleme sesiydi. Çaresizce anahtarı çevirip tekrar denedi.

“Akü bitmiş. Sanırım ışıkları açık bırakmıştım,” diye açıkladım titreyerek.

“Beni takip et, Camille. Otobana çıkmamız lâzım, tamam mı?”

“Bizi uçuramaz mısın - ?”

“Hayır, üzgünüm. Çok zayıfım.” Anahtarı kontakta çekerken boynunu büktü. “Otobana çıktığımızda sorunumuzdan kurtulacağız, söz veriyorum.”

Beni koltuğumdan çekti, ayakta durabildiğimden emin olana dek bekledi, sonra elimi tutup ormana doğru yürümeye başladık. Ağaçların arasından süzülen sıcak turuncu ışınlarıyla, güneş doğmaya başlamıştı, yeni doğan günün sesleri etrafımızı sarıyordu. Güçlükle yürüyerek sonunda otobana çıkabildik ve kalbim geçen arabaların sesleriyle aydınlandı.

Sesindeki rahatlamayla, “Artık güvendeyiz, kapı kapandı,” dedi Gavin. “Dün akşam hilal döneminin son günüydü. Bu bize işleri yoluna koymamız için zaman kazandıracak.” Elimi bırakıp otobana yaklaştı, yorgun bir bakışla, “Şu an bana güvenmen gerek,” dedi. Kestane rengi gözleri yalvaran bakışlarla gözlerimi arıyordu. Onu günışığı altında görünce, endişelenmeye başladım. Yüzü yorgun ve bitkindi, sanki on yıllık uykuya ihtiyacı varmış gibiydi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece sakın ol ve bana güven. Bizi buradan çıkaracağım.”

“Artık güvende olduğumuzu söylemiştin.”

“Öyleyiz. Onlardan... uzaktayız. Ancak yine de buradan uzaklaşmalıyız.”

Yola çıkıp geçen kamyonu el sallayarak şoförün dikkatini çekmeye çalıştı.

“Yolumdan çekil, ne yaptığını sanıyorsun ha?” Boğuk bir ses geldi arabadan, şoför arabanın camını indirdi. Gavin’in yanından direksiyonu kırdı, tam şarampole yuvarlanacaktı ki durdu. Şoför

kenara çekip arabadan çıktı, bize baktı. "Bu zavallı kıza ne yaptın evlat?" Gözleri arabasındaydı, kuşkuyla Gavin'e doğru yürüdü.

"Hiçbir şey, bayım. Ama başımız deritte yardıma ihtiyacımız var. Lütfen."

"Bu kıza zarar verdin mi evlat? Baksana, mahvolmuş görünüyor! Eğer isterseniz polisi arayabilirim, bayan." Bana başıyla işaret etti ve Gavin'i baştan aşağı süzdü. "Gerçi sen de çok iyi görünüyorsun, evlat."

"Bakın bayım. Gerçekten çok hastayız ve araca ihtiyacımız var. Lütfen bizi yolun aşağısındaki hastaneye götürür müsünüz?"

"Lütfen, bayım. Beni incitmedi. Yemin ederim," diyerek söze karışarak yanlarına yaklaştım. Gavin ise adamın cevabını bekliyor ve gözündeki ivedi ifade giderek kötüleşiyordu.

209

Gavin'in önüne geçip adama durumu açıkladım. "Arabamızı çaldılar ve yağmur altında burada bir başımıza kaldık, polisi arayacak telefonumuz da yok. Lütfen bizi yolun aşağısına bırakın. Size hiçbir zararımız dokunmaz."

"Pekâlâ, bayan. Madem öyle diyorsunuz. Ama ortada otursanız iyi olur," diyerek kamyoneti gösterdi. "Gözüm arkadaşınızın üstünde olacak."

"Çok teşekkür ederim."

Gavin kapıyı açtı ve kendimi arabaya attım, tekrar oturabildiğim için rahatlamıştım.

"Ne hastalığınız var, evlat? Başınıza ne geldi? Kötü bir kavgadan falan çıkmış gibisiniz." Adam aracın kapısına doğru gitti. Gavin de peşinden.

"Sadece zorlu bir geceydi, hepsi bu," dedi Gavin.

“Haklısın.” Adam aracın kapısı açıp içeri girecekti ki Gavin onu durdurdu sonra da elindeki anahtarları aldı.

“Hey. Geri ver onları yoksa...”

“Gavin. Ne yapıyorsun?” dedim

“Kımıldama Camille.” Sonra adama dönüp, “Üzgünüm bayım. Kaçın. Uzaklaşın buradan.”

“Ne demek, kaçın? Sakın arabamı alabileceğini sanma evlat!” Adam bir yandan bağırırken, bir yandan da onunla boğuşmaya çalıştı.

“Yerinizde olsam bunu yapmazdım.” Gavin adamı omuzlarından tutup köpek dişlerini gösterdi. Adamı üzerinden atıp arabaya bindi ve hemen kapıları kilitledi. Adam gözlerindeki korkuyla geriye doğru sendeledi, Gavin arabayı çalıştırıp gaza bastı.

“Sana *inanamıyorum!*”

“Adamın hayatını kurtardım, Camille.”

“Ne *yaptın*? Adamın ödünü koparttın ve arabasını çaldın.”

“Böylesi onun için daha güvenli.”

“Güvenli mi? Kusura bakma ama zavallı bir adamı arabasını çaldıktan sonra yolun ortasında bıraktın ve şimdi de güvenlikten bahsediyorsun.”

“Bizimle gelmesine izin veremezdim. Sonu kötü biterdi.”

“Bizi bırakırdı, biz de yolumuza devam ederdik. Araba hırsızlığından da aranmazdık.”

“Onu öldürecektim, Camille,” diyerek direksiyona vurdu. “Hayatını bağışladım, anlıyor musun? Açlık çekiyorum ve zayıfım. İki dakikadan fazla yol alamazdık.” Ön camdan baktı, güneş ışınları nedeniyle gözlerini kıstı. “Beni daha önce böyle görmedin, bu kadar kötü halde görmedin. *Ben* bile kendimi bu kadar kötü

görmedim... uzun zamandır. Üzgünüm ama beslenmem gerek ve eğer bizimle gelmesine izin verseydim çoktan ölmüş olurdu.”

Onu anlamaya çalıştım, sonunda da anladım. “Bu yüzden bu kadar hasta görünüyorsun.”

“Sadece buradan kaçabilecek kadar enerjim kaldı çünkü mümkün oldukça hızlı bir şekilde senin enerjini de kullanabildiğim kadar kullandım.”

“Kuledeki o sonsuz sadakat konuşmanı ve duvarı parçalayarak çıkmamızı düşünürsek, bu normal.” Elimi elinin üzerine koydum uzun zaman sonra ilk kez yüzüne gülümsedim. “Biraz daha enerjiye ne dersin? Eminim hastaneye gidene kadar sana faydalı olur.”

“Hâlâ biraz sersem görünüyorsun.” Başını salladı. “Böyle hızlı tükenmek çok kötü bir akıbet.” Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bir daha bunu asla yapmayacağım. Sana söz veriyorum. Ayrıca enerjinin bana bir faydası dokunmaz. Kana ihtiyacım var.”

“Olsun, ben söyleyeyim de, ne zaman başımız derde girerse, sana bunun için şimdiden izin veriyorum.” Kırmızı ışığın yanma gelip dururken elini sıktım. Peki, benim yanımda nasıl durabiliyorsun? Demek istediğim oradaki adamı öldürebilirdin.”

“Çünkü o zaman yaşayamazdım. Bunun hakkında konuşmak bile istemiyorum.” Gergin bir gülümsemeden sonra, içeri temiz hava girmesi için camı açtı.

“Planını mahvettiğim için özür dilerim. Sen ne yaptığını biliyordun. Ve Joel. Joel’a olanlar için kendimi asla affetmeyeceğim.” Işığa baktım, yeşilin yanmasını bekledim.

“Sana söyledim, bunun için kendi suçlama. Tüm bu olanlar için kendini suçlaması gereken en son kişi sensin, beni anlıyor musun? Eğer en başta senin hayatına girmeseydim böyle bir durumun içinde asla kalmayacaktın. Bu kesinlikle benim aptallığım ve dikkatsizliğim.”

Işık yeşil yanmasına rağmen durunca arkadan korna sesleri yükseldi. Gavin umursamadı ve bana döndü. Arabalar etrafımızdan vın diye geçiyor, orta parmaklar ve küfürler havada uçuşuyordu.

“Böyle yapma, aşkım. Yaptığın şey cesurcaydı. Oldukça pervasızca ama cesurca bir hareketti.” Tükenmişti, baygın bir gülümsemeyle gözlerimden süzülen yaşları sildi.” Ve Joel da sana yardım etmek istedi. Amarant’ta olduğunu öğrenir öğrenmez onu vazgeçirmeye çalıştım. Ona gitmesini söyledim ama beni dinlemedi.”

Daha çok gözyaşı dökmeye başladım, artık hiçbir şey göremez olmuştum. “Saatler önce yemek yapıyordu, mutfağında ‘Folsom Prison Blues’ eşliğinde dans ediyordu. Hayatıma girmemiş olsaydın da aynı durumda olacaktım.”

“Böyle bir sonuca nereden vardın?”

“Bir şekilde ben senin hayatına girecektim.”

“Bunca şeyden sonra, beni hâlâ istiyorsun,” diye fısıldadı, park etmeye hazırlanırken gözlerini direksiyondan ayırmadı. “Gel buraya.” Titreyen elleriyle beni kucağına doğru çekti.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Endişelenme. Çok fazla tanık var.” Ağzımı dikkatlice ağzıma yaklaştırdı. Ne kadar bitkin hissetsem de onu öpmek baş döndürücüydü. Bir an, az önce kaçtığımız her şeyin sadece kötü bir rüyadan ibaret olup olmadığını düşündüm. Artan korna sesleri bana her şeyin gerçek olduğunu hatırlattı.

“Artık bu konuyu bir daha hiç açmamak üzere kapatalım,” dedi. “Bu senin hatan değil. O yüzden üzülmeyi bırak.”

Beni bırakıp derin bir iç çekti, tekrar pişmanlık içinde koltuğa kıvrıldım. Kamyonet yeniden hareket edince arkadaşlarımız hâlâ

Amarant'ta tehlikedeyken Gavin'le tekrar mutlu olabildiğim için kendimi suçlu hissettim.

"Peki ya Gabe ve Audrey?" diye mırıldandım, en iyi arkadaşlarım aklıma gelince içim ezildi. "Onlara ne olacak? İkisini de öylece orada bıraktık."

"Şimdilik güvendeler."

"Nasıl güvendeler? Nereden biliyorsun?"

"Sürgün kapılarının içindeler ve dikkatli hareket etmeleri gerektiğini biliyorlar."

"Peki senin ailene olanlar? Artık fani olduklarına göre kendilerini koruyacak güçleri yok. Samira onlara hiç düşünmeden zarar verebilir."

"Ailem Samira'ya güvendi ve gardlarını düşürdüler. Gabe ve Audrey tehlikede olduklarını biliyorlar ve kendilerini korumak için ellerinden geleni yapacaklar. Gabe akıllıdır, başının çaresine bakabilir. Hem, Samira geri döneceğimi biliyor."

"Eğer Audrey'ye zarar verirse, mahvolurum."

"Ona bir şey yapmayacak. Onları elini güçlendirmek için kullanmak isteyecek. Onları canlı tutmak onun daha çok işine gelir. Söz veriyorum." Elimi sıkıca tuttu. "Her şeyi düzelteceğiz. Sana söz veriyorum. Ama önce buradan kurtulmalıyız," göstergeye bakıp gaza bastı, "daha fazla başımızı belaya sokmadan."

"Gerçekten hastaneye gidecek miyiz?"

"Pek sayılmaz. Başka bir arkadaşımın evine gidiyoruz. Böylece tekrar gücümü kazanıp toparlanabilirim. Geldik sayılır."

Arabamı nehir koluna park etmemden bu yana olanlar bana pek gerçekmiş gibi gelmiyordu, ancak sebep olduğu yorgunluk kesinlikle gerçektir. Göz kapaklarım ağırlaştı, esnedim ve kafamı

koltuğa yasladım. Arabanın başka bir ışığın önünde durduğunu güçlükle fark ettim, gözlerimi açıp pencereden baktım. Melek yüzlü bir kadın otobüs durağındaki bankta oturuyordu. Meraklı gözlerle o da bana baktı.

“Bana birini hatırlatıyor,” dedim kısık sesle, göz kapaklarım kapanmadan son bir bakış attım ona.

“Kimi?”

“Boş ver,” diye mırıldandım ve kendimi derin ve rüyasız bir uykunun kollarına bıraktım.

GÖÇEBE

“**S**eni gördüğüme sevindim, Gav. Savaştan çıkmış gibi görünüyorsun.”

“Ben de sevindim, dostum. *Sağ ol.*”

“Kim bu?”

“Bu Camille. Camille, bu da Josh. Çok eskiden beri tanışırız.”

“Bunu daha önce de duymuştum.” Sırtarak, Josh’ın elini sıkarak için öne doğru eğildim. Bizi kabinine götürdü.

“Sizi temizlenmeniz için bir süre yalnız bırakayım,” dedi ve Gavin’e bir bardak dolusu kırmızı renkli, yağa benzer bir sıvı verdi. “Ciddiyim, dostum. İç bitir şunu.” Mutfağa gitmeden önce Gavin’in taze besinini bitirdiğinden emin oldu.

Gavin, “Çok iyi geldi,” dedi ve beni yatak odasına götürüp kapıyı kapattı. “Biraz uyuyabildiğine sevindim. Buna ihtiyacın vardı.”

“Hem de nasıl, yirmi dakikanın her saniyesine.”

“Uçağa bindiğimizde biraz daha uyuyabilirsin.”

“Uçağa mı biniyoruz?”

“Bir planım var.”

“Ah,hayır.” Gıcırtılı yatağa boylu boyunca yayıldım.

“Paris’e gidiyoruz, ilk karşılaştığımız yere.”

Uçağa binmeden önce dinlenmek için biraz vaktimiz olduğunu umarak yorganı kaldırıp sarındım. “Tam olarak ne yapacağız orada? Bir süre saklanmamız gerekmiyor mu?”

“Saklanacağız. Ama *insanların* arasında saklanacağız. Bir sürü, bir sürü insanın arasında.” Çekmecelerden kıyafetler çıkartıp bavula koydu. “Kız kardeşimi görmeye gideceğiz, o bize yardım edebilir. Bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar bir süre orada takılırız.”

“Kız kardeşin mi? Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

Gavin’in hareketleri, sadece bir anlığına yavaşladı. “Evet, Paris’te seninle tanıştığım gün onu ziyarete gelmiştim. Planımı biliyor. Göreceksin.”

“Neden bana gitmiyoruz? Kapının bir süre kapalı kalacağını söylemiştin.”

“Öyle. Ama peşimizden biri gelecek mi ya da geleceksen de kim gelecek, bundan emin değiliz. Bir sonraki döngüye kadar dikkatli olmalıyız.”

“Peki, madem öyle diyorsun. Geri dönmek için de bir acelem yok nasılsa. Artık beni bekleyen bir *işim* ya da gitmem gereken güz derslerim falan da yok...” Carol’ı düşündüm, paydos yaptıktan sonra dönmediğim için kim bilir nasıl endişelenmişti. Büyük ihtimalle polisleri çağırmış, benim için kayıp ihbarında

bulunmuştu. Ancak o an için düşünmem gereken daha büyük dertler vardı.

“İşler *epeyce* kontrolden çıktı.” Yanıma oturdu, başını ellerinin arasına aldı.

Yaklaşıp arkasından kollarımı boynuna doladım. “Dünyanın sonu değil. Bizi avlayan şeytani vampir kraliçe yüzünden endişelenmeyi bırakınca onu da çaresine bakacağım. Hem, şu an kutlamaya odaklanmayı tercih ederim.”

“Bu *hiç de* kutlanacak bir durum değil.”

“Tekrar seninle bir araya gelip mutlu olduğum için kusura bakma.”

Beni yakınına çekmek için etrafında döndürdü, elleriyle hâlâ ıslak olan saçlarını sıktı. “Her ne kadar üzgün ve çökmüş görünsem de tekrar seninle olabildiğim için heyecanlıyım.” Yüzümdeki saçları çekip eğildi ve beni boynumdan öptü, sonra elbiselerime baktı. “Al.” Kalktı ve bir dakika sonra bana kuru bir gömlek ve eşofman altı verdi, bir iki parça kıyafet de kendisi için aldı.

“Hayatına devam edebileceğinden emin olmak istedim,” dedi. “Eğer şanslıysam belki beni beklerdin. Olayların bu noktaya varacağını asla tahmin edemezdim.”

“Hiçbirimiz edemezdik.” Üstümü değiştirmeye başladım, başka yere bakmakta zorlandığını görünce gülümsedim. “Bu konuda ben de söz sahibiyim, unuttun mu?”

“Ben olsam uzak dururdum. Nokta.”

“Çok inatçısın.”

“Sen değil misin yani?” Yüzünde bir tebessüm belirdi, başka yere bakma çabalarını bir kenara bırakıp beni öpmek için

kendisine doğru çekti. Kalp atışlarım göğsümde yankılanıyordu. “Bir duş alsan iyi olur. Bataklık kokuyorsun.” Sırıtarak çamur ve kir içindeki kollarıma baktı.

“Sen kokmuyor musun yani? Sen de lağım gibi kokuyorsun,” dedim kıkırdayarak ve onu dirseğimle dürttüm. Kolumu tuttu ve öpmeye başladı, kahkahası ve sıcak nefesi tenimi gıcıkliyordu. Köprücük kemiğime ulaştığında dizlerim boşalmıştı. “Gavin...”

“Evet, Camille?” diye fısıldadı, beni yatağın kenarına doğru getirdi, yüzündeki o karşı konulamaz yaramaz gülümseme beni kendimden geçiriyordu. “Bir sorun mu var?”

Teslim olarak, elimdeki fazla kıyafetleri yere bıraktım, tutkuy-la onu öpmeye başladım, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. “Josh hemen diğer odada ve daha bunun hakkında hiç konuşmadık,” diye fısıldadım, sözcükler solukların arasından sessizce süzülüyordu. “Yani, bu bir problem...”

“Onun için endişelenme.” Yatağın eşiğine geldiğimizde beni yatırıp üzerime uzandı. Onu kendime çekmeden önce uzanıp gömleğini çıkardım. Kollarımı başımm yukarıma doğru çekip orada tuttu, boynuma yöneldi. Dudakları soğuk, nefesiyse sıcaktı, birçok faninin hiçbir fikri olmadığı o en sevdiğim cennet âlemine girdim. Ellerimi kemerinin tokasına doğru kaydardım, elleriyle buluştum ve beni durdurdu. “Üzgünüm,” dedi nefes nefese kalmış bir halde. “Henüz değil.”

Üzerimden kalkıp kuru gömleğini aldı ve ben orada dili tutulmuş bir halde yatarken üzerine geçirdi.

“Evet.” Başımı salladım, yavaşça kalktım. “Arkadaşlarımız tehlikede ve peşimizde bir sürü çılgına dönmüş vampir var. Anlıyorum.” *Boşa çıkmıştı.* “Özür dilerim-“

“Hayır, *ben* özür dilerim. Daha zamanı değil.” Kıyafetlerini yerden aldı. “Hiç başlamamalıydım. Çok muhteşem görünüydün ve tekrar yanımda olduğun için çok mutluyum...” Elini saçlarına götürdü, yanımda diz çöküp, “Tam ağzıma layık görünüyorsun,” diye fısıldadı, ayağa kalkmadan önce boynumdan bir kez daha öptü. “Daha sonra konuşsak olur mu?”

“Tabii ki... Sanırım.”

“Aramız iyi, değil mi?”

“Elbette.” Gülüşümle onu temin ettim, ancak onu durduran şeyin ne olduğunu öğrenmeden tatmin olmayacaktım. “Seni lafa tutuyorum gerçi.”

“Tamam o zaman. Yola çıkmadan önce mutfağa gidip Josh’la biraz muhabbet edeceğim.” Gülümsedi, ellerini ceplerine sokup kapıdan çıktı.

Kapıyı arkasından kapatırken kendi kendime gülüyordum, belki bir paket sigara bulurum diye dolaba ve komodine baktım ancak şans yüzüme gülmedi. Josh’a sormak için yatak odasının kapısını açıp mutfağa baktım. Gavin ve Josh masaya kurulmuş, kahkahalar atarak içeceklerini yudumluyorlardı, anlaşılabilir sohbet koyulaşmıştı. Konu Joel’in ölümüne gelince muhabbet birden ciddileşti ve ben de daha fazla dinleyemedim.

Kapıyı kapattım ve arayışlarıma devam ettim. Sonunda dolabın yanındaki masada yarıya kadar dolu olan paketi gördüm, verandada bir tane yakıp içinde bulunduğum bu kabullenememe durumundan kurtulmak için odanın sürgülü kapısını açıp dışarı çıktım. Tekrar içeri girdiğimde konsoldaki aynaya baktım. Islak saçımdaki çamurları ve yaprakları temizlemeye başladım. Bataklıkta düşüp haftalarca orada kalmış bir kadavraya benziyordum. Sıcak bir duş almayı çok özlemiştim, eğilip gözümün kenarındaki

kurumuş çamuru temizledim. Birden arkamda gri bir parıltı belirdi ve tüylerim korkudan diken diken oldu, daha sonra da o sivri dişleri gördüm.

“Daha çılgık bile atamadan çoktan ölmüş olursun, o yüzden hiç zahmet etme.”

“Ne istiyorsun?” Kıpırdamadan durdum, aynadan arkamdaki kadına baktım.

“Sessiz ol. Şimdi dediklerimi yap ve beni sana zarar vermek zorunda bırakma.”

Yapabileceğim tek şey, üçümüze birden bir şey yapmadan Josh ve Gavin’e haber vermenin bir yolunu ararken onu oyalamaktı. Çok abartmadan, yapabileceğim kadar yüksek sesle, “Sen de kimsin? Tanıdık birine benziyorsun,” dedim.

“Sana sessiz ol *dedim*.” Konuştuğu sırada kollarımı tuttu ve arkamda bağladı. Sırt çantasından çıkardığı bandı başımın etrafına sarmaya başladı.

Ağzımı bantla kapatacaktı. Bir iki saniye içinde yardım isteye-
mez hale gelecektim.

O panik esnasmda Gavin’e bağırarak aklıma gelmedi, ancak ona yalvardım. “Lütfen, yapma!” diye sızlandım ve kadın önümde dikilip ağzımı bantlarken ona gözlerimle yalvardım. Kadın benden daha kısa boylu ve topluydu. Neredeyse zararsız görünüyordu ve anaokulundaki orta yaşlı öğretmenlere benziyordu.

Elbette anaokulundaki öğretmenlerin soğuk sert bakışları varsa.

Bantla işi bitince boynumdaki madalyonu fark etti ve eline alıp baktı, sonra beni süzdü.

“Neyin içine girdiğin hakkında en ufak fikrin yok, değil mi?” Eğilerek yüzünü kulağıma dayadı. “Şimdi çok daha öfkelenecek. Her şeyi daha da zorlaştırdın, herkes için, biricik arkadaşların için. Hem de bizimle biriyle yatmak mı? Bu intihar etmek demektir. Aptal kız.”

Titremelerime engel olamıyordum, beni öne doğru iterken ona itaat etmek zorunda kaldım, ormana doğru açılan sürgülü kapıdan beni yukarı doğru çekti.

Ağaçların arasından uçarak, evden çok da uzakta olmayan bir yere indirdi bizi ve hemen yakında park etmiş bir arazi aracına bindirdi. Arka kapıyı açıp başımı da eğerek beni arka koltuğa oturttu ve homurdanarak “Öyle kal,” dedi. Bir çıkış yolu aradım, ellerimi çözüp arabanın kapısına uzanmayı denedim. Yine de ne yaparsam yapayım yeterince hızlı olmayacağını biliyordum. Gavin’e güvenmek zorundaydım, yokluğumu fark etmesini ve beni zamanında kurtarmasını umuyordum.

221

Kadın motoru çalıştırıp gaza basarken konuşmaya başladı. “Biliyor musun, ondan nefret ediyorum. Ona hizmet yemini ettiğim güne lanet olsun. Elbette bir canavarım, ama pis işlerini yapmak istemiyorum. Senin gibi fanilerin peşine koştuktan haz duymuyorum. İyi biri olduğunu söyleyebilirim. Zarar teşkil etmiyorsun,” kadın sinirle direksiyonu kırdı, “ama şimdi gidip her şeye burnuna soktun ve bak şimdi nelerle uğraşıyorum. Aptal kız. Tüh. Sana bunları neden anlattığımı bile bilmiyorum. Sakın onun önünde bunları anlatmaya kalkma.”

Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla tamamen çıldırmış gibi görünüyordu. Onunla göz teması kurdum ancak sakın kalabilmek adına gözlerimi kaçırdım. Bu kadın her kimse, beni bir kurbanlık koyun gibi Samira’ya götürüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Etrafta tanıdık hiçbir yer kalmayana dek gittik ve sonunda New Orleans'm dışında bir yerde küçük bir motele vardık. "Sakin kımıldama," dedi ve anahtarı almak için aceleyle resepsiyona girdi. Uzanmış vaziyette duruyordum, yoldan geçen biri var mı diye pencereden baktım. Kimse yoktu. Yüzümü omzuma sürterek gözyaşlarımı sildim ve saçlarımı yüzümden çektim, sonra da dikkat çekebilmek için başımı kaldırdım. Kapıyı ayağımla tekmeledim ve ayakkabının burnuyla kapının kolunu zorlamaya çalıştım.

Hafifçe çekip iterek kapının koluyla oynadım, arka pencere-deki renkli camdan bana bakan bir adamın silüetini gördüğüm an yerimde sıçradım. Yüzünü zar zor görüyordum ancak o beni görebiliyor gibiydi. Kapıyı açmaya çalıştı, sonra bırakıp yumruğuy-la kırıp içeriden kapıyı açtı. Her tarafıma cam parçaları saçıldı ve içerisi kısa süreliğine körelten sıcak günışığıyla doldu. Josh'ın ağzımdaki bandı çıkarmak için eğildiğini görünce gözlerim yuvalarından fırladı.

"Hiç ara vermez misin sen? İyi misin?"

"Şimdi iyiyim. Acele edelim, geliyor!"

Josh arabadan çıkmama yardım ederken motelin resepsiyonundan bir çığlık yükseldi ve kadının, korkan resepsiyonistin yanından ayrılıp hızla bize doğru geldiğini gördüm. Soğuk gözlerine bir de karanlık bir intikam duygusu yerleşmişti.

Motelin köşesinden Gavin çıkageldi ve onu durdurmak için hızla yanımıza geldi.

"Yapma bunu, Marie," diye uyardı bize yaklaşan kadını. Kadın bize doğru yürüyerek sınırlarını test ediyordu. "İkiye tek durumdasın ve halka açık bir yerdeyiz," dedi. "Camille'i alamazsın, beni anladın mı?"

“Hayır, *sen* anlamıyorsun. Yapmam gerekeni yapıyorum. Oğlumu rahat bırakmasının tek yolunun bu kız olduğunu biliyorsun. Şimdi yolumdan çekil ve kızı bana ver.”

“Benim de yapmaya çalıştığım şey bu, Marie. Lütfen, Arianna’nım Joel için ne kadar önemli olduğunu düşün. Camille de benim için öyle ve seni incitmek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım.”

Gavin bu kadının ismini nereden biliyordu? Ayrıca Joel ve Arianna konusunu açmasının sebebi neydi? Vampirler âlemi küçük bir dünya olsa gerek, diye düşündüm. Herkes herkesi tanıyordu anlaşılın. Eğer vaziyetler bu kadar tuhaf ve tehlikeli olmasaydı bir nebze şirin bir durum olduğunu bile söyleyebilirdim.

“Üzgünüm Gavin, oğlumu düşünmek zorundayım,” dedi. “Arianna’yla mutluluğu ve güvenliği benim için çok önemli. Son kez söyleyeceğim. Kızı bana ver.”

Marie’nin geri adım atmayacağı anlaşılınca Josh, Gavin’e başıyla onay verdi ve Gavin beni araca bindirirken, o da kadının peşine düştü. Josh ona yaklaşınca tıslamaya başladı ve kaçmadan önce ona meydan okudu. Gavin arabayla uzaklaşırken kadın yakındaki ormana daldı, Josh da peşinden gitti.

“Yaralandın mı?” diyerek gaza bastı Gavin.

“Hayır sadece biraz sersemlemiş haldeyim, o kadar. Neydi tüm bu olup biten? Onu nereden tanıyorsun?”

“Joel’in annesi. Şeyden... haberi yok...”

“Aman Tanrım.” Kafamı salladım, duyduklaruma inanamamıştım, arabayla giderken içimi yine bir suçluluk duygusu sardı.

“Samira’nın en kadim hizmetkârlarından biridir,” dedi, “sadece Joel’a göz kulak olmaya çalışıyor. Onun hâlâ Arianna’yla olduğunu sanıyor.”

“Ariannanın Amarant’ta olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi.”

“Peki herhangi biri Amarant’tan nasıl çıkabilir? Bir kere girildiğinde geri dönüşün olmadığını sanıyordum.”

“Bu uzun bir hikâye. Şu an önemli olan onun dışarıda olması ve peşimizi bırakmayacağı. *Gerçekten* Paris’e gitmek zorundayız.” Dikiz aynasından ve yan aynasından etrafı kontrol etti. “Seni bulmakta geç kaldığım için özür dilerim. Josh ve ben sigara için çıkmıştık, evde kimsenin olmadığını anladığımızda çok geçti. Josh onu uzaklaştıracaktır, şimdilik sorun yok.”

Sessizce oturarak acaba hayatım hep böyle mi olacak diye düşündüm. Gavin’le birlikte kaçmak zorunda olduğumuzu biliyordum ancak bir gün orada bir gün burada göçebeler gibi olmayı, şehir şehir gezmeyi istiyor muydum, bir daha hiçbir yeri yuvam olarak adlandıramayacak mıydım? Louisiana’ya en çok bu yüzden taşınmıştım oysa. Durulup her şeye yeniden başlamak için.

Gavin aklımdan geçenleri okumuşçasına arabayı yolun kenarına çekti ve bana baktı. Ya öyle olursa ya şöyle olursa diye başlayan senaryolarımın ne kadar gereksiz olduğunu anlatmak için bir bakışı yetti. İstediğim her şey şu an arabanın içindeydi.

“İstediğin şeyin gerçekten bu olup olmadığını bilmem gerekiyor Camille çünkü hayatımız bir süre böyle geçecek.”

“Biliyorum.”

“Bir daha hiç kolay, kaygısız ve basit olmayabilir.”

Annemi ve babamı düşündüm, yürümeyen ilişkilerini ve Gavin'i tanımadan önceki hayatımı. "Hiçbir zaman kolay değildi zaten."

"İşleri yoluna koymak için elimden geleni yapacağım, ama bu biraz zaman alacak. Bu yüzden bilmem gerekiyor."

"Seninle kaçmak isteyip istemediğimi soruyorsun."

"Evet."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Aslında canavarlar tarafından kovalanıp kaçırılmaktan biraz da olsa bıkmadım değil. Beni gerçekten sinirlendiriyor."

Şaka değildi, o da bunun farkındaydı. Bakışlarını çevirip yakınlardaki evlere baktı. Ben de baktım. Onların güven veren sadeliklerini düşündüm.

21

"Seninle birlikte kaçarım. Yalnız bir şartla."

"Söyle bakalım."

"Bir daha asla beni terk etme. *Asla*"

"Sen istemediğin sürece..."

"Ve tüm bu koşulları geride bırakıp yeniden başlayalım. Bunlar başımıza gelmeseydi nasıl yaşayacaktıysak öyle yaşayalım. Seni ne olursan ol seviyorum, bana söz ver. Bu halinle olsan bile beni asla terk etmeyeceksin."

Gavin gülümseyerek motoru durdurdu. "Teknik olarak bu tek bir şarttan fazla."

"Söz ver."

Tekrar ciddileşti, bandı arka koltuğa attı. “Kendini böyle bir duruma sokmayı gerçekten istiyor musun? Beni sevmek, benimle birlikte olmak için bunca şeye katlanmaya değer mi?”

Gözlerim ateşli bakışlarında buluştu, parmaklarımla saçlarını okşadım ve ikimizi de özgür kılmadan önce onu öptüm. “Her zaman değer.”

Bunca belirsizliğin içinde bir şeyden emindim. Aşktan kaçamazdım, tekrar âşık olabilmeyi öğrendiğim günden sonra beni ayakta tutan şeyden kaçamazdım.

SON

Canlı bir sonbahar günü Charles De Gaulle'e iniş yaptık. Gavin'in kardeşinin oturduğu apartmana gitmek için bir taksi tuttuk ve vardığımızda beni kapıya götürdü, hevesli ve sevecen bir gülümsemeyle elimi tuttu, diğer elinde de tek bir bavul vardı.

"Hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar." Gergindi, ben de gergindim; tanışacağım ilk, belki de tek akrabasıydı.

Kilit, kapının diğer tarafına doğru döndü ve gerginliğimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Kapı hafifçe açıldığında uzun boylu, romantik görünümlü koyu gözleri ve Viktorya dönemindeki simaları andıran bir yüzü olan bir kız görüldü. Omzuna kadar uzanan uzun bukleli sarı saçları ve solgun teni koyu renk gözlerine ayrı bir albeni katıyordu. Ten rengi ve güldüğünde aynı şekilde parıltıyan baygın irisleri dışında Gavin'e hiç benzemiyordu. Ancak onu tanıdım.

"Gavin," diye çığlık attı, onu oyuncak bir ayı gibi sarmaladı ve hemen yanağından öptü. "Tanrı'ya şükürler olsun. Seni gördüğüm çok sevindim."

"Ben de kardeşim. Bizi ağırladığın için sağ ol."

“Tabii ki, her zaman kapım açık. Ve sen de Camille olmalısın,” dedi coşkun bir sesle ve bana sarılmak için eğildi.

“Merhaba, Arianna. Gavin bana senden çok bahsetti.”

“Ben de senin hakkında çok şey duydum. Haydi içeri girin.”

“Sahi mi?” Gavin’in bana kız kardeşinin kimliğini daha on gün önce söylemiş olduğunu düşünecek olursak, bu durumu inanması güç buldum. Joel’in Amarant’ta ölmesinden dolayı kendimi sorumlu tuttuğum için bana anlatmaya cesaret edememiş. Endişesini haklı buldum ancak bu onunla tanışmayı daha kolay hale getirmedi. Hem de henüz ona Joel’in ölümünden bahsetmemişti.

Gavin’i oturma odasına doğru takip ettim.

Bavulu yatak odasına koyduktan sonra dönüp, “Bana Camille’den daha evvel bahsetmemen çok ayıp,” dedi. “Onunla tanışmayı çok istiyordum, biliyorsun.” Bizimle kanepeye oturdu.

“Daha birkaç ay önce tanıştık,” diye yanıt verdi Gavin. “Paris’e seninle tanıştırmaya getirmek için uygun zamanı bulamadım doğrusu.”

“Peki, ama senden sanki yıllardır birlikteymişsiniz gibi bahsediyordu ve bunca zaman seni benden sakladı,” dedi yarı kızgın yarı heyecanlı gözlerle bana bakarak. “Neler oluyor bakalım?” Meraklı gözlerle tekrar ona döndü. “Neden bunu bana bu zamana kadar anlatmadın?”

“Şu son birkaç ay biraz yoğun geçti diyelim. Anlatacak çok şey var.”

“Öyle görünüyor,” diye karşılık verdi kısaca, birden gözü boyundaki madalyona takıldı. “Seninle resmen tanıştığıma çok sevindim, Camille.” Sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı.

“Ben de, sağ ol.”

“Uzun yolculuktan sonra miden kazınıyor olmalı, fırında tavuk var. Yorgun musun? Rahat ol istediğin gibi geç uzan, kendini evinde hisset.” Hemen kalkıp, görünüşe göre mutfağa açılan kapıya doğru yöneldi.

“Sağ ol kardeşim,” dedi Gavin. “Camille yolculuk boyunca uyudu neredeyse, ama aç olduğundan eminim.”

“Umarım sana zahmet vermiyorumdur, benim için yemek yapmana gerek yoktu,” diye lafa girdim, insan yiyeceğine ihtiyaç duyduğum için bir an kendimi garip hissettim.

“Aşk olsun. Geleceğinizi bildiğim için hazırladım.”

“Tamam o zaman. Teşekkürler.”

“Sevgili kardeşim, biz Camille’le mutfakta sohbet ederken, neden sen de gidip kayıt koleksiyonuma eklediğim yeni parçalara bakmıyorsun?” dedi gözlerini kırıştırarak.

“Aylardır seni görmüyorum ve şimdiden benden kurtulmaya çalışıyorsun, öyle mi?” Göz kırptı, piyanoya doğru gidip bizi yalnız bıraktı.

Beni mutfağa götürdü. “Samira’yla olan olaylar tam bir karmaşa, ne dersin?” Buzdolabının içini karıştırmaya başladı.

“Durumu tam olarak ne özetler bilmiyorum.” Gözlerimi devirip tezgâhtaki yemek tarifi kartlarına göz gezdirdim, sevgilisinin ölümü nedeniyle duyduğum üzüntüyü saklamak için büyük bir uğraş veriyordum. Çok neşeli, huzurlu görünüyordu. Artık onunla birlikte olmasa da halinden memnun görünüyordu, tek bildiği hâlâ *bir yerlerde* yaşıyor olduğuydu. En azından ben Gavin’le birlikte olamasaydım böyle hissederdim. Nerede olduğunu bilmesem de yaşadığını bilmek en azından öldüğünü bilmekten daha iyidir.

“Yalan söyleyemem. Başınızı gerçekten büyük belaya sokmuşsunuz. Haberler bizim grubumuzda hızlı yayılır ve bu hiç de hoş bir savaş olmayacak.”

Tarif kartını elimden düşürdüm. “Büyük bir savaş mı olacak?”

“Yani bir şeyler yapılması gerek artık. Gavin tek başına gidip onunla yüzleşemez, bu işe yaramaz.” Taze karpuzu ve kerevizleri doğramaya başladı.

Bir an düşündüm başımı salladım ve tarif kartım aldım. “Sanırım tekrar gitmemesini istiyorum ancak bunun onun için olan önemini biliyorum. Hem orada arkadaşlarımız da vardı. Bizim yardımımızı bekliyorlar.”

“Evet, zavallı Gabe. En azından Gavin tek başma gitmeyecek. Direniş oluşmaya başlıyor ve arkasında onu destekleyen bir sürü kişi olacak. Ama kesinlikle biraz planlamaya ihtiyacı var.”

230

“Elimden ne gelirse yapacağım. Yani eğer burnumu sokup planlarını mahvetmeseydim, bu durumda olmayacaktık. Hiçbiriniz olmayacaktınız.”

Dilimleme işini bir an bırakıp bana baktı. “Eğer onu gidip getirmeseydin, bir daha asla gelemeyebilirdi, Camille. Kardeşimi oradan çıkardığın için sana minnettarım. Yanlış anlama, planlarına karşı değilim. Ama daha değişik bir yol izlemesini istedim... biraz daha beklesin... daha çok yardım alsın. En azından bu sefer planını doğru bir şekilde gerçekleştirebilecek. Bu çılgın planından ilk bahsettiğinde ona beni beklemesini söyledim, yardım etmeme izin vermesini istedim. Samira'yı ondan daha iyi tanıyorum, ama Gavin'i bilirsin, inatçının tekidir.”

Kartı tarif tenekesinin içine geri koydum ve başımı salladım, bana kızgın olmadığı için minnettardım. Zira zaten benden nefret etmesi için yeteri kadar sebebi vardı. “Umarım haklısımdır. Sadece işleri daha da zorlaştırdım. Her zaman bir ihtimal...”

“İşler bir süre karışacak,” diye devam etti marulları doğrarken, “ve Gavin zorlu bir yol izliyor. Evet, işe yarayacağının bir garantisi yok. Hatta türümüzün son asırlarda gördüğü en tehlikeli savaş olabilir, bir öncekinden bile. Ancak Samira’yla başa çıkmanın kolay bir yolu yok. Sizinki gibi bir ilişki sürmenin asla kolay bir yolu yoktu. Bu yollardan *ben de* geçtim.”

O konuşurken tezgâha eğilip set arasında duran fotoğraflara baktım.

Fotoğraftaki adama yakından bakınca çok kötü oldum. Joel’in o samimi ve ağırbaşlı yüzü bana bakıyordu, Arianna da gözlerinde sonsuz bir aşk ve hayranlıkla yanındaydı. “Nerede çekildi bu fotoğraf?”

“Ah, o mu?” Uzanıp fotoğrafa dokundu. “Londra’da, yıllar önce. Joel, hayatımın aşkı. Gavin sana mutlaka bahsetmiştir.”

“Anlattı, evet...” Boğazım düğümlendi, cümlemi bitiremedim, keder sanki eski, işgalci bir düşman gibi vücuduma nüfuz ediyordu. Öldüğünü öğrenirse ne yapardı? Beni kurtarmak için öldüğünü duysa? Başımı çevirdim, fotoğrafa daha fazla bakamadım.

“Güzel günlerdi.” Başını salladı, sanki Joel’la olan anılarını yitiriyor gibi hissettim, fotoğraftan uzaklaşıp doğrama tahtasına geri döndü, “Ancak Samira birlikte olmamızı ilk başlarda hiç istemedi. Nişanımızı uzun zaman önce o kesti.”

“Nişanlı mıydınız?” Ağzım açık kalmıştı. Zaten sevdiğini elinden almak yeterince kötüyken, şimdi bir de nişanlı katili olmuştum.

“Evet.” Küp küp kestiği sebzeleri bir kâseye boşalttı, bir süre onlara baktı ve içini çekti. “İlişkimizi asla onaylamadı. Babam beni Amaran’tan gitmeye zorlayıp Gavin ve ailesine emanet etti, bir daha Joel’i hiç görmedim.”

Mikrodalgaın zamanlayıcısı ötüyordu, dönüp tavuğu çıkarmasına yardım ettim. “Gavin’in ailesine emanet etti derken?”

Fırın eldiveniyle nar gibi kızarmış tavuğu mikrodalgadan çıkardım, şahane bir görüntüydü.

“Babam pek güvenilir bir adam değildi. İyi bir ailem olmasını istedi, Samira’dan mümkün oldukça uzak durmamı istedi. Bu yüzden yakın bir arkadaşıyla bir anlaşma yaptı. O arkadaşı Gavin’in babasıydı. Böylece Gavin’in ailesi benim de ailem oldu. Kan bağıyla kardeş değiliz, bunu sana anlatmadı mı?”

“Hayır, hiçbir fikrim ...” Gavin’e hiç benzememesi şimdi mantıklı geliyordu ve onu daha çok tanımak istiyordum. “Asla bilemezsin. Yani, sen ve Gavin çok yakın görünüyorsunuz.”

“Ah, öyleyiz.” Gülümseyerek tavuğu kesmeye başladı, eti antika bir servis tabağına koydu. “Her yönüyle onu kardeşim gibi görüyorum, her ne kadar Samira hâlâ kan bağıyla annem olsa da, ne yazık ki. Acınacak halde bir kadın. Ama eminim sen bunu zaten biliyorsundur.”

